

Společnice

Český název:	Společnice	Povídka na webu zde
Autor:	Wixie	
Beta reader:	Sara	
Žánr:	Drama / Romantika	
Pár:	Severus Snape a Hermiona Grangerová	
Přístupnost:	M (od osmnácti)	
Doba:	Po Bradavicích	

Za konzultaci děkuji své poradkyni (naštěstí ne daňové :-D) Saro, díky.

1. kapitola - Pátek

Vážený pane předsedo,

rád bych Vás informoval o mé účasti na letošním sto padesátém osmém ročníku konference nejlepších lektvarových mágů a mistrů světa. Věřím, že tentokráte mi bude umožněno přednášet a aktivně se zapojit do této akce, jelikož jsem letos připraven splnit etickou podmínku, která tomu předchází.

Těším se v pondělí na shledanou.

S úctou

Severus Snape

Severus si naposledy prohlédl strohý, ale vše říkající dopis. Byl spokojený. Věděl, že nemusí chodit kolem horké kaše. Parkerovi, předsedovi onoho kongresu, který se konal jednou za pět let a byl tou nejprestižnější událostí, jaké se kdy mohl lektvarový odborník zúčastnit, nebylo třeba cokoliv obšírně vysvětlovat.

A Severus k tomu ani neměl potřebu něco dodávat. S profesorem Parkerem se znal už něco málo přes deset let. Dvakrát již se pokoušel na tento kongres dostat jako řečník, ale nebylo mu přáno. Vždy se mohl účastnit pouze jako pozorovatel, který nesměl zasahovat ani do řízených diskuzí.

Tento rok tomu, ale hodlal učinit za dost. Už z toho důvodu, že nebyl nejmladší a celá tato událost se opakovala jednou za pět let. Dobrá, bylo mu čtyřicet, ale to přeci neznamená, že není natolik vzdělaný, aby se o své poznatky nemohl podělit!

Svou minulost měl již nějaký ten pátek uzavřenou. Další fanatický šílenec na blízku nebyl a jediné, co mu tak připomínalo jeho minulost, byla společnost Znamení, kterého se neměl už nikdy zbavit. Společnost ho též akceptovala jako válečného hrdinu, možná proto, že vzpomínky byly ještě stále velmi čerstvé. Ostatně byly tomu teprve tři roky, kdy Voldemort definitivně padl.

Život jeho i celé společnosti se pomalu, ale jistě zajížděl do starých kolejí a jediná věc, která by konkrétně jeho udělala šťastným (pokud o této emoci lze v souvislosti s tímto mužem vůbec hovořit) byla účast právě na této prestižní události.

Bohužel, chyběla mu k tomu jistá podstatná věc. I když mluvit o věci bylo velmi... zavádějící. Každopádně už si zařídil vše potřebné k tomu, aby vše klaplo. Opatřil si doklady jednoho mudly, respektive občanský průkaz a výpis z trestního rejstříku. Pak už jen stačilo jednoduché kouzlo a na obou dokladech se objevila jeho fotografie. Nakonec ještě vybrat potřebné množství peněz a zítra vše stvrdit v odpovídající agentuře.

Měl to vsutku dobře vymyšlené.

Momentálně stačilo už jen seznámit o svém úmyslu svou nadřízenou. Studentům se zmiňovat nehodlal. Nedělal si iluze o tom, že by ho snad ten týden oplakávali. Naopak, už teď se děsil toho, že mu za ten týden bez jeho soustavné disciplíny zvlčí víc, než by bylo nutné. Ale ať už to bude tak či onak, on si ten týden rozhodně nemínil nechat zkazit myšlenkami na své studenty.

Svižným krokem zamířil do ředitelny.

„Severusi, stalo se něco?“ přivítala ho jeho nadřízená.

Nestávalo se moc často, že by ji její zaměstnanec navštívil v její kanceláři. Ono se vůbec nestávalo, aby kromě profesorských porad vyhledával její společnost. Očividně něco potřeboval.

„Ano i ne. Rád bych si vzal příští týden dovolenou,“ prohodil téměř nezúčastněně, v klidu se posadil na židli před ředitelským stolem a ležérně si přehodil nohu přes nohu.

„Dovolenou? Uprostřed března?“ zalapala Minerva po dechu a sesunula se do křesla.

„Ano. Jedu na kongres lektvaristů do Paříže. Na celý týden.“

„Severusi, myslela jsem, že jsi účast na této události již dávno vzdal.“

„Zpočátku ano, ale rozmyslel jsem si to,“ oponoval jí klidně s mírným kývnutím na důkaz svých slov.

„Pak tedy nemám co říct.“

„Stačí, když řekneš, že mohu jet,“ opáčil mírně ironicky.

„A tebe by snad zastavilo, kdybych ti to nepovolila?“ zeptala se ho Minerva s vševědoucím úsměvem na tváři.

„Oba víme, že by mě to nezastavilo, ale jsem raději, pokud se vzájemně dohodneme a shodneme,“ potvrdil.

„Tak v tom případě máš mé svolení. Sice bych byla raději, kdybys mi to příště řekl trochu dříve, ale co nadělám. Shánět za tebe na týden náhradu a mít k tomu jen dva dny... to od tebe nebylo pěkné,“ pokárala ho, ale její oči prozrazovaly, že to nemyslí zase tak vážně.

„Já vím, ale stále jsem tak trochu váhal. Rozhodl jsem se až dnes.“

„Dobrá, ale jak jsi to zařídil?“ ptala se zvědavě jeho nadřízená, protože i ona byla seznámena s onou podmínkou, která předcházela veřejnému vystoupení na kongresu.

„Řekněme, že to je věc, kterou bych si zatím rád nechal pro sebe,“ zatvářil se Severus tajemně, což ještě víc podnítilo Minervinu zvědavost.

„Ale Severusi, všichni víme, že ty nemáš-“

„Nemám, ale co není, může být,“ skočil Severus své nadřízené do řeči a raději se zvedl k odchodu.

Přeci jen začínala být Minerva zvědavější víc, než mu bylo milé, a tak pro jistotu zatřhl její vyzvídání hned v počátku.

„Tak ať se ti tam daří, Severusi,“ popřála mu, když jí došlo, že z něj nedostane už ani slovo.

„Díky, Minervo,“ odvětil a mírnou úklonou hlavy se rozloučil, aby za sebou následně zavřel dveře z druhé strany.

„Co si o tom myslíš, Albusi?“ otočila se bývalá zástupkyně ředitele na portrét svého předchůdce.

„Nejsem z něj moudrý, ale jak znám Severuse, vymyslel něco neuvěřitelně složitého, co se nakonec změní v naprosto banální věc,“ odvětil moudře stařec a natáhl se pro konvici s horkým čajem, o jehož příchuti se lze jen dohadovat.

Minerva pokývala hlavou na souhlas, přitáhla si pergamen s kalamářem a začala přemýšlet o vhodném záskoku za svého zaměstnance...

2. kapitola - Sobota

Následujícího rána se Severus probudil s vcelku dobrou náladou. Věděl, že má vše přichystané a naplánované do nejmenšího detailu a s ničím si nemusí dělat starosti. A to ho uklidňovalo.

V klidu vstal, dal si ranní sprchu a uvařil si kávu. Chvilku, kdy káva chladla na teplotu možnou k pozření, využil k oblékání.

Zvolil mudlovské oblečení v podobě černého slušivého, ale při tom ležérního obleku. Doplnil ho sněhobílou košilí a koženým páskem se stříbrnou sponou. Kravatu vynechal, nechtěl, aby jeho

oblečení působilo příliš strojeně. Na toho, za koho se chtěl vydávat, to bohatě stačilo.

Beze spěchu si vypil svou kávu, posnídal a stačil prolistovat i denní tisk. Pak několika mávnutími hůlkou uvedl svou kuchyni do původního stavu. Přehodil si přes ramena lehký kabát, protože ač se jaro probouzelo, dny bývaly stále chladné. Aby působil důvěryhodně, opatřil si i diplomatický kufřík, který si teď vzal a konečně opustil své komnaty.

Byl rád, že nepotkal mnoho studentů. Většina jich byla v Prasinkách a těch několik hňupů, kteří na něj koukali jako na zjevení, minul bez povšimnutí. S tichým puf se pak o několik minut později objevil v jedné z postranních uliček Londýna. Naposledy urovnal límec svého kabátu a sebevědomě vyšel na rušnou avenue.

Když došel před podnik, který si již dříve vytipoval, odevzdaně se podíval na svítící ceduli, oznamující všem příchozím, že se právě ocitají před agenturou Bílý lotos.

Zhluboka se nadechl, nasadil pokud možno co nejvíce přívětivý výraz na své tváři a odhodlaně vstoupil do podniku.

Žena, která seděla za prostorným stolem, zvedla svůj pohled k nově příchozímu a neubránila se hodnotícímu pohledu. Když shledala zákazníka dostatečně movitým a solidním, s úsměvem na tváři se zvedla a rozešla se k němu.

„Dobrý den,“ usmála se mile, „mohu Vám s něčím pomoci, nebo již máte konkrétní požadavek?“

„Dobrý den. Ano, řekněme, že mám konkrétní požadavek,“ oplatil jí zdvořilý úsměv.

Žena mu pokynula, aby se posadil a sama si sedla na své původní místo.

„Přítel mi Vás doporučil a já bych měl zájem o služby Vaší agentury,“ začal Severus a pokračoval, „rád bych si u Vás zaplatil společnici.“

„Ano, proto jsme tady. Náš klient, náš pán. Řekněte mi, prosím, něco o sobě.“

„Jsem poměrně dost zaměstnaný finančník. V pondělí bych měl odjet na několikadenní kongres a bylo by vhodné, abych tam nepřišel sám. Bohužel se žádná vhodná žena v mém okolí nenachází, proto jsem se obrátil na Vás,“ vyložil stručně svou situaci.

„Ano, tak v tom případě jste tu správně. Samozřejmě by bylo bývalo lepší, kdybyste dorazil dříve, ale i tak pro Vás uděláme, co je v našich silách. Pro začátek mi povězte, jaké nároky na naši pracovníci máte? Jde mi zejména o to, co od ní budete očekávat. Vzhledem k tomu, že nabízíme i sexuální služby a ne všechny naše společnice toto umožňují, je potřeba nejprve stanovit základní kritéria, podle kterých si pak vyberete tu ženu, která Vám bude nejlépe vyhovovat.“

Severus se škrobeně zasmál.

„Sexuální služby rozhodně vyžadovat nebudu. Jde mi čistě o dámský doprovod. Bohužel nemůžu zajistit dva pokoje, ale i tak se mohu zaručit, že k žádnému kontaktu nedojde. Veškeré výlohy na dopravu, ubytování, stravu a ostatní její potřeby, samozřejmě hradím já. Co se týče mých požadavků, jde mi hlavně o inteligenci, sečtělou a umění chovat se ve společnosti. Jiné požadavky na ni nemám. Ale samozřejmě je tu také otázka, zda dívky poskytnete i na delší dobu?“ zeptal se Severus na otázku, která ho zatím trápila nejvíce.

„Vaše požadavky jsou velmi rozumné, pane-“

„John Clawis.“

„-pane Clawisi. V tomto by problém být neměl. Pracuje u nás spousta dívek, které studují vysokou školu a jejich chování je na úrovni. Ale jak jste podotkl, problém by mohla být doba. Většina klientů si najímá společníky či společnice pouze na několik hodin, ať už za účelem intimnosti nebo třeba podnikových večeří a podobně. Pak tu jsou klienti, kteří požadují doprovod na víkendové akce. Bohužel se tu najdou i klienti, kteří se domnívají, že jsme

seznamovací agentura, což je, jak jistě chápete," věnovala Severusovi zkoumavý pohled, „nesmysl. Samozřejmě jsme tu měli i klienty, kteří žádali poskytování našich služeb na delší dobu. Vše závisí jen a jen na domluvě. Na jakou dobu byste potřeboval využít naše služby? Respektive služby společnosti?"

„Abych vás ještě jednou ujistil, opravdu mi nejde o seznámení ani o nějaké intimní potěšení. Jak jsem říkal, čeká mě kongres. Začíná v pondělí a končí v sobotu. Takže na tuto dobu bych potřeboval vaše služby," dokončil a přehodil si nohu přes nohu.

„To je tedy šest dní, to je vskutku docela dlouhá doba. V takovýchto, ale samozřejmě i jiných případech doporučujeme a dokonce trváme na předchozí informativní schůzce naší zaměstnankyně s klientem."

„Tomu se samozřejmě vůbec nebráním," odvětil Severus klidně a spojil konečky svých prstů k sobě do tvaru stříšky.

„Dobrá, tak v tom případě už máme skoro jasno. Jen mi ještě řekněte, zda máte nějaké konkrétní požadavky na vzhled společnosti?"

„Ne," odpověděl prostě Severus.

„Výborně! Takže já Vás poprosím o občanský průkaz a předpokládám, pokud jste se u svého přítele informoval, budete s sebou mít i výpis z trestního rejstříku. Tady jsou katalogy našich společnic, které vyhovují vašim požadavkům. Prosím, prohlédněte si je."

Severus kývl na znamení souhlasu a vytáhl ze svého kufříku potřebné doklady. V momentě, kdy otáčel první list zmíněného katalogu, žena naproti němu si vzpomněla, že něco opomněla.

„Promiňte, že Vás ještě vyrušuji, ale zapomněla jsem se zmínit o ceně našich služeb. Možná právě proto, že většina našich klientů se právě na toto ptá jako na první věc," zatvářila se omluvně.

„Jistě, chápu," potvrdil Severus. „Cenu jsme sice opomenuli, ale jsem si jistý, že já skousnu jakoukoliv částku. Událost, která mě čeká, je pro mě opravdu důležitá, takže peníze jdou v tomto případě stranou. Platit budu samozřejmě předem a hotově, takže bude pro nás oba nejlepší, kdybychom se vyrovnali okamžitě," ujistil ji tak nepřímou o faktu, že je víc než bohatý.

„Jsem ráda, že jste mě pochopil. Většinou si účtujeme 35 liber na hodinu, pokud se jedná o hodinové záležitosti bez sexu. Co se týče víkendů, cena se pohybuje od 750 liber. Vy požadujete šest celých dní, takže předpokládejte cenu od tří a půl tisíc liber výše. Musíte pochopit, že tato cena odpovídá tomu, že Vám bude společnost k dispozici čtyřadvacet hodin denně a-" snažila se omluvit žena tak vysokou částku svými argumenty.

Severus neurčitě mávl rukou, aby ji umlčel.

„Naprosto Vás chápu," potvrdil, že rozumí. „A jak jsem již říkal, na penězích mi nezáleží. Říkala jste tři a půl tisíce? Domnívám se, že jste do toho zapomněla započítat i tu informativní schůzku a samozřejmě i dobu, kterou mi právě poskytnete, tak já navrhuji zaokrouhlit to na čtyři tisíce a dál se o tom nebavit. Já jsem velmi vděčný za rychlost, s jakou celá transakce probíhá a opravdu si vážím vaší přívětivosti," zakončil Severus a mírně nadzvedl obočí v očekávané reakci.

A ta vskutku přišla.

Žena nevěřícně pootevřela ústa a vykulila na Severuse oči.

„To myslíte vážně?" dostala ze sebe nakonec zaskočeně.

„Jsem finančník, o penězích nikdy nežertuji," ujistil ji a přidal uklidňující úsměv.

„V tom případě připravím potřebné podklady a už Vás nebudu rušit od výběru."

„Skvělé, děkuji," odvětil a sklonil svůj zrak k fotografiím dívčích tváří.

Těch několik dívek prohlédl poměrně rychle a upřímně se zděsil. Nejstarší typoval na devětadvacet. Ale když už do toho šel, musí to dotáhnout do konce.

Posunkem si vyžádal pozornost ženy, která vyplňovala nějaké dokumenty.

„Máte vybráno?“ otázala se mile.

„Ano, zaujala mě tato dívka,“ ukázal na dívku, kterou typoval na nejstarší.

„Výborně. To je Ellen, je jí dvacet osm a vystudovala filozofii. Výborná volba,“ lichotila mu. „Vzhledem k časovému deficitu bude nutné uspořádat informativní schůzku již zítra. Já Ellen ještě dnes kontaktuji a vše domluvím. Bude se Vám to hodit zítra zhruba kolem osmé ráno? Neobtěžovala bych Vás tak brzy, ale je opravdu nutné na všem se dohodnout a nic nezanedbat.“

„Souhlasím, zítra v osm. Otázkou zůstává kde?“ naznačil jí, že mu nesdělila to hlavní.

„Ach, ano, co takhle kavárna Chock na Beary Street?“

„Budu tam, jen mě zajímá, zda mám očekávat nějaké poznávací znamení?“

„Vzhledem k tomu, že respektujeme anonymitu našich klientů, tak ze strany klienta nějaký druh poznávacího prvku nepožadujeme. Zajišťuje to tak možnost na poslední chvíli ještě z transakce vycouvat. Naopak Vy jste dívku viděl na fotce a bezpečně ji poznáte podle bílého šátku, který bude mít uvázaný kolem zápěstí. To jsou naše opatření, když to řeknu takto.“

„Tak to je skvělé. Naprosto mi to vyhovuje.“

„To jsem ráda, takže pokud již nemáte žádné otázky, poprosím Vás o podpis a úhradu poloviny smluvené částky.“

„Poloviny?“

„Ano, to kdyby se něco stalo, nebo-“

„Nic se nestane,“ ujistil ji Severus a vyskládal před ni čtyři tisíce liber. Pak se jedním tahem podepsal, vzal si „své“ doklady a se zdvořilou úklonou opustil agenturu Bílý lotos.

První část plánu proběhla více méně podle jeho představ. Teď už stačilo jen zítra bezchybně provést sérii paměťových kouzel a mohl v pondělí bez obav přijít na zahajovací večírek kongresu lektvaristů s dámou po svém boku.

3. kapitola - Neděle

Probudilo ji vtíravé zvonění mobilního telefonu. Neurčitě něco zamumlala a zavrtěla se ve zmuchlané posteli. Rozhodla se mobil ignorovat. Chtěla se dnes jen tak povalovat a byla přesvědčená, že na to má právo.

Zkouškové období měla úspěšně za sebou, letní semestr začínal na kouzelnické fakultě až koncem března, takže si naplánovala týden volna. Hodlala zase jednou zajít do divadla, kina, knihovny. A nebo se třeba i někam přemístit a obdivovat památky cizí země.

Přetočila se v posteli, zahrabala se pod deku a na hlavu si přitiskla polštář, aby tak izolovala své uši od zvuku přicházejícího z nočního stolku. Nemusela čekat dlouho, telefon za okamžik utichl.

Spokojeně odfrkla a znovu se chystala ponořit do říše snů. V momentě, kdy se její mysl propadala do slastného spánku, telefon se rozezvučel znovu.

Hermiona si neodpustila hlasité zaklení. Vztekla ze sebe zkopala peřinu a posadila se na posteli. S ještě zalepenýma očima nahmatala telefon a aniž by se podívala, kdo ji shání, stiskla tlačítko pro příjem hovoru rozhodnuta otravovi na druhém konci dát najevo své rozpoložení.

„Prosím?“ zahuhlala a prohrábla si volnou rukou rozčuchané vlasy.

„Že to taky zvedneš!“ ozval se na druhé straně mírně rozladěný ženský hlas.

„Diano?“ ujistila se Hermiona překvapeně. Svoji šéfku a kamarádku zároveň by na druhém konci nečekala. Už proto, že jí jasně říkala o svém úmyslu dát si týdenní pauzu.

„Jistě, kdo jinej?“ zaznělo jí do ucha.

„Hlavně mi neříkej, že pro mě něco máš,“ zděsila se Hermiona, protože moc dobře věděla, co následuje, když se jí Diana ozve tak časně ráno a ještě ke všemu naléhavě.

„Hermi, potřebuju tě,“ ozvala se Diana prosebně.

„Di, říkala jsem ti, ať mi teď žádné zakázky nesjednáváš,“ povzdychla si Hermiona.

„Ano. Já vím, ale tohle je nabídka za všechny prachy, věř mi. Původně si ten chlápek vybral Ellen, ale tu včera v noci srazilo auto, když se vracela z divadla. Má zlomenou nohu a minimálně šest neděl bude nepoužitelná,“ snažila se její zaměstnavatelka objasnit situaci.

„Počkej, počkej, ne tak rychle!“ krotila příval slov Hermiona. „Říkáš Ellen? Ale ta pokud vím dělá jen zakázky delší než tři dny. A ty víš moc dobře, že já si беру maximálně den, dva.“

„Hermiono, jsi moje jediná naděje. Ten chlapík chce společníci na týden. Vybral si Ellen a pokud vím, vy dvě jste si docela podobné, takže by snad nemusel být problém. A navíc nepožaduje sexuální služby. Vypadal hodně seriózně a platil hotově. Dal mi na stůl čtyři tisíce liber a ani nesmlouval. Bude to nějaký zazobanec. Hermi, věř mi, bude to výhodné i pro tebe,“ snažila se přesvědčit svou zaměstnankyni a přítelkyni v jednom.

„Tak to prr,“ brzdila ji Hermiona. „Celý týden? Ty jsi se zbláznila! Do toho nejdu,“ řekla rezolutně i když jí popravdě při vyslovení zmiňované částky mírně poklesla čelist.

„Hermi, nenech se přemlouvat. Co ti to udělá. Má to být nějaký kongres. Po tobě se chce jen doprovod a tvoje společnost. A nabízím ti padesát pět procent ze zaplacené částky!“ triumfovala nakonec Diana.

Hermiona se zamyslela. O peníze sice už nějakou dobu neměla nouzi, ale i tak se jí hodila každá libra. Studium lektvarů bylo poměrně finančně náročné, protože si sama musela hradit veškeré přísady do lektvarů, kotlíky a ostatní potřeby. A to ani nemluvila o placení semestrů. Jediný člověk, na kterého se mohla spolehnout, byla ona sama. Rodiče jí zavraždili ke konci války Smrtijedi a nikomu jinému by si o půjčku neřekla. Bylo by to proti jejímu přesvědčení.

Když se jí na začátku studia podařilo získat místo v agentuře Bílý lotos, nebyla zpočátku moc nadšená. Ale později si zvykla a nakonec přišla na to, že to není zase tak špatná práce. Nepatřila samozřejmě k dívkám, které byly svolné i se sexuálními službami, ale i tak jí práce vynášela dost. Její zákazníci byly převážně osamocení podnikatelé, manažeři a další solidní pánové, kteří potřebovali společnost na obchodní jednání, večírky a další podobné akce. Podařilo se jí s některými navázat i přátelské kontakty a už teď měla příslibenou pomoc od jednoho právníka, pojišťováka a lékaře. Musela se sama pro sebe usmát. Nakonec jí ta práce dala mnohem víc, než jen možnost si přivydělat při studiu.

Prozatím se omezovala jen na jeden, maximálně dva dny, ale celý týden... Sice si chtěla užít volno, ale tohle jí nabízelo nečekané možnosti a mohla by se dozvědět i něco nového, navázat známosti a být v dobré společnosti. A to se jí zamlouvalo.

Její myšlenkové pochody přerušila Diana.

„Jsi tam?“ zakřičela nečekaně do sluchátka.

„Ale jo, jen jsem přemýšlela. A padesát pět procent je málo. Když mi dáš sedmdesát, беру to,“ pokusila se usmlouvat vyšší částku. Nedělala to z vypočítavosti, ale byl to takový druh pošťuchování. Věděla, že Diana schválně nabízí méně, aby se společným handrkováním mohly dostat na částku, která jim bude vyhovovat oběma.

„Hermi, pětapadesát,“ smlouvala ona a z jejího hlasu bylo znát, že se jí pořádně ulevilo. Ani ona nechtěla přijít o tak dobrou zakázku a potenciálního stálého zákazníka.

„Sedmdesát.“

„Šedesát. Víc ani penny.“

„Šedesát pět,“ pokračovala Hermiona.

„OK, šedesát pět, domluveno,“ souhlasila Diana spokojeně.

„Tak jo, domluveno. Říkala jsi, že je to příští týden? A kdy je informativní schůzka? Nebo už byla? Ví o tom ten chlapík?“ ptala se ještě Hermiona na to podstatné.

„Neví. Nedal mi na sebe žádný kontakt. Věřím, že mu to všechno vysvětlíš a budeš se snažit, aby neodstoupil od smlouvy. A co se týče informativní schůzky, tak ta je smluvená na dnešek; na osmou v kavárně Chock na Beary Street.“

„Hm,“ protáhla Hermiona trochu rozmrzele. Nechápala, proč jí Diana budila tak brzy, když schůzka byla sjednaná až na osm. „A můžeš mi říct, proč jsi mě musela vzbudit v sedm? Mám celý den čas, mohla jsi mě nechat vyspat,“ prohodila Hermiona trochu vyčítavě.

„Tak to nemohla, drahá,“ protáhla Diana trochu ironicky. „Máš přesně čtyřicet dva minut na to, abys tam byla včas.“

„Cože? To jako ráno v osm? Ty jsi se zbláznila. Proč jsi mi nezavolala dřív,“ vykřikla Hermiona, rychle vyskočila z postele a začala zmateně běhat po svém bytě.

„Neptala jsi se,“ zasmála se Diana.

„Já tě uškrtím,“ dostalo se jí okamžité odpovědi.

„Tak jo, ale až se vrátíš jo? A nezapomeň na bílý šátek,“ stihla ještě upozornit Hermionu před tím, než ona ukončila hovor a odhodila telefon na postel.

Kavárna Chock sice nebyla tak moc vzdálená od jejího bydliště, ale i tak měla co dělat. Celou půlhodinu jí zabrala sprcha, oblékání, malování a další zkrášlování. Musela vypadat dobře, zvláště, když šlo o tak dobrého zákazníka. Ještě ode dveří se vracela pro bílý šátek. V momentě, kdy vyběhla před dům, zbývalo ji necelých deset minut do osmé.

Naneštěstí se jí nepodařilo chytit ani taxík. Musela se tedy vydat do nedaleké kavárny pěšky. Výška podpatků jí však nedovolovala tak rychlou chůzi, jakou by si představovala, proto se jí podařilo dorazit až minutu po osmé, jak se mohla přesvědčit, když ještě před podnikem kontrolovala ciferník svých náramkových hodinek.

V momentě, kdy měla skloněnou hlavu a ve své kabelce hledala hedvábný šátek, vrazila dost nemotorně do kolemjdoucího. Nevěnovala tomu větší pozornost, zamumlala jen strohou omluvu a konečně zmizela za dveřmi kavárny.

Severus jen nevěřícně zíral za ženou, která před chvilkou zmizela v podniku, kam měl i on sám namířeno. Nějak nemohl uvěřit, že je to ona. Ale určitě se nemýlil.

Nepoddajné vlasy, drobná postava, rysy v obličeji a nakonec hlas, který uslyšel, když se mu omlouvala za srážku. To nemohl být nikdo jiný než Hermiona Grangerová. Neviděl ji už přes tři roky, ale i tak si byl téměř jistý.

Co mu však dělalo starosti byl fakt, že bude na stejném místě ve stejnou chvíli, kdy on bude na Ellen, dívce, kterou si včera vybral, provádět paměťová kouzla. Ale vše nasvědčovalo tomu, že ho zatím nepoznala, což mu vyhovovalo. A chtěl, aby to tak i zůstalo. Jenže to ještě nemohl tušit, že všechno nakonec bude úplně jinak.

Když vešel do kavárny, rychlým pohledem zhodnotil situaci. Hermiona seděla na dosti viditelném místě, přímo naproti dveřím. On si proto vybral stůl v rohu. Měl tak přehled o dění v

podniku, výborný výhled na dveře, a tak i na nové příchozí a přitom on sám byl rafinovaně skryt za jakousi umělou a bez nadsázky příšernou rostlinou.

U číšníka, který se během okamžiku objevil u jeho stolu, si objednal kávu a pozorně sledoval okolí. Především tedy stůl naproti dveřím. Slečna Grangerová vypadala, že na někoho čeká, dokonce si ani neobjednala. Nervózně poťukávala prsty do desky stolu a několikrát překontrolovala svůj vzhled v zrcátku.

Mezitím Severus dostal objednanou kávu. Bezděčně míchal horký nápoj a nepřestával svou bývalou žákyni sledovat. Musel uznat, že vypadala dobře. Skoro se nezměnila, ale i přesto mu neušlo, že dospěla. Už to nebyla ta přemoudřelá dívka z jeho hodin. Teď už to byla mladá sympatická žena, která, jak se domníval, čekala na nějakého muže. Pokud bude mít štěstí, zřejmě uvidí i jaký má jeho bývalá studentka vkus, co se týče druhého pohlaví.

Hned, jakmile mu takhle myšlenka vytanula na mysli, se musel napomenout, o čem to přemýšlí. Nikdy se nezajímal o osudy svých bývalých žáků, tak proč ho to najednou tak fascinuje? Možná proto, že jindy na to neměl čas. Teď se jednalo o příjemné zpestření čekací doby, omlouval své myšlenky.

Dotekem hřbetu ruky zkontroloval teplotu šálku a aniž by odvrátil zrak od hnědovlasé ženy, zvedl ho elegantně ke svým rtům, aby odhalil chuť zdejší kávy.

Ten samý moment si však Hermiona vybrala k tomu, aby si vzpomněla, že zapomněla na uvázání bílého šátku, sice ho měla přehozený přes kabelku, ale to nestačilo. Rychle se ho zmocnila a začala ho vázat kolem svého levého zápěstí. Moc se jí to nedařilo, zápasila s ním několik dlouhých vteřin.

Ale i to stačilo Severusovi k tomu, aby šokovaně vyplivl doušek černého nápoje zpět do šálku a potlačil nutkání se rozkašlat. Předpokládal, že kdyby v ten moment polkl, zřejmě by mu teď už zdvořilý číšník bušil do zad.

Severus se zhluboka nadechl. Hermiona nečekala na přítele, ale na zákazníka. Dobrý Merline, je možné, aby se nejchytřejší čarodějka ročníku stala dívkou na zavolání? Nemohl tomu uvěřit. Nebo možná spíš nechtěl. Odevzdaně se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na devět a dívka, kterou si včera vybral, nikde. Místo toho tu sedí Grangerová s bílým šátkem na zápěstí a očividně na někoho čeká. Může to mít spojitost? Rozhodl se to zjistit. Ostatně nic jiného mu nezbývalo. Kongres je už zítra a on nemá času nazbyt.

Posunkem si vyžádal pozornost číšníka.

„Přejete si, pane?“ zeptal se číšník úslužně.

„Ano, vidíte tamhle tu dámu?“ ukázal na Hermionu.

„Ano, pane,“ nechápal číšník, kam tím Severus směřuje.

„Chodí sem často? Znáte ji?“ vyptával se dál.

„Nesmím hovořit o našich zákaznících, jak jistě chápete,“ usmál se mladý muž omluvně.

„Rozumím,“ podotkl Severus a posunul směrem k mladíkovi desetilibrovou bankovku.

Ten se dlouho nerozmýšlel. Chlápek před ním nevypadal na nějakého násilníka a informace, které o dívce u jinak prázdného stolu věděl, nebyly nijak zvláštní. Proto se rozhovořil.

„Chodí sem poměrně často. Někdy sama, někdy s přáteli. Když je tu sama, většinou na někoho čeká. Tím myslím na nějakého muže,“ řekl významně.

„A co pije?“ zajímal se Severus dál.

„Když na někoho čeká, pozná se to tak, že si neobjednává. Vždycky za ni pak platí dotyčný muž. Když je tu s přáteli, pije většinou suché martini nebo sedmi hvězdičkovou Metaxu. Ze začátku se zajímala i o míchané drinky, ale to my nevedeme. Přeci jen jsme spíše kavárna. A

tohle alko pak prokládá mattonkou. Když je tu sama a na nikoho nečeká, vybírá z našich kávových specialit," vyjmenoval mladík to, co už stačil pochytit.

„A mezi ty speciality patří co?“

„Nejčastěji si dává Irskou nebo Vídeňskou kávu. A k tomu si vždycky objednává mattonku. Jemně perlivou. Často pije taky Frappé s vanilkovou zmrzlinou,“ dokončil mladík a tvářil se spokojeně, jak si to všechno dobře pamatuje.

„Tak v tom případě Vás požádám o dvě Irské kávy a ještě vodu pro ni. A odnese to k jejímu stolu,“ rozhodl Severus po chvilce váhání.

Severus počkal na okamžik, kdy mladík všechno vyskládal před překvapenou Hermionu a v ten moment se k ní rozešel. Nasadil svůj typický výraz a posadil se bez vyzvání přímo proti ní. Číšník mezitím galantně vycouval.

„Profesore?“ promluvila první ona a neskrývala úžas.

„Ano?“ otázal se nevzrušeně on.

„Jaké ano, snad mi řeknete, co to znamená? Neviděli jsme se tři roky, a vy mi pak objednáte kafe a řeknete jen „ano“?“

„A co byste ráda slyšela?“

„No já nevím. Pro začátek by mi stačilo ujištění, že jste zdrav. Nemáte horečku? Chováte se divně.“

„Ach, slečno Grangerová, nesnažte se být ironická, nejde vám to.“

„Za to vy pilně trénujete každý den, že?“ odsekla mu.

Nelíbilo se jí to. Zákazník měl už skoro půl hodiny zpoždění, ona byla nervózní a do toho se tu objeví její bývalý profesor.

„Profesore,“ začala znovu a tentokrát mírněji, „nevím, o co vám jde, ale mám tu s někým schůzku, proto bych ocenila, kdybyste opustil místo u tohoto stolu,“ dokončila zdvořile, ale nekompromisně.

„Myslím, že vám nemohu vyhovět,“ odvětil a bavil se nad jejím překvapením.

„Proč?!“ naježila se.

„Protože jsem nabyl dojmu, že čekáte na mě,“ řekl klidně a napil se ze svého šálku.

„Prosím? Vám snad vážně přeskočilo!“ osočila ho Hermiona a nevěřícně kroutila hlavou.

„Děláte v agentuře Bílý lotos profesionální společnici. Proč byste jinak měla na svém zápěstí uvázaný šátek, jako znamení pro vašeho zákazníka? Sice mě to překvapuje, že jste klesla tak hluboko, ale budíž. Třeba mi to vysvětlíte,“ nadzvedl pravé obočí v otázce.

Hermiona se naštvála.

„Já vám nemám co vysvětlovat!“ vyštěkla na něj a prudce se zvedla od stolu. „A rozhodně to poslední, pro co jsem si sem přišla, jsou urážky od mého bývalého profesora! Ale dál se nehodlám nechat ponižovat,“ prskla ještě, vzala si kabát, který měla přehozený přes židli a rázným krokem vyrazila k východu.

Severus hodil na stůl několik bankovek a doslova za ní vyběhl na ulici.

„Omlouvám se,“ dostal ze sebe pokorně, když ji dohnal

Hermiona se překvapeně otočila.

„Vy nemůžete být Severus Snape,“ řekla pochybovačně. „Ten se neomlouvá. Kdo jste a co

chcete?”

„Slečno Grangerová, asi bychom si měli promluvit.“

„Tomu říkám dobrý nápad,“ prskala dál našťvaně.

Severus se zařadil po jejím boku a první vyšel do téměř prázdných ranních nedělních ulic. Hermiona byla víc zvědavá než uražená, proto ho následovala.

„Čekal jsem na slečnu Ellen,“ promluvil konečně po několika metrech chůze.

„Takže vy jste opravdu ten tajemný bohatý chlápek, který si žádá služby společnice?“ nevěřila Hermiona svým uším.

„Asi to tak bude,“ připustil neochotně.

„Ale proč?“ nechápala.

„Říká vám něco Institut nejlepších lektvarologů světa?“ otázal se zdánlivě nesouvisle.

„Ano. Jednou za pět let pořádá nejprestižnější sjezd všech lektvarových špiček v oboru, ale vzhledem k historickým událostem, kdy pořadatelé chtěli, aby byly zrovnoprávněny ženy, není možné, aby tam přednášel muž bez partnerky. Pokud se o to samé pokusí žena, je jí vyhověno. Ale historici se domnívají, že dalším, skrytým, úmyslem bylo i nenásilné rozmnožování kouzelnické společnosti. Většina mužů si totiž přivedla třeba naprosto neznámou ženu, ale po tom týdnu se dali dohromady. Takže se někdy hovoří o tom, že to byl také tajný odboj proti Voldemortovi, protože tady vůbec nešlo o čistotu krve, jen o inteligenci,“ dokončila Hermiona svůj výklad a až pak jí došlo, co vlastně řekla.

Severus se mezitím neubráníl úšklebku. Některé věci se prostě nemění, uvědomil si v okamžiku, kdy mu slečna Grangerová začala přednášet své vědomosti.

„Lépe bych to neřekl,“ nepřímo ji pochválil a čekal, jestli jí dojdou souvislosti.

Došly.

„A vy se tam chystáte,“ konstatovala.

„Ano. A protože předsudky o ženské rovnoprávnosti přetrvávají, bez partnerky se tam nedostanu.“

„Ale proč jste volil možnost společnice? A navíc, jak byste Ellen, která je mudla, vysvětlil, o co jde?“ nechápala.

„Jednoduše. Lockhart není jediný, kdo ovládá paměťová kouzla.“

„Ach Bože, chováte se jako Zmijozel,“ vzdychla si Hermiona.

„To bych přisuzoval faktu, že jsem Zmijozel,“ zdůraznil. „Ale teď je řada na vás,“ pobídl ji.

„Na mě?“ divila se Hermiona.

„No ano. Čekal jsem dívku jménem Ellen a zatím se objeví má bývalá žákyně.“

„Jde o to,“ začala Hermiona, protože chtěla Snapeovi oplatit jeho výřečnost, „že Ellen měla včera nehodu. Je v nemocnici a má zlomenou nohu. Tudíž je nepoužitelná. A protože vás Diana, to byla ta, se kterou jste mluvil v agentuře, považovala a považuje za příslušníka horních deseti tisíc, nechtěla o tento kšeft přijít. Proto volala mě. Takže jste měl vlastně pravdu, čekala jsem na vás. Jen jsem nevěděla, že čekám na svého profesora.“

„Bývalého.“

„Nevidím rozdíl.“

„Já ano. Jako studentka byste mi doprovod dělat nemohla.“

„Cože? Vy i po tomhle fiasku chcete, abych jela s vámi? A hrála si na vaši co? Manželku? Milenku?“ Hermiona se zase začínala rozčilovat.

„Přítekyňě bude stačil. Ostatně, jak jsem pochopil, je to vaše práce. A já za ni zaplatil,“ podotkl nenuceně.

„Vydělávám si tak na studia!“ prskla rozzlobeně.

„Vy studujete?“ překvapila ho.

„A co jste čekal? Že dělám holku na zavolání?“

Severus raději zahnal myšlenky, které ho přepadly chvíli po tom, co pochopil, že Hermiona je profesionální společnice.

„Nerozčilujte se. Jen po vás žádám, abyste dělala to, co děláte jindy. Jste profesionálka. Vy budete mít peníze a dobrý obchod, já budu mít možnost účastnit se kongresu. Veškeré vaše výlohy hradím. Nemáte co ztratit,“ přemlouval jí.

„Vám na tom musí opravdu moc záležet,“ podotkla zamýšleně.

„Přiznávám, že ano,“ připustil po chvíli.

„Ale proč jste si nesehnal někoho vhodnějšího už dříve?“

„Nejsem muž, o kterého by se ženy praly. Ano, po válce se našlo pár 'fanynek', které obdivovaly mou temnou minulost, ale já potřebuji ženu, která nemá místo mozku mločí očka. Proto jsem volil tuto cestu. Pak už by stačilo jen vhodně upravit paměť,“ bezvýrazně pokrčil rameny. „A musím připustit, že u vás udělám výjimku. Úprava paměti asi nebude třeba,“ prohodil ironicky.

„No to je od vás milé, že neplánujete hrabat se mi v hlavě,“ vyštěkla Hermiona.

„Nevztekejte se a raději mi řekněte, kdy a kde vás mám zítra vyzvednout.“

„Vy to myslíte vážně?“

„Naprost!“

„To je šílené!“

„Není. A navíc, jak vás znám, určitě už teď přemýšlíte o tom, co všechno se tam dozvíte. Bude to pro vás nevšední zážitek. Nebudu vám jakkoliv na obtíž a to samé očekávám od vás. S největší pravděpodobností bude i den volna a vy si můžete dělat co chcete. Nebudu vám jakkoliv bránit. Jen chci, abyste se vydávala za moji přítelkyni.“

„Máte mě prokouknutou,“ připustila Hermiona, která opravdu už teď přemýšlela o štěstí, jaké ji potkalo. O tomto kongresu se hodně mluvilo, ale dostali se tam jen ti nejlepší. A tohle byla výzva.

„Sedm let jsem vás učil,“ připomněl jí Severus.

„Spíš bych řekla, že jste mě sedm let ponižoval, ale budiž. Přijímám vaši nabídku. Ale stejně tak, jak se budu chovat profesionálně já, to samé očekávám od vás. Víím, co všechno jste včera podepsal a víím i to, co všechno má Ellen ve spisu, že dělá. Proto vám nabízím to samé, ale nic víc. Je to jasné?“

„Naprost.“

„Dobře. A kam vlastně jedeme?“

„Tento ročník se koná ve Francii. Konkrétně v Paříži.“

„Hm, miluju Francii,“ vzdychla Hermiona a zastavila se, protože si všimla, že bezděky Snapea

dovedla ke svému bydlišti.

Severus protočil oči, ale i tak musel připustit spokojenost. Grangerová bude ideální společnost. Nebude mu dělat problémy a ještě ví, co od ní čekat. Alespoň si to myslel.

„Tak já jdu balit,“ poznamenala Hermiona a výmluvně sklouzla pohledem na cedulku s jejím jménem na dveřích.

„Ano, to byste měla.“

„V kolik mě vyzvednete?“

„Bylo by dobré, abychom tam byli na zahajovací ceremoniál. Ten začíná ve čtyři odpoledne. Takže když vyrazíme ve tři, bude to tak akorát. Budeme se přemisťovat, ale tam bychom měli přijít jako mudlové, takže taxíkem dojedeme před kongresové centrum.“

„Proč jako mudlové?“ divila se Hermiona.

„Protože kongresová hala byla zamluvena oficiálně na mudlovský sjezd lékařů. Je to jen zastírací manévr. Kouzelníci pořadatelé tak pojišťují chod celé události. Je to lepší než hledat prostory pro mudly neznámé, neviditelné a podobně. Takhle to působí jako oficiální akce a nikdo se o to nezajímá.“

„Chápu. Takže jsme domluveni. Zítra ve tři vás čekám,“ shrnula to Hermiona a vyndala si z kabelky klíče.

„Budu tady,“ ujistil ji a pokynul ji na pozdrav.

Rozloučili se a Hermiona vklouzla do svého bytu. Nemohla uvěřit událostem, které se v minulých několika minutách staly. Bylo to šílené a neuvěřitelné. Ale nevadilo jí to. Se Snapem to nějak přežije a navíc se jí dostane obrovské pocty. Už teď si byla jistá, že celý kongres bude stát za to.

I Severus byl překvapený, ale vyrovnal se s tím dobře. Musel připustit, že Grangerová je skvělá volba. I když, možná jí měl předem říci, že budou mít k dispozici jen jeden pokoj, uvažoval o pár hodin později, když on sám si připravoval věci, které na následující týden bude potřebovat.

4. kapitola - Pondělí

Severus postával před domem, kde se včera rozloučil s Grangerovou a v neurčitých intervalech sledoval ciferník svých hodinek.

Tři hodiny a pět minut.

Rozhodl se zazvonit.

Reakce byla okamžitá. Ze dveří se jako velká voda začala hrnout jeho bývalá studentka a táhla za sebou prostorný kufr. A to ani nemluvil o hranaté brašně přes rameno a pestrobarevné kabelce.

Pevně semkl rty, přimhouřil oči na tu zavazadlovou lavinu a povytáhl obočí.

„Vy se chystáte po tom kongresu na Severní pól?“

„Ne. Proč?“ nepochopila hned Hermiona narážku na svá zavazadla.

„Protože s sebou máte na jeden týden víc věcí než Hagrid, když jel o prázdninách za madame Maxime. A to ani nemluví o faktu, že jste asi zapomněla, jak se drží hůlka. Jinak by vás jistě napadlo svá zavazadla zmenšit na velikost vhodnou k bezproblémové manipulaci.“

„Nelíbí se mi váš tón,“ upozornila ho Hermiona, bojovně si založila ruce v bok a mírně zaklonila hlavu. I přes vysoké podpatky to musela udělat, pokud mu chtěla zpříma pohlédnout do očí.

„Mě se zase nelíbí vaše zavazadla,“ ušklíbl se. „A protože se s vámi nehodlám dohadovat na téma: Zapomněla jsem kouzlit, s dovolením vám je zmenším sám,“ dořekl a vytáhl hůlku.

„Ne!“ vykřikla Hermiona a obranně se postavila bokem před svůj kufr.

„Vy tam pašujete něco živého?“ podivil se její reakci.

„To ne, kufr mi zmenšit můžete, ale brašnu bych raději ponechala v původní velikosti. Beru si s sebou notebook a nerada bych, aby na něj mělo zmenšení nějaký vliv, je to mudlovský přístroj. Nemuselo by to dopadnout dobře,“ vysvětlila své pohnutky.

„Sice jsem z vašeho výkladu nepostřehl, co přesně to s sebou táhnete, ale raději to ani nechci vědět,“ zakroutil Severus pochybovačně hlavou. Neznatelným švihnutím zmenšil Hermionin kufr na velikost krabičky od sirek a následně si ho dal do kapsy k tomu svému.

„Díky, já vám pak klidně ukážu jak notebook funguje, je to skvělá věc, pomáhá mi při studiu a-“

„Slečno Grangerová, pletete si mě s Arthurem. Mě mudlovské věci nezajímají. A teď už pojďte,“ natáhl k ní ruku.

Na malý okamžik Hermiona zaváhala. Ale stačil jeden netrpělivý pohled a svou ruku vložila do té jeho. A pak už jen nepříjemný pocit sevřeného žaludku a chvilková nevolnost.

„Jste v pořádku?“ ujišťoval se Severus.

Hermiona jen kývla na souhlas a on, aniž by její ruku pustil, ji táhl z postranní uličky k rušné silnici. Až když chtěl mávnout na taxikáře, uvědomil si, že jí neustále svíral levici. Jakmile nasedli to taxíku, rozhostilo se mezi nimi trapné ticho. Prolomila ho teprve Hermiona.

„Je to daleko?“

„Pár bloků,“ odvětil a protože Hermionu už nenapadlo nic jiného, na co by se mohla zeptat a vypadalo by to nenuceně, raději přijala jízdu za ticha.

Do kongresového centra, kde byli i ubytovaní, se dostali mlčky. Severus jen něco prohodil s taxikářem, ale protože Hermiona neuměla francouzsky, neměla ani tušení, co to bylo. Předpokládala, že se Snape vzmožil na nějakou zdvořilostní frázi.

Víc o tom nepřemýšlela, protože to už vcházeli do rušné haly obrovské budovy. Jejich kroky vedly k recepci. Jen po cestě pokynul Severus několika známým na pozdrav.

„Severus Snape,“ sdělil své jméno recepčnímu a čekal na vydání klíče. V ten moment si uvědomil, že opět opomněl Grangerovou uvědomit o faktu, že budou sdílet jeden pokoj. Nevadí, za chvíli už to bude vědět. Jen doufal, že zachová chladnou hlavu a seřve ho pokud možno až na pokoji.

„Jistě, pane,“ dostalo se mu odpovědi od recepčního.

Ze strany Hermiony přišla němá otázka v očích a výraz říkající: Tohle mi budete muset vysvětlit. Severus jen neznatelně zavrtěl hlavou v náznaku, ať si námitky nechá na chvíli, až budou sami. Hermiona ho poslechla. Ale jen do okamžiku dokud nebyli ve výtahu.

„My máme jen jeden pokoj?!“ vylítla na něj okamžitě.

„Ano. To partneři většinou mívají,“ usadil ji.

„Ale my nejsme partneři!“

„Jenže vy zapomínáte, že jste placená za to, aby to tak vypadalo!“

„Fajn, zvětšíme pokoj a přikouzlím si tam druhou postel,“ kapitulovala.

„Tak to asi nepřikouzlíte,“ podotkl pochybovačně, jako by věděl něco víc, než věděla ona.

„A to jako proč?!“

„Protože tahle budova je chráněná proti používání kouzel druhé a třetí třídy.“

„Vy si děláte legraci,“ zírala na něj nevěřičně.

„Nedělám, slečno Grangerová. Jsou k tomu dva důvody. První spočívá v tom, že tak velká koncentrace kouzelníků na jednom místě by mohla vyvolat divné pocity u mudlů. Magii, která je nám přirozená, my ani jiní kouzelníci nevnímáme. Mudlové to však cítí jinak. To za prvé. A za druhé. Je to hlavně opatření proti útoku na členy kongresu. Po celou dobu se bude v budově nacházet zhruba dvě stě kouzelníků a jejich partnerek. Dovedete si představit, jak lehké by bylo jejich zabití? Budova je chráněna zvenku i z vnitřku. Je to opatření ministerstva kouzel. A i když je definitivně po pádu Temného pána, stále by se celá kouzelnická společnost měla mít na pozoru před jemu podobnými fanatiky,“ zakončil.

„To je výborné!“ rozhodla Hermiona beznadějně rukama. „Takže to jediné, co si tady můžu vykouzlit, je Lumos a kdybyste mi zamkl dveře před nosem, tak by mi tenhle barák dovolil ještě Alohomoru.“

„Nebudte tak skeptická. Pro většinu kouzelníků je to řekněme netypické, ale i tak se to dá vydržet. Ostatně do kouzel první kategorie nepatří jen ta dvě vámi zmiňovaná kouzla.“

„Máte pravdu, o kouzla tu zase tak nejde. Jsem z mudlovského světa zvyklá žít bez nich. Ale dost mi vadí fakt, že máme na pokoji jen jednu postel,“ soptila dál.

„Tak s tím se budete muset smířit. Vzhledem k tomu, co jsem vám právě řekl, můžete zapomenout na rozšiřující kouzla, ale i na pokročilé přeměňování. Je mi líto. Budeme si muset stříhnout o to, kdo bude spát na pohovce,“ ušklíbl se.

„Tak to ani omylem. Prostě si necháme přinést ještě jednu postel,“ prohlásila po chvíli přemýšlení Hermiona vítězoslavně.

„Ano? A jak to hodláte vysvětlit? Partneři, kteří spí odděleně?“

„Jednoduše. Jste dřívější ročník. A protože jste ze staré školy, trváte na celibátu před svatbou,“ ušklíbla se.

„Grangerová, nedělejte ze mě současníka krále Artuše! Nebylo mi ještě ani čtyřicet!“ nechal se zcela bezdůvodně vyprovokovat.“

„Vážně? Hm, muž ve středních letech, vzdělaný, inteligentní,... Jednoduše dokonalá partie,“ prohodila koketně až ho zamrazilo. „Ale já s vámi spát v jedné posteli nebudu!“ vyhrkla nakonec zlostně.

Severus se zamračil.

„Tak si lehněte na zem. A nebo taky nemusíte spát vůbec!“

Hermiona se rozhodla pomlčet. Bylo evidentní, že Snapea na pohovku nedostane. Nevadí, vymyslí něco jiného. Ale prozatím to pustila z hlavy. Měla na přemýšlení dost času a navíc se musela držet své role.

Severus jí galantně podržel dveře do jejich pokoje a následně zvětšil její i svůj kufr. Na obyčejné Finite byla pravidla naštěstí krátká.

„Máme dvacet minut do zahájení. Půjdeme dolů, nebo si chcete nejdřív vybalit?“

„Ráda bych se převlékla do něčeho formálnějšího.“

Severus si ji změřil zkoumavým pohledem. Netušil, co může být formálnějšího než černý kalhotový kostýmek, který měla na sobě, ale raději to nekomentoval.

„Dobrá, sejďeme se dole. Po zahájení bude společenská večeře. Jen abyste s tím počítala.“

Zhruba v devět by pak měl být ukončen ten oficiální program na dnešek.“

Odpověděla mu zamumláním, ale to on už zavíral dveře jejich pokoje a mířil vyhledat profesora Parkera. Hermiona si v rychlosti vybalila to nejnnutnější. Přemýšlela, co na sebe. Nakonec se rozhodla pro jednoduché zelené pouzdrové šaty nad kolena s černou mašlí v pase. K tomu univerzální černé sametové lodičky a černou kabelku. Vlasy si přečesala a jak jen to bylo možné sčesala je dozadu. Jejich tvar pak pojistila lakem na vlasy a účes dotvořila tenkou černou čelenkou, kterou si do vlasů připevnila.

V momentě, kdy sjížděla výtahem dolů, měla právě tak akorát čas najít Snapea.

„Jsem opravdu potěšen, že si budu moci poslechnout vaše přednášky, Severusi. Je velmi dobře, že jste si našel přítelkyni a ještě lépe, že jste spolu s ní přijel,“ pochvaloval si profesor Parker.

„Připouštím, že jsem také rád, že mi bude umožněno přednášet. Ale zároveň se velmi rád zúčastním i ostatních přednášek a akcí v programu. Pro každého kouzelníka je účast na tomto setkání životním snem,“ připustil Severus.

„Ale mladý muži, vás takových kongresů ještě čeká!“ zasmál se bodře starší kouzelník. „A příště už ta jistě krásná dáma bude vaší ženou, vidíte?“

Severus se zatvářil kysele.

„O tom jsme zatím nehovořili,“ snažil se vyhnout odpovědi.

„A kdepak tu dámu vůbec máte?“ byl zvědavý Parker.

„Ještě se upravovala, znáte ženy,“ pokrčil rameny Severus, ale i on už začínal být mírně nervózní. Proto ho Hermionina ruka na jeho rameni vyvedla mírně z rovnováhy.

„Doufám, že nejdu pozdě,“ zasmála se měkce a pohledem zabloudila k profesorovi Parkerovi.

„Jistě, že ne, drahá, rád vás poznávám.“

Ale to už se konečně vzpamatoval i Severus, který se probral ze zírání na svou okouzující 'přítelkyni'.

„Profesore, dovolte, abych vás představil. Hermiona Grangerová. Hermiono, profesor Parker.“

„Těší mě, moc mě těší,“ třásl Parker Hermioně nadšeně rukou a i ona se mile usmívala.

Severus musel uznat, že svou roli hraje dokonale.

„Zatím se rozloučíme. Běžte se posadit na svá místa. Vybral jsem vám jedny z nejlepších,“ mrkl na ně spiklenecky, „to víte, musím to celé zahájit. Ale rád bych, abyste večeřeli u mého stolu. Nebude to dámě vadit?“ pohlédl na ni.

„Bude nám ctí,“ souhlasila Hermiona.

Profesor Parker tedy pokynul na znamení, že s nimi počítá a odebral se připravit do zákulisí.

„Milý muž, ten Parker,“ prohodila Hermiona, když mířili na svá místa do sálu.

„Ano, to on je. Věřím, že ho upřímně mrzelo, když mě nemohl přijmout dříve,“ souhlasil.

Celý zahajovací ceremoniál trval téměř tři hodiny. Místy to bylo dosti nudné, dle Severusova vkusu. Někdy měl dokonce pocit, že jestli se něco nestane, začne usínat. Jeho pevná vůle však zapracovala, a tak se mohl po nekonečné době s úlevou postavit a zatleskat spolu s ostatními. Následně se přesouvali k večeři.

„Jak dlouho už jste spolu?“ vyzvídal Parker při večeři dál.

„Ehm, řekněme, že-“ začal Severus a přitom rychle přemýšlel, jaká doba by byla ideální. Ale

Hermiona ho předběhla.

„Teprve krátce. Necelý půlrok. A znáte muže. Ti si tohle nikdy nepamatují. Nemám to Severusovi za zlé,“ zasmála se.

„Ano, Hermiono, můžu Vás tak oslovovat, že ano?“ ujišťoval se Parker. Počkal na její přikývnutí a pokračoval: „Sám to znám. Mám pět dětí a vždycky musím přemýšlet, jak jsou vlastně staré. To je asi úděl každého muže, nepamatovat si data spojená s jeho rodinou.“

„Souhlasím s vámi. Ale Severus má zase jiné přednosti,“ couvala Hermiona z nebezpečného tématu o rodině. Jenže to ještě netušila, jak si naběhla.

„Vážně? A jaké?“ zajímal se Severus, čímž Hermionu překvapil. Nenapadlo by ji, že by tolik riskoval odhalení. Ale očividně pro pobavení nad jejími rozpaky udělá všechno. Nebo jí chtěl alespoň vrátit narážku na jeho paměť.

„Copak ti to říkám málo?“ věnovala mu Hermiona milý úsměv, ale už ne tolik milý byl kopanec do holeně, kterým ho obdařila stranou své lodičky.

Muž po její levici zkrivil obličej a raději už nerýpal.

„Severus mi o vás hodně vyprávěl. O vás i vaší práci,“ změnila Hermiona téma, ale vysloužila si tak od Severuse šokovaný výraz.

„Vážně? To je od něj milé. Zaujalo vás to?“ ptal se rozzářený Parker.

„Jistě. Je to něco neuvěřitelného,“ potvrdila Hermiona.

„Víte, profesore, Hermiona tomu zase tolik nerozumí,“ pokoušel se Severus vysekat Hermionu z maléru, do jakého se, dle jeho názoru, řítila. Snažil se ji usměrnit též mírným kopnutím do nohy.

Vysloužil si zamračený pohled.

„Ale no tak, Severusi, nepodceňujte tak svou přítelkyni. Co vlastně děláte, Hermiono?“

„Studuji, profesore. Lektvary na Yalské univerzitě. Třetím rokem,“ odvětila a šokovanému Severusovi přišlápla nohu, která opět mířila k té její.

„To je zajímavé, takže máte společný zájem o lektvary.“

„Ano, dalo by se to považovat až za vášeň. Ale to vám nemusím jistě říkat.“

„To tedy nemusíte. Svým posledním výzkumem se zabývám již šest let.“

„To je neuvěřitelné,“ kývla obdivně Hermiona a Severus přepnul mozek na úsporný režim.

Sice se s ním snažila zavést konverzaci paní Parkerová, ale on ji relativně galantně odbyl. Hermiona se bavila s Parkrem a on měl čas v klidu přemýšlet. A tak to taky vydrželo do konce večere.

„Tak se vy dva dobře vyspěte a moc v noci neponocujte,“ mrkl na ně šibalsky Parker, který měl o náplni části jejich noci očividně jiné mínění, než měli hlavní aktéři.

„Dobrou noc i vám,“ rozloučili se ti dva a počkali, až budou na chodbě sami.

„Budu mít modřinu,“ vyčetla mu Hermiona nedávný kopanec.

„Vaše lodička na mojím holeni taky nebyla nic příjemného,“ ujistil ji.

Opět se zamračila.

„Jdete nahoru? Nebo tu budete snad nocovat?“ zeptal se kousavě.

„Nejdu nahoru. Vy už snad chcete jít spát?“ divila se.

„Zítřka je náročný den,“ připomněl jí.

„Pro mě ne. Jdu k baru.“

Severus si ji změřil pohledem.

„Hlavně se neopijte,“ upozornil ji a sám nastoupil do výtahu.

Hermiona protočila oči v sloup, ale pak se vydala na zmíněné místo. Neměla v plánu se opít, ale cítila, že bez sklenky martini neusne.

„Vy jste tu se Severusem?“ zeptal se jí asi po hodině usrkávání prvního drinku pohledný brunet, který seděl ob židli vedle ní.

„A vy jste?“ otočila se na něj.

„Omlouvám se, zachoval jsem se nezdvořile. Jsem Severusův známý. George Whitney. Studovali jsme spolu,“ tvářil se světácky muž.

„To je zvláštní. Severus mi o vás neříkal,“ pokusila se Hermiona zariskovat, protože se jí nezdálo, že by byl Snape s tímto mužem někdy přítel.

„Jste jeho přítelkyně, znáte ho velmi dobře. Nerad o sobě mluví,“ pokrčil muž neurčitě rameny.

Hermiona usoudila, že jeho argument je pravdivý, ale i tak se měla na pozoru. Ale bohužel jen do doby, než jí začal sympatický muž kupovat další drinky.

Mezitím si Severus na pokoji vybalil kufr a šel se osprchovat. Usoudil, že bude dobré trochu se prospat před návratem Grangerové, aby se pak mohl pokojně přesunout na pohovku. Přeci jen by mu svědomí nedovolovalo nechat ženu spát na nepohodlném lůžku. Ať už se k němu ženy v jeho životě chovaly jakkoliv, jeho matka ho naučila chovat se k nim s úctou a on se jen velmi těžko učil pravý opak.

Severus si nakonec přichystal poznámky na zítřek a pohodlně si lehl. Ani se raději nepřikrýval, protože věděl, že by pro něj pak probuzení bylo příliš těžké. Takhle předpokládal, že se mu do doby, než se Grangerová vrátí, podaří dostatečně odpočinout, aby se pak mohl přesunout na méně pohodlné lože. Jenže to ještě netušil, že dole v baru opíjí jeho ne zrovna dobrý známý jeho bývalou studentku a že on sám usne spánkem spravedlivým, ze kterého by ho neprobudil ani výbuch Longbottomova kotlíku.

A neprobudil ho ani trochu bouřlivý příchod Hermiony v doprovodu George.

„Nechceš jít ke mně na pokoj?“ ptal se opilecky a přimáčkli Hermionu k zárubni dveří.

Alkoholový dech, který ji ovanul, ji malinko probral z letargie.

„Ne,“ odstrčila ho a skřehotavě se zasmála.

„Vážně?“ zkoušel to dál.

„Hm, to by mi Severus asi neodpustil. A tebe by možná i zabil,“ zasmála se znova. I jí stoupl alkohol do hlavy víc, než si původně dovolila.

„Jo, asi jo, začíná mi být špatně,“ sdělil jí George a nestačil se ani rozloučit. Jeho spěšný úprk svědčil o tom, že jeho odchod byl oprávněný. Alespoň si to Hermiona myslela.

Ona sama doklopýtala do ložnice a jediné, co ji v tu chvíli dělalo starosti, bylo dostat se do postele. A že v ní ležel její bývalý profesor ji ani v nejmenším nezajímalo. Zmoženě skopla ze svých nohou lodičky a plácla sebou do peřin.

A ani to Severuse Snapea neprobralo.

5. kapitola - Úterý

Již ve chvíli, kdy ho ještě slabé sluneční paprsky zašimraly v obličej, věděl, že něco není tak, jak by být mělo. Pamatoval si totiž naprosto přesně na okamžik, kdy se ukládal ke spánku a nepřikrýval se. Ale teď, podle toho co cítil, by dal ruku do ohně za to, že se mu opět podařilo udělat něco, co se mu stávalo minimálně pětkrát do týdne. Totiž to, že se probudil na boku s peřinou zmuchlanou ve svém náručí a nohou přehozenou přes její spodní cípy.

Povzdechl si, a tak jako pokaždé po probuzení v této poloze, zabořil obličej do ložního prádla před sebou, aby se pokusil najít vůni, kterou z něho nikdy necítil.

Vůni ženy.

Jako rána palicí na něj zapůsobila dvě zjištění. To první spočívalo ve faktu, že ucítil alkohol prolínající se s opojnou vůní ženskosti. Druhé pak bylo o něco více šokující, když zjistil, že neboří hlavu do hotelové přikrývky, ale do kučeravých vlasů na zádech slečny Grangerové. Vzápětí si uvědomil funkčnost svých smyslů, jež potvrdily jeho domněnku o přikrývce ležící shrnuté u jeho nohou. Pak už nebylo tak těžké dojít k závěru, že to, co on tak bezprostředně svírá v náručí je ona zmiňovaná dáma, která, jak o chvílku později s úlevným vydechnutím zjistil, stále tvrdě spí.

Velmi opatrně a potichu se odtáhl ke kraji postele a pozorně si prohlížel to, co z Hermiony bylo vidět. Jak mohl zpozorovat, očividně jí nakonec moc nevadilo spát s ním v jedné posteli. Ale přisuzoval to stavu, v jakém se včera večer vrátila z baru. Na to nemusel být nějak extra vnímavý, aby mu došlo, že Hermiona včera přebrala. Nasvědčoval tomu alkoholový obláček, který se kolem ní vznášel a zmačkané šaty vyhrnuté bůhví kam, které neměla potřebu si sundat.

Zřejmě padla do postele jako podřátá.

Vyškrábal se na posteli do sedu a zkontroloval hodiny. Bylo sotva sedm ráno a vzhledem k tomu, že měli ještě celé dvě hodiny do první dnešní přednášky, rozhodl se trochu ji potrápiti. S pocitem budoucího zadostiučinění si složil ruce na holé hrudi a pohodlně se opřel o pelest za svými zády.

„Co tady děláte, slečno Grangerová? Neříkala jste, že se mnou v jedné posteli spát nebudete?“ věnoval jí živá slova jejím žádům.

Chvilku se nic nedělo, načež se mu dostalo odpovědi v podobě zachroptění. Tohle bude zajímavý rozhovor, usoudil a spokojeně se ušklíbl.

„Ptám se, co tady děláte, Grangerová?“

„To byste měl vědět nejlíp vy, když jste za to dal čtyři tisíce!“ podařilo se jí složit dohromady celou větu hned napoprvé.

V tu chvíli jí v hlavě začali tancovat permoníci. Bolestně zaskuhrala.

„Určitě jsem je nedal za to, abyste se tady za moje peníze nakládala do lihu.“

„Ááá, nekřičte tolik,“ šeptla. „Strašně mě třeští hlava.“

„A vy jste se mi ještě smála, když jsem vás upozorňoval, abyste se neopila,“ upozornil ji výchovně Severus, ale hlas neztišil.

„Je mi zle.“

„Zcela nečekaně,“ uchechtl se.

„Jste strašný necita,“ byla její odpověď.

„Slečno Grangerová, vám asi zamrzl mozek, nebo mě oslníte nějakou další novinkou?“ smál je jí teď už neskrývaně.

Hermiona cosi zavrčela a pokusila se otočit jeho směrem. Nejprve se překulila na břicho. Bohužel ji nenapadlo, že tahle poloha nebude pro její bolavé tělo to pravé. Udělalo se jí špatně a hleděla se co nejrychleji dostat zpět do polohy na boku. Bylo jí jedno, jaké prostředky k tomu bude muset využít, proto jí ani nedělalo starosti, že jako záchytný bod zvolila Severusovo stehno, o které se opřela. Podařilo se jí nadzvednout, trochu otočit a s následným žuchnutím skončila zpátky v peřinách. Ruku nechala ležet tam, kde byla a už se neobtěžovala dělat další zbytečné pohyby.

Severus si změřil její dlaň na svém stehně, která se nacházela jen kousek od *jistého* místa. Uchopil její zápěstí dvěma štíhlými prsty a položil její ruku na prostěradlo vedle své nohy.

„Myslím, že máte nejvyšší čas udělat ze sebe člověka. Za hodinu vás čekám v obývacím pokoji. Pokud tam nebudete, odtáhnou vás na snídani klidně za vlasy, jasné?“

„Lektvar na kocovinu náhodou nemáte?“

„Uhodla jste. Nemám. Neplánoval jsem zvyšovat hladinu alkoholu ve své krvi a už vůbec by mě nenapadlo, že tak křehká žena se zlinkuje jako starej námořník!“

„Nemůžu za to,“ zaskuhrala.

„To je velmi zajímavý úkaz. Máte kocovinu, ale nemůžete za ni. A kdo teda? Já snad?“

„Někdo mě opil,“ postěžovala si.

„Jistě. To byl nejspíš nějaký záhadný kouzelník, který na vás měl políčeno.“

„Jo, přesně tak,“ potvrdila Hermiona vážně, aniž by si všimla, že si z ní dělá Snape legraci.

„Tak vstávejte, Grangerová. Koupelnu potřebujete víc než koza drbání,“ usadil ji.

Dál už si jejího brblání nevšímal. Vzal si svoje oblečení a poznámky, které si chtěl před snídaní ještě projít a zamířil do místnosti sloužící jako obývací pokoj. Schválně přitom za sebou zabouchl dveře pořádně hlasitě. Odpovědí bylo bolestné zaskučení.

Hermiona měla pocit, že jí někdo buší kladivem do hlavy a snaží se jí vymlátit mozek z lebky. Nebylo jí dobře. A vůbec si neuměla představit, že bude celý den ve střehu a bdělá. To tedy bude den!

Neskutečně pomalu se vyškrábala na vratké nohy. Jen tak tak se stihla vyhnout nočnímu stolku a dveře do koupelny jí přišly nějaké extra úzké, protože se do nich vešla až napodruhé. Když se jí konečně podařilo dostat do koupelny, velice jemně a potichu za sebou zavřela dveře. Skoro ze sebe strhala páchnoucí šaty a co nejrychleji si stoupla pod sloupec vlahé vody dopadající na dlaždičky sprchového koutu.

Spolu s kapkami blahodárné tekutiny se dostavoval pocit uvolnění a čistoty. Jenže to nebylo to jediné, co s úlevou a odcházející kocovinou přicházelo. Dostavoval se také pocit provinění a studu.

Hermiona si pevně přitiskla drobné dlaně na obličej a prudce oddechovala. Co to provedla? Vždyť ona se opila v době, kdy měla hrát svou roli a být klientovi dobrou společnicí. A co na tom záleželo, že tím klientem byl zrovna Snape? Nic. Platil tak, jako každý jiný a ona neměla lepší nápad než se opít za jeho peníze a ještě flirtovat s nějakým chlapem, o kterém nic neví. Merline! Vždyť ona se chovala jako poblázněná pubertální holka!

Styděla se sama před sebou. Styděla se za své chování a ještě víc se styděla za to, že mohla Snapeovi zkazit celé působení na kongresu. Tohle rozhodně nebylo profesionální. Tohle byla chyba. Velká chyba. A upřímně by se nedivila, kdyby si stěžoval a chtěl vrátit své peníze. Musí se mu omluvit. A to co nejdříve. A hlavně už si nesmí dovolit udělat jakoukoliv chybu. Kvůli sobě, ale hlavně kvůli němu. Ne, on byl ten poslední, který by si zasloužil potupu díky její hlouposti.

Bohužel už nemůže vrátit to, co se stalo, ale může udělat vše proto, aby to alespoň částečně

odčinila. Ať už to znamená cokoliv. Dluží mu to. Dluží mu omluvu za své chování a dluží mu bezproblémový pobyt na kongresu.

Severus Snape byl sice muž, který se jí dost naurážel v hodinách. Byl to muž, jehož ironie a sarkasmus občas zaboleli snad více než fyzické napadení. Ale byl to také muž, díky němuž už po světě nepobíhá vraždící monstrum a díky němuž má celý kouzelnický svět zpátky klidný spánek. A právě za to všechno si zaslouží, aby se k němu chovala se vší úctou a pomohla mu tak splnit jeho velký sen. Rozhodně si nezaslouží opilou děvku páchnoucí alkoholem, potem a cigaretovým kouřem ve své posteli.

Rázně vypnula vodu a natáhla se pro ručník. Voda jí udělala dobře, únava částečně opadla a její tělo se pomalu ale jistě dostávalo do normálu. Jen kdyby ta hlava tolik nebolela.

Severus seděl v obývacím pokoji připravený sejít na snídani, a aby nějak vyplnil čas, kdy čekal na Hermionu, procházel si znovu a znovu své četné poznámky. Když už si začínal myslet, že se Grangerová snad utopila, konečně se otevřely dveře.

Instinktivně se ohlédl. Stála tam s provinilým výrazem, sklopenýma očima a ještě vlhkými vlasy. Člověk by jí dal scvrčka, za to její vzezření. Měla na sobě černé kalhoty, bílou halenu a blejzr. Jemné líčení zahladilo stopy po jejím včerejším prohřešku a Severus musel uznat, že vypadá stokrát lépe, než před hodinou.

„Jdeme?“ zeptal se, protože nic nenasvědčovalo tomu, že by se pokusila promluvit první.

„Hm,“ byla její odpověď.

Severus protočil oči. Grangerová se zřejmě rozhodla vzít svůj hřích smrtelně vážně a po celý zbytek jejich společného pobytu se kát. Což se jemu osobně moc nelíbilo. Raději se s ní špičkoval, než aby se celou dobu koukal na její ztrápený obličej. Rozhodl se ještě chvíli počkat, než ji zpraví o svém mínění.

I cesta výtahem proběhla mlčky. Jen Hermiona si neodpustila prohlédnout si svého bývalého profesora od hlavy až k patě. Vypadal víc než elegantně. Vidět ho v černém mudlovském obleku pro ni byl zážitek a musela uznat, že mu to slušelo. Podle všeho se jednalo o luxusní látku a ani by se nedivila, kdyby oblek na jeho těle byl šitý na míru. Jak si mohla všimnout, stejně jako její i jeho košile byla bílé barvy. Tomu všemu pak kralovala tmavě zelená kravata s jemnými stříbrnými proužky. Musela se usmát. Zmijozela v sobě nezapřel.

Severusovi letmý úsměv na její tváři neušel, ale nekomentoval to. Jen ve skrytu duše doufal, že nevypadá v tom obleku směšně. Byl šitý na objednávku a přišel ho na dost galeonů, proto doufal, že peníze nevyhodil zbytečně a oblek mu alespoň trochu sedí.

Mlčky došli až do velké jídelny. Severus ji zavedl k jednomu z mála neobsazených stolů a galantně ji podržel židli.

„Mám vám něco přinést?“ zeptal se spíše ze zdvořilosti. Přeci jen předpokládal, že se Grangerová se svým rozhozeným žaludkem nezačne cpát všemožnými lahůdkami, které byly k dispozici u velkého stolu v přední části jídelny.

„Ne, díky,“ pípla a nechala ho s pokrčením ramen odejít.

Samá si nalila trochu kávy z konvice, která se spolu s ošatkou pečiva a další konvicí, tentokrát na čaj, nacházela na každém stole.

Severus se nehodlal ani ze soucitu k ní omezovat. Proto nebylo divu, když po jeho návratu Hermiona vytřeštila oči na dva plné talířky, které nesl jen pro sebe. Při pohledu na míchaná vejčička s několika plátky slaniny na jednom talířku a na dva listové šátečky se sladkou náplní na druhém se jí mírně zhoupl žaludek. Raději zrak obrátila ke svému šálku hořké černé kávy.

Muž naproti ní si jí moc ne všímal. Sám se natáhl pro druhou konvici a nalil si plný šálek čaje. Ještě se naklonil, aby si vzal z ošatky pečivo a potom se už spokojeně pustil do jídla.

„Vážně si nedáte?“ zeptal se ze zdvořilosti, když dojedl slanou část své snídaně a chystal se pustit do té sladké. Přesto byl ochotný se jednoho tvarohového šátečku vzdát.

Odpověděla mu zavrtěním hlavy. Chystal se pokrčit rameny, ale v tu chvíli mu na jedno někdo poklepal.

„Dobré ráno, vy dva. Jakkpak jste se vyspali? Doufám, že dobře. Severusi, vy vypadáte odpočinutě, ale vaší přítelkyni zřejmě zdejší lůžko nevyhovovalo,“ zhodnotil Parker situaci po důkladném prozkoumání Hermionina znaveného obličeje.

„Dobrý den, profesore,“ pozdravili ho oba současně, ale dál se ujala slova Hermiona.

„Nemohla jsem moc spát, doufala jsem, že to na mě nebude vidět,“ zahrála rozpaky.

„Ale to víte, že to na vás není vidět, drahoušku. Ale starý muž, jako já, je vždycky až moc všímavý a všímá si toho, čeho by neměl. Nesmíte se za to na mě zlobit,“ usmíval se bodře. Pak si ale všiml jen šálku kávy v Hermioniných rukách. „Vám tu ani nechutná, Hermiono? Nebo že by to bylo něčím jiným?“ mrkl na oba spiklenecky.

„Ano, je to něčím jiným,“ odvětila na půl úst bez vědomí toho, co vlastně Parker myslel.

„No to je skvělé,“ zaradoval se profesor.

V tomto okamžiku se začínal Severus mírně ztrácet, protože nechápal, co je skvělého na tom, že se Hermiona opila hned první večer. Za to Hermiona pomalu začínalo docházet, jaké mylné informace se Parker dovтіpil.

„Ale to jste mohli starému Parkerovi říct už včera a ne s tím dělat takové tajnosti. I když chápu, že si ten pocit chcete nejdříve pořádně vychutnat sami. Také jsem s manželkou velmi intenzivně prožíval dobu, kdy pod svým srdcem nosila naše první dítě,“ zavzpomínal Parker.

Severus se zatvářil kysele a Hermiona se zalkla vlastní slinou.

„Nečekáme dítě,“ vypadlo z ní po záchvatu kašle.

„Ne, to vskutku ne,“ vložil se do hovoru Severus, protože usoudil, že bude dobré učinit tomu všemu přítrž. Kdyby tak věděl, že jeho slova nebudou dvakrát taktická...

„Hermiona má problémy s trochu větším pozadím. Rozhodla se zhubnout,“ nasadil tomu korunu.

Parker nevěřičně zakroutil hlavou, Hermiona zrudla zlostí a vší silou kopla Severuse do holeně. Tomu uniklo slyšitelné syknutí, protože tenhle kopanec se intenzitou nemohl těm včerejším rovnat. Chvíli měj dojem, že se na svou nohu už nikdy nepostaví.

„Hermiono, nevím, jestli je zrovna u vás nutné držet dietu,“ prozradil jim oběma svůj názor Parker.

„Myslíte?“ zatvářila se Hermiona rádoby překvapeně. „Severus i já na to máme malinko jiný názor,“ upozornila Parkera jemně.

Severus jen nevěřičně polkl. To snad nemyslí vážně?

„Já jsem-“ začal trochu nesouvisle, ale Parker byl rychlejší.

„Severusi, neměl byste Hermionu podporovat v tom, aby zhubla. Má přímo ukázkovou postavu, opravdu si nemyslím, že by bylo dobré pro její zdraví, kdyby nejedla. Měl byste si vážit tak krásné přítelkyně,“ upozornil starší muž a než se Severus stihl vzpamatovat, byl pryč.

„No skvělé, to se vám vážně povedlo,“ rozčílil se Severus a znechuceně odhodil nebohý šáteček na talíř. „Že jste si musela postěžovat zrovna Parkerovi! Takovému bojovníkovi za lidská práva,“ prskal nakvašeně.

„Vy jste si začal. Můj zadek rozhodně není velký. A jestli vám tolik vadí, měl jste si vybrat jiný!“

„Pokud se nepletu, měl jsem vybrat jiný, ale ten nedorazil. Váš zadek bych si nikdy v životě nevybral, budte v klidu!“

Hermiona si uraženě odfrkla a zabořila svůj pohled do zbytku černé tekutiny na dně hrníčku. Severus se dál mračil, ale v hloubi duše byl rád, že Grangerová vylezla ze své letargicko-provinilé ulity a zase se s ním horlivě dohaduje.

„Co se týče programu na dnešní den,“ začal nenuceně Severus, „do oběda budu na přednáškách. Bylo by vhodné, abyste mě doprovodila a byla v publiku, pokud se chcete jít podívat na jiné přednášející, bránit vám nebudu. Každopádně byste však měla projevit zájem a některých přednášek se zúčastnit.“

„To je samozřejmé, že půjdu na tu vaši. Zajímá mě váš výzkum,“ ujistila ho.

„Dobrá. Pak spolu půjdeme na oběd. Snažte se trochu zklidnit žaludek, abyste si mohla dát alespoň salát. Jinak na mě Parker uvalí embargo. Ve dvě hodiny pak začíná přednáška o smrtících jedech a jejich možném využití k ozdravování lidských tkání. Tu mám v plánu navštívit a opět by byla vhodná vaše přítomnost po mém boku. Až skončí, je až do večera volný program. Je na vás, zda se budete chtít projít po městě nebo dělat něco jiného. Večer se pak sejdem u večere a potom by měl následovat nějaký kratší večírek jako předzvěst toho, že středa je den určený k poznávání města a zdejší kultury a nejsou na programu žádné přednášky ani debaty. Ještě se mi nepodařilo zjistit, zda je účast povinná či nikoliv. To vám řeknu nejspíš až večer,“ dokončil a upil ze svého šálku.

„Takže zítra je celý den jen v naší režii?“ zeptala se Hermiona nadšeně.

„Naší? Hodláte ho strávit společně?“ ptal se pro změnu on, protože ho její otázka překvapila.

„Dnes bych se ráda podívala jen tak po obchodech, ale měla jsem v plánu i návštěvu nějakých památek. Obchody bez jazykových znalostí zvládnou, ale památky asi ne. Ale pokud máte jiný plán, samozřejmě vás nebudu otravovat,“ pokrčila rameny.

„Přiznám se, že jiný plán nemám. Plánuji si opatřit v kouzelnické části Paříže nějaké přísady do lektvarů, ale pak jsem měl též v úmyslu navštívit historické jádro Francie,“ potvrdil.

„Vážně?“ rozzářily se jí oči nadšením a překvapením zároveň.

„Vážně,“ ujistil ji.

„Ale-“ začala.

„Ne, nebude mi vadit vaše prostořeká pusa,“ ušklíbl se, hlavu naklonil trochu víc na stranu a pohledem sjel po jejích stehnech až k bokům. „A ani vaše pozadí ne,“ potvrdil jí ironicky.

Hermiona se na něj zamračila.

A jemu to přišlo najednou strašně vtipné. Její zakaboněný výraz, stažené obočí, lehce našpulená pusa a dolíčky ve tvářích způsobily, že už se nedokázal udržet.

Usmál se.

Ani nevěděl, co ho pobavilo víc, jestli její vztek nebo její zamračený obličej. Hermiona na něj nechápavě pohlédla. Jeho tvář okamžitě zvážněla.

„Půjdeme?“ zeptal se, aby to nějak zamluvil.

„Ještě si odskočím.“

„Je to sál číslo dvě. Budu vám držet místo,“ vzal na vědomí její sdělení a jejich cesty se na několik minut rozdělily.

Nakonec všechno včetně oběda dopadlo nad očekávání dobře. Hermioně se zklidnil žaludek natolik, že byla schopna pozřít v poledne těstovinový salát a Severus sklidil ohromné ovace, gratulace a pochvaly za své excelentní výsledky na poli objevu nového lektvaru, který, pokud byl podán do pěti hodin po kousnutí vlkodlakem, zapříčil, že z postižené osoby se vlkodlak nikdy nestane.

Následující přednáška o použití jedů v medicíně byla neméně zajímavá. Severuse i Hermionu zaujala natolik, že se díky ní skoro pohádali. Oba měli totiž na danou problematiku trochu jiný názor a nakonec to vyřešil Severus, když pozval profesora Terence, který měl přednášku na svědomí, na kávu. Společně s ním a Hermionou pak ještě nějakou dobu konverzovali na ono téma a když se rozcházeli, ručičky hodinek se neomylně blížily k páté hodině odpolední.

Když se rozcházeli i oni dva, dohodli se, že se sejdou v sedm hodin u večere. Hermiona pak vyrazila na krátkou obchůzku okolí. Přeci jen měla necelé dvě hodiny. Rozhodla se proto projít se alespoň po části slavné třídy Champs Elysées, která se nacházela jen blok od jejich ubytování. Hermiona si byla jistá, že dostat zítra Severuse na nákupy, nebo alespoň obchůzku nejslavnějších módních obchodů světa, by se jí podařilo jen těžko. Měla tedy v plánu si dnes omrknout kde jaký obchod je a pokud by byl ještě nějaký ten čas v týdnu, zastavila by se sem na delší dobu.

Její předsevzetí se však rozplynula v okamžiku, kdy na rušnou třídu vešla. První, co v tu chvíli uviděla, byl obrovský nápis Louis Vuitton, což byla značka, kterou ona doslova milovala. Nemeškala ani okamžik a to poslední na co si vzpomněla byly nějaké úvahy o prvotní obhlídce obchodů. Jednoduše se neudržela a nabrala směr LV.

Její láska k této značce spočívala v její eleganci, jednoduchých tvarech, rafinovaných designech a v neposlední řadě i exkluzivitě. Byla to sice jedna z nejdražších značek světa a ona si nemohla dovolit všechno, co se jí líbilo, ale profese společnice jí umožnila splnit si svůj sen:

koupit si kabelku z její kolekce. A nakonec nezůstalo u jedné kabelky. Přibyla k ní druhá a pak i třetí, šátek a jedny luxusní lodičky pro velmi zvláštní příležitosti.

Dnes ale nehodlala utrácet. Chtěla se jen v klidu podívat na nové trendy a užít si ojedinělé prostředí, které tato prodejna nabízela každému zákazníkovi.

Se zatajeným dechem procházela kolem polic a kochala se pohledem na ty nejluxusnější kabelky, které ve svém životě kdy viděla. Každíčký výrobek hladila pohledem a obdivovala nejjemnější detaily a přesnost s jakou byly vyrobeny. Dvě zaměstnankyně prodejny jí dávaly dokonalý prostor a nijak ji neobtěžovaly svými dotazy. Naopak čekaly až projeví zájem o jejich služby, aby jí mohly být plně k dispozici.

Hermiona pomalu došla až na samý konec prodejny, kde se pomalu ale jistě chtěla rozloučit s tím množstvím nádhery a odejít na smlouvanou večeři se Snapem. Měla právě nejvyšší čas.

Naposledy se rozhlédla po prodejně a jako by se opravdu loučila, letmým dotykem pohladila noblesní látku několika vystavených pánských kravat.

A v ten moment jí to došlo! Myšlenka na Snapea a večere s ním spolu s tím nebesky jemným dotekem jí vnikly dokonalý nápad na omluvu.

Udělal dva kroky zpět a pozorně se zahleděla na zaranžované kravaty. Jedna ji zaujala okamžitě. Její název - Mix monogram – hovořil za vše. Mohla na ní oči nechat. Byly na ní všechny monogramy, které tolik obdivovala na jednotlivých kabelkách, peněženkách a diářích. Byla jednoduše dokonalá. Jen ta barva nebyla to pravé ořechové. Šedivá se jí přeci jen nezamlouvala.

Váhavě se otočila nejprve na ženu stojící opodál a pak znovu na kravatu. Pro asistentku prodeje to byl jasný signál. Bez váhání přispěchala k Hermioně a zeptala se na její přání. Bohužel francouzsky. Hermiona omluvně pokrčila rameny načež se jí zeptala zda nehovoří anglicky. Měla štěstí. Velice obstojně hovořila jejím jazykem druhá z žen.

Nebyl tedy problém požádat o jinou barvu. Obě jí snaživě předložily osm barev a jejich kombinací, v jakých se ona zmíněná vázanka prodávala. Hermionu zaujal odstín Burgundy, který až neuvěřitelně ladil s jejími vínovými večerními šaty, které si na kongres přibalila.

Už neváhala. Nechala si kravatu zabalit do dárkového balení a zaplatila. Sto dvacet liber nebyla nejmenší suma, ale s penězi, které dostane za tuhle týdenní zakázku si to mohla dovolit. Doufala taky, že Snape její omluvné gesto přijme. A když ne, zůstane mu kravata jako upomínka na kongres, Paříž, ocenění a uznání ze strany společnosti.

Hermiona opouštěla obchod zcela spokojená. Ta spokojenost ji však přešla v momentě, kdy se podívala na své náramkové hodinky. Bylo pět minut po sedmé. Prosklenými otočnými dveřmi kongresového centra pak vešla do budovy přesně o pět minut později. Severuse našla přešlapovat u recepcce.

Měl na sobě stejný oblek, jen výrazně povolil kravatu a rozepnul nejvrchnější knoflíček. A zrovna v momentě jejího příchodu kontroloval čas na velkých nástěnných hodinách. Když obrátil svůj zrak zpátky ke dveřím, spatřil ji, jak si to k němu cupitá s provinilým výrazem.

Měl v plánu ji minimálně pokárat. Jednou se domluvili na sedmou, tak má přijít v sedm!

„Gran-“ nedokončil.

V momentě, kdy se pokusil vyslovit její příjmení s notnou dávkou ironie, ona neuvěřitelně rychle překonala tu několikametrovou vzdálenost mezi nimi a přitiskla svá ústa na jeho.

Nevěřičně na ni vytřeštil oči.

Vzápětí pochopil.

Hermiona totiž ve chvíli, kdy se jí Snape chystal zpražít nějakou peprnou poznámkou, jak poznala z jeho výrazu, spatřila za jeho zády profesora Parkera. A to poslední, co se jim oběma mohlo hodit, bylo to, aby slyšel, jak ji Severus oslovuje příjmením. To by nejspíš jen tak nezamluvili. Rozhodla se okamžitě. Rychle popoběhla a vlepila mu na pootevřené rty školáckou pusou, jen aby ho umlčela. Což se jí povedlo na výbornou.

Severus doširoka otevřel oči a ona mohla z té nečekané blízkosti spatřit jeho rozšiřující se zorničky plné nefalšovaného údivu a nevědomosti.

„Promiň, že jsem se zpozdila,“ omluvila se Hermiona stále šokovanému Snapeovi. Ten se nevzmohl ani na praktické kývnutí. Celou situaci korunoval svým výrokem Parker, když vesele zvolal: „Vy dva jste ale roztomilý páreček!“

V tu chvíli Severus pochopil, co mělo celé to divadélko znamenat. Hlavou mu probleskla absurdní myšlenka, když si pomyslel, jaké by to bylo Grangerovou líbat doopravdy. Tyhle bláznivé myšlenky však velmi rychle zahnal a ještě si vynadal do naivních hlupáků.

„Skočím si ještě nahoru, hned jsem zpět,“ obeznámila ho Hermiona se svými plány a zmizela.

Severus se nestačil divit. Naštěstí se nemusel divit dlouho, Hermiona byla zpátky během pěti minut a společně mohli vyrazit do jídelny.

„Omlouvám se,“ špitla mu Hermiona po cestě.

„Zachovala jste se jako profesionálka, nemáte se proč omlouvat.“

Hermiona se nestačila divit. Měla to brát jako pochvalu?

Severus jí stejně jako ráno a v poledne podržel galantně židli a podal jí jídelní lístek.

„Už jste se informoval na ten večírek, zda je povinný či nikoliv?“ ptala se Hermiona když studovala menu.

„Bohužel ano,“ odvětil prostě.

„Bohužel jste se informoval, nebo je bohužel povinný?“ chytla ho za slovo.

„Hádejte,“ podíval se na ni pohledem, který hovořil za vše.

„Takže je povinný,“ odušila.

„Ano. Měli bychom se tam objevit a nějaký čas tam strávit. Asi vám nemusím říkat, že podobné akce nevyhledávám, protože absolutně nesnáším veškeré aktivity, které jsou s tím spojené.“

„Nebudte takový bručoun,“ napomenula ho jemně. „Uvidíte, že se vám to po dnešku začne líbit. Co je na tom, když se budeme bavit?“

„Umím se bavit i jinak,“ zamračil se na ni.

„Jenže když se nezačnete bavit tak, jako se baví většina ostatních, budete si muset za pět let na další kongres vyčlenit zase čtyři tisíce na společnici. Kdybyste chodil na večírky a další akce, určitě by se tam našla nějaká spřízněná duše se stejnými zájmy,“ přemýšlela Hermiona nahlas.

„Grangerová, vám asi nedošlo, že já obětuji raději čtyři tisíce jednou za pět let, než abych musel dennodenně, poslouchat přihlouplé žvatlání spřízněné duše, jak vy říkáte.“

„Ale-“ Hermiona už nestihla nic namítnout. Přerušil ji nejen Severusův varovný pohled, ale i právě příchozí číšník.

Když si oba objednali, raději už se k tématu nevracela. A protože ani on neměl důvod kazit si svou pečenou kotletu s bylinkovým máslem a restovanými bramborami plytkými řečmi, jedli v tichosti.

V tom samém duchu se nesl i přesun do pokoje, aby se Hermiona mohla trochu upravit a aby Severus získal duševní rovnováhu pro dalších několik hodin ve společnosti.

Nakonec nezůstalo jen u úpravy make-upu a účesu, ale došlo i na částečnou změnu oblečení. Černé kalhoty si nechala, ale bílou košili vyměnila za červenou s černými proužky. Přidala stříbrný řetízek s drobným květem a do vlasů si připíchla stylově podobnou sponku.

Severus na ni už čekal. On sám se nijak výrazně neupravoval. Jediné, co si dovolil, bylo odstranit kravatu, povolit další vrchní knoflíček a nechat rozepnuté sako.

„Mám takový pocit, že dneska nedělám nic jiného, než že na vás čekám,“ neodpustil si rýpnutí, když vyšla ze dveří.

Hermiona nechala jeho bručení bez povšimnutí a laškovně se zavěsila na jeho paži.

„Uvedte mě do společnosti, příteli můj,“ zalaškovala a táhla ho ke dveřím.

„Domníval jsem se, že máme bar pouze v obývacím pokoji, ale jak je vidno je i v ložnici a vy jste si doplňovala od rána pokleslou hladinu alkoholu v krvi, nemám pravdu?“ sršel ironií.

„O alkoholu mi ani nemluvte,“ otrásla se odporem.

„Jsem zvědav, jak dlouho vám to vydrží. Doufám, že nehodláte celou dobu srkat černý čaj.“

„No vidíte, já věděla, že jsem na něco zapomněla,“ plácla se Hermiona do čela a rychle se otočila k odchodu.

„Grangerová, kam jdete?“ nechápal Severus a pohotově strčil nohu do dveří výtahu, aby jim neujel.

„Zapomněla jsem si peněženku,“ konstatovala prostě.

„No a?“ nechápal. „Přeci vás nenechám platit útratu. Nemám zájem poslouchat Parkerova slova o etice a navíc v podmínkách smlouvy byl pravý opak.“

„To ano, ale nemyslíte, že jsem za vaše peníze pila už dost?“ připomněla mu svůj včerejší alkoholový dýchánek.

„Grangerová, neodmlouvejte mi, vraťte se a chovejte se jako moje partnerka.“

„A když už jsme u toho chování, profesore, myslíte, že je vhodné, aby mě můj vyvolený oslovoval příjmením?“ uchechtla se, ale poslechla ho a společně s ním nastoupila do výtahu.

„Asi stejně jako když mě moje spřízněná duše oslovuje profesore,“ neodpustil si rýpnutí.

Hermiona se jeho pohotové odpovědi zasmála.

„Dobře, ale jak to vyřešíme?“

„Já nevím jak vy, ale já vaše jméno znám,“ odpověděl jí nepřímo.

„Navrhujete oslovování křestními jmény?“

„Ne, navrhuji tykání na dnešní večer,“ opravil ji.

„Jsem pro,“ ujistila ho a přijala přednost ze dveří výtahu.

Jejich společná cesta vedla k baru, kde bylo ještě několik volných míst.

„Co si dáš?“ zeptal se jí a naprosto samozřejmě použil smluvené tykání. „Martini, Metaxu nebo snad frapé?“ mluvil dál a sledoval její překvapený výraz.

„Jak víte, chci říct, víš. Jak víš, co piju?“

„Nechtěj to vědět,“ ušklíbl se při představě, jak jí vypráví, že dal číšníkovi deset liber za zjištění jejích chutí.

Hermiona pokrčila rameny.

„Z nabízeného si nedám ani jedno. Začala bych něčím nealkoholickým,“ sdělila mu své přání skromně a pomrkávala na neperlivou mattonku.

„Na něco nealkoholického bude ještě času dost,“ ignoroval její přání a následně i odmítavá gesta a objednal oběma martini.

„Ale já-“

„Nevymlouvej se. Copak ti nikdo neříkal, že pokocovinové stavy je nejlepší léčit šokem? Tak neodmlouvej a pij.“

„Skoro bych si myslela, že mě chceš opít,“ oplatila mu.

„Věř mi, že nechci. Kdyby ses ráno viděla, tak pochopíš,“ ušklíbl se na ni.

„To od tebe nebylo pěkné,“ zaškaredila se na něj.

„Jako bys mě neznala,“ povzdechl si hraně.

Hermiona se jeho výrazu rozesmála. V tu chvíli vypadal opravdu zkroušeně a naprosto bezmocně.

„Nevím, co je tu k smíchu. A raději to ani nechci vědět, protože kdybys teď řekla, že já, asi bych neudržel hůlku na místě, na kterém se teď nachází. A mimochodem, ty nejíš olivy?“ poukázal na fakt, že martini zmizelo ze sklenky v okamžiku, kdy si přitukli, kdežto zelené olivy napíchnuté na ozdobném párátku si ani nevšimla.

„Nemám je ráda. Respektive je mám ráda, jen když se mi vykoupou v martini, ale samotné je nejím. Proč?“

„Protože se chystám ti ji ukrást,“ uvědomil ji o svém záměru a natáhl se po nebohé olivě.

Hermiona byla rychlejší. Jako první ukořistila párátka a naklonila se i s ním k Severusovi.

„Hrajeme hru, že ano?“ zašeptala mu do ucha a chtěla se odtáhnout, aby si mohla v jeho očích přečíst souhlas.

Severus jí to nedovolil. Vjel jí rukou do vlasů a přitáhl si ji zase blíž.

„Celý večer, slečno Grangerová, tak se snažte, abych těch čtyř tisíc nelitoval,“ potvrdil jí také šeptem a pak ji teprve pustil.

Hermionu při těch slovech skoro zamrazilo. Ne, že by ji vyděsil, ale jeho slova pronesená šeptem a jeho dech, který se lehce oťel o její ucho, v ní vyvolávaly zvláštní chvění.

Když ji pustil, dokončila zamýšlený pohyb rukou, ve které svírala olivu. Přiblížila se spolu s ní k jeho rtům a počkala, až jeho ústa zelenou pochoutku přijmou.

Severus spokojeně žvýkal oblíbenou potravinu s příchutí martini a sledoval Hermionu. Přiznal si, že ho docela překvapila. Rozhodně nečekal, že se nejprve ujistí, zda i on všechno bere jako hru; jako její práci. Ta malá Grangerová ho nepřestávala překvapovat.

Když dožvýkal, odtrhl od ní zrak a objednal pro ně další pití.

„Severusi,“ napomenula ho Hermiona se staženým obočím, „nemůžeme tak rychle pít. Jsme tu sotva půl hodiny a ty už objednáváš druhý drink.“

„Jsem toho názoru, že čím dříve se opijeme, tím dříve budeme moci tuto společnost opustit,“ vysvětlil jí svůj záměr.

„Neříkal jsi před chvílí, že jsem po ránu vypadala příšerně? A teď si vezmi, jak bys vypadal ty,“ smála se.

„Nebudu si tvou narážku brát osobně, ano?“ usmál se i on.

„Ber si to, jak chceš, ale nemůžeme tu celou dobu jen pít,“ napomenula ho. „Podívej se na ostatní. Baví se.“

„Já se taky bavím. S tebou,“ odvětil jí logicky.

„No jo, ale oni se baví na parketu,“ mrkla na něj vyzývavě.

„Tam mě nedostanete ani pod pohrůžkou smrti,“ zděsil se nefalšovaně.

„Přestaň mi vykat a pojď,“ udělala na něj psí oči.

Seskočila z barové stoličky a oběma rukama ho chytila za paži.

„Ne, Hermiono,“ řekl trochu důrazněji.

„No tak,“ pobízela ho slovně a mírně ho zatahala za ruku. „Všichni chtějí vidět trsat profesora Snapea,“ usmála se na něj sladce.

„A to mě děsí,“ připustil a v jeho obličejí se zračilo čiré zoufalství z toho, čeho by se měl účastnit. Taneční kreace lidí svíjejících se na parketu mu silně připomínaly epileptický záchvat.

„Prosím,“ naklonila se k němu ještě blíž, přitiskla svou tvář na jeho rameno a pohlédla mu do očí.

Severus musel sklonit svůj zrak, aby se setkal s tím jejím. Když se jí díval do očí, byl pevně odhodlán jejímu psímu pohledu nepodlehnout. Proto ho samotného překvapilo, když zaznamenal fakt, že ho Hermiona táhne na provizorní taneční parket. Jak k tomu sakra došlo?

K jeho nezměrné úlevě však v okamžiku jejich příchodu umlkla hlasitá rychlá hudba a nad jejich hlavami se rozezněly pomalé tiché tóny. To ho trochu uklidnilo, protože tušil, že na něco podobného už zelí šlapat dokáže.

Ani nemusel Hermionu pobízet, ona sama mu vklouzla do náruče. Přitiskl si ji k sobě možná trochu víc než by bylo nutné a začal se s ní pohybovat v rytmu písně. Ona si klidně položila hlavu na jeho rameno a nechala se jím vést. I on přijímal tichou melodii s klidem a vychutnával si přítomnost ženy ve svém náručí. Co na tom záleželo, že to byla zrovna Grangerová.

Jenže nic netrvá věčně. Pomalou píseň vystřídala rychlejší a oni byli strženi do víru hromadného tance. Ani nevěděli jak, nacházeli se v páru s manželi Parkerovými. Nakonec i tohle oba přežili ve zdraví a na parketu strávili víc času, než oba původně zamýšleli. Po několika desítkách minut strávených tancováním pak oba se smíchem doklopýtali k baru.

„Myslím, že už můžeme dál pít,“ prohlásila Hermiona rozesmátě. „Ale teď by mělo na řadu přijít to nealko, mám strašnou žízeň.“

„Nejsi sama,“ zatvářil se Severus maximálně zmoženě a objednal jim minerálku.

Oba ji vypili na ex a teprve po několika desítkách minut, když se pořádně vydýchali, si objednali další martini.

Ač s tím ani jeden z nich nepočítal, after party se jim protáhla do pozdních hodin a oni odcházeli z baru mezi posledními. Celou dobu se skvěle bavili a ani jeden si neuvědomil, že tu bizarní hru, kterou rozehráli na začátku, už dávno nehrají.

Po příchodu na pokoj se vystřídali v koupelně, přičemž dala Hermiona Severusovi takticky přednost, aby opět nemusel čekat. A navíc tušila, že ona tam stráví podstatně delší dobu.

Když vyšla z koupelny, automaticky zamířila ke společné posteli. Ani ji nenapadlo spát někde jinde nebo to dokonce chtít po Severusovi. Ten už ležel a sledoval ji zpod přivřených víček. Její černé saténové pyžamo s nechutně roztomilými beruškami ho fascinovalo. Ale i tak si neodpustil rýpnutí.

„Rozhodla jste se se mnou vyspat?“ zeptal se jí dvojsmyslně.

Hermiona se smyslně usmála, a aniž by to čekal, skočila na něj. Obkročmo se mu posadila na boky a rukama se opřela o polštář za jeho hlavou.

„Jo, myslím, že mám chuť se s vámi vyspat,“ odpověděla mu, aniž by dala najevo, na jaký smysl otázky mu odpovídá.

Severusovi se její hra zalíbila. Aniž by postřehla jak, ležela teď na zádech pro změnu ona a on se opíral o polštář na její půlce postele.

„Tak to by vám mohla vyhovovat tahle poloha, co vy na to?“

Hermiona se rozesmála.

„Ano, myslím, že tahle poloha je dobrá. Ale úplně nejlepší bude, když ze mě slezete,“ smála se.

„Jste si tím jistá?“ ptal se jí a jeho sametový hlas jí pronikal až do morku kostí.

„Ano. A taky jsem si jistá, že jsme oba pili víc, než jsme měli. Jinak si nedovedu vysvětlit řeči, které tady vedeme.“

„Myslím, že máte pravdu,“ souhlasil s jejím tvrzením a skulil se zase na svoji polovinu postele.

„Dobrou noc, profesore,“ zaslechl chvílku potom, co zhasl světlo na svém nočním stolku.

„Dobrou noc, slečno Grangerová.“

A zatímco se Severus i Hermiona propadali do slastného spánku, neměli ani tušení, že v baru se opíjí jeden charismatický brunet a přemýšlí o tom, co dneska viděl a taky o tom, jak by mohl svému bývalému spolužákovi co možná nejvíce znepříjemnit zbývající dny kongresu.

6. kapitola - Středa

Tentokrát se probudila první Hermiona. Slastně se protáhla a otevřela oči. Jen jediný pohled na spolunocležníka jí vyčaroval úsměv na tváři a měla co dělat, aby se nerozesmála nahlas. Věděla, respektive v tu chvíli si to myslela, že to, co vidí na druhé polovině postele, vidí poprvé a naposledy.

A když už měla tu příležitost, hodlala ji náležitě využít. Proto si začala důkladně prohlížet to, co se jí nabízelo. Tedy pohled na spícího sklepního netopýra, postrach bradavických hradeb.

Severus se opět nacházel v poloze, která provázela téměř každé jeho probouzení. Ležel na břiše a pravou rukou objímal shrnutou přikrývku, přičemž obličej měl zabořený do její vrchní části a nohu přehozenou přes spodní cípy.

Hermiona si pozorně prohlížela jeho tělo. Ovšem, bylo částečně skryto v lehkých kalhotách na spaní, ale ty se skoro nedaly počítat. Přes noc se mu nohavice vyhnuly po lýtkách až ke kolenům a z pasu stačily sklouznout až k bokům. Z toho podstatného, co by Snape při svém spánku zřejmě jen nerad dával na odiv, byl jen pod jemným saténem skrytý zadek.

Neubránila se hodnotícímu pohledu a v momentě, kdy shledala Snapeovu zadní část těla více než ucházející, hříšně si skousla spodní ret. Od vkrádajících se a ne zcela vhodných myšlenek ji zachránilo podrážděné zavrčení muže vedle ní.

„Nezírejte na mě, Grangerová!“

„Nesleduji vás,“ bránila se okamžitě.

„Ale no tak, Grangerová. Cítím váš upřený pohled na své osobě dobrých pět minut. Tak mě tu nekrmte nesmysly. Raději ani nechci vědět, co vás zaujalo natolik, že si to vyžádalo vaši naprostou pozornost,“ zavrčel.

To by ses asi divil, problesklo jí hlavou.

„Každopádně,“ zvedl hlavu doted' zabořenou v peřině, a ačkoliv se pokusil nasadit hrozivý pohled, v kontrastu s rozčuchanými vlasy působil spíše roztomile než děsivě a to už Hermionina bránice nevydržela.

Hlasitě se rozesmála, a aby alespoň trochu zmírnila záchvat smíchu, zabořila hlavu do polštáře. Severus nevěřícně sledoval její chvějící se záda.

„Můžete mi říct, co je tady tak vtipného? Grangerová, neštvěte mě hned po ránu!“ zavrčel výhruzně.

Hermiona se zhluboka nadechla a pokusila se zklidnit. Nutno podotknout, že se jí to příliš nedařilo, takže když mu odpovídala, stále jí cukaly koutky.

„Řekněme, že kdyby vás takhle viděl kterýkoliv z vašich studentů, tak přijdete okamžitě o pověst strašlivého bradavického přízraku,“ snažila se mu objasnit kulantně.

„Budu dělat, že jsem nic z toho neslyšel. Nejsem si jistý, jestli bych vaši smrt dokázal uhrát na vraždu z afektu,“ prohodil ironicky, ale Hermiona z jeho hlasu vycítila spíše pobavený podtón.

Severus si prohrábl rukou vlasy, posadil se a nechal nohy sklouznout na koberec. Bez dalších řečí nechal Hermionu Hermionou a vyrazil do koupelny. Když spatřil svůj obraz v zrcadle, musel dát Grangerové zapravdu. Rozčuchaný s jednodenním strništěm působil spíš komicky než děsivě. Uškíbl se sám na sebe, shodil ze sebe kalhoty na spaní a stoupl si pod vlažný proud vody.

Jakmile se osprchoval, zbavil se i rašících vousů. Až pak mu došlo, že s sebou v koupelně vlastně nemá nic na sebe. Zauvažoval. Grangerová je nejspíš ještě v posteli, takže kolem ní jen projde, vezme si věci a zase zmizí. Určitě nebude první ani poslední chlap v jejím životě, kterého viděla jen s ručníkem okolo boků. A navíc, podle toho, jaký si o ní stihl udělat během těch pár dní obrázek, nepatřila mezi světice, takže nehrozila ani psychická újma z pohledu na

jeho tělo.

Bez dalších rozmyslů si uvázal kolem pasu hotelový ručník a vyšel ven. Jenže to nemohl tušit, že Hermiona se už delší dobu v posteli nepovaluje. Vypadalo to, že na něho čeká, protože po jeho příchodu zamířila přímo k němu a ještě ke všemu stále v tom provokujícím pyžamu s beruškami.

Něco svírala v ruce.

Při pohledu na jeho sporé zahalení se malinko zarazila.

„Chtěla jsem vám něco dát, ale počká to,“ promluvila rychle.

Pozvedl obočí.

„Vskutku?“

Sklopila oči a její tvář zabarvil ruměnc. No ne, ona se umí Grangerová i stydět, napadlo ho a chvíli se bavil nad jejími rozpaky. Pak popadl spodní prádlo, kalhoty a košili a zmizel zpátky v koupelně.

„Co jste to vlastně chtěla?“ volal na ni po chvíli.

„Něco vám dát,“ zvýšila hlas i ona, aby ji slyšel.

„Vy jste otravnější než nezalita mandragora,“ dostalo se jí ne zrovna lichotivé odpovědi.

Na to se objevil ve dveřích už oblečený, stačilo jen pozapínat knoflíčky na košili.

„Chtěla jsem se vám omluvit,“ promluvila najednou na Severusův vkus až moc vážně a podávala mu delší, úhledně zabalený balíček.

„Za co?“ nechápal hned, kam tím míří. Včerejšek byl přeci docela zábavný, když už musel použít tohle slovo. Alespoň ten závěr. Ano, pamatoval si, co prováděli těsně před usnutím, ale to se dalo omluvit alkoholem v krvi. Takže včerejškem to být nemohlo. I když vlastně... Vzpomněl si na to nešťastné ráno, kdy se pokusil dát Hermioně malou lekci. Sám si potom říkal, jestli to přeci jen nepřehnal. Ale když se poté začala chovat normálně, domníval se, že už to je za nimi a víc se k tomu nebudou vracet. Ale teď se mu tu Grangerová omlouvá a on si byl najednou téměř sto procentně jistý, že právě za to ráno.

„Víte co? Raději nic neříkejte,“ zarazil ji odmítavým gestem ruky a zavrtěním hlavy ještě před tím, než na něj mohla začít chrlit omluvu. „Vím, za co se chcete omluvit, a ujišťuji vás, že pokud by se vám podařilo včera ráno mě pořádně vytočit, vy už byste tu teď nestála. Takže ušetřím sebe i vás trapných momentů a necháme to být, ano?“

„Ale vy mě nechápete,“ povzdychla si. „Mě to vážně mrzí!“

„Budete se divit, ale dokonce vám to věřím,“ přikývl a kde se vzal, tu se vzal, na jeho tváři se objevil mírný náznak povzbudivého úsměvu.

„Tak v tom případě to neprodlužujte a vezměte si tu zpropadenou krabičku,“ upozornila ho mírně podrážděně, protože to nešlo podle jejího plánu.

Severus vzal až teď naplno na vědomí balíček v její ruce.

„Hermiono,“ oslovil ji nebyvale přívětivě a křestním jménem k tomu, „tohle nemusíte.“

„Ale já chci,“ pohlédla mu upřeně do očí a snažila se, aby z nich mohl vyčíst to, jak moc je jí líto, že to mohla celé zkazit.

Severus jí nechtěl odporovat. Pochopil, že jí na tom bůhví proč záleží a jemu najednou přišlo naprosto přirozené jí vyhovět. Vzal si od ní podlouhlý balíček a umně se pustil do otevírání. Jakmile se mu podařilo odklopit víko nevelké krabičky, nevěřícně pohlédl nejprve na její obsah a potom na Hermionu.

„Je to čisté hedvábí. Snad se vám alespoň trochu líbí,“ usmála se rozpačitě.

Severus na podobné dary nebyl zvyklý. Když nepočítal snahu Albuse a Minervy dát mu k Vánocům nějakou knihu, nikdy ho nikdo ničím neobdaroval. Jemně přešel prsty po hebké látce kravaty a musel uznat, že má Grangerová zřejmě pravdu. A pokud ji měla, musela za tuhle vázanku dát nemalý peníz.

„Je... krásná,“ řekl po chvíli. „Ale já mám kravatu a-“

„Já vím, že máte kravatu, ale i tak jsem si myslela, že vám udělá tato radost. A navíc bych byla moc ráda, kdybyste si ji vzal dnes na ples.“

Tázavě zvedl obočí.

„Mám ve stejné barvě večerní šaty, takže budeme sladění. A o to tu jde, ne? Hrát. A vám bude tahle barva jistě vyhovovat,“ mrkla na něho.

Severus byl pořád ještě moc překvapený a už poněkolkáté za tu krátkou dobu ve společnosti Hermiony Grangerové si musel připustit, že ho ta dívka neprestane překvapovat. Ještě než se vzpamatoval ze svých úvah, ucítil, jak ho bere za ruku a doslova ho vláčí do koupelny.

Nasměrovala si to i s ním rovnou k zrcadlu a hbitě vytáhla vínovou kravatu z krabičky. Obešla Severuse a přitiskla se chtě nechtě na jeho záda, aby mu mohla ruku i s kravatou umístit pod krk.

„Ta barva vám sluší,“ promluvila a ani si neuvědomila, že mu to vlastně šeptá do ucha.

Zato Severus si to uvědomil až moc dobře. Její slova ho lehce zamrazila a na zátylku ucítil její horký dech. Tělem mu projela vlna čehosi neznámého, zatím nepoznaného. A tomu všemu pak korunovalo její tělo přitisknuté na jeho zádech. Mohla ta žena za jeho zády v tom provokativně vypadajícím pyžamu vůbec vědět, jak moc mu v tuhle chvíli chybí někdo blízký? Nějaká žena, která by se k němu tiskla stejně jako ona, ale nedělala to proto, aby mu ukázal, jak moc mu bude ladit vínová kravata, ale proto, že by mu na něm záleželo?

Trhnutím hlavy zahnal vtíravé myšlenky. Proč se trápit myšlenkami na něco, co se nikdy nestane, že?

„Děkuji vám, slečno Grangerová,“ ocenil její snahu.

„Jsem ráda, že se vám líbí,“ usmála se na něj do zrcadla přes jeho rameno a jeho ten pohled na sebe samého v blízkosti atraktivní ženy doslova uzemnil. Najednou tu zase byla ta vlezlá otázka. Proč on tohle nikdy nezažije opravdově?

„A teď už běžte,“ vytrhla ho z rozjímání a začala ho strkat ze dveří. „Osprchuju se a můžeme vyrazit. Doufám, že máte nějaký plán, abychom se nemotali celý den na jednom místě. Spoléhám na vás,“ mrkla na něj ještě, načež mu zavřela dveře od koupelny před nosem.

Severus se mezi tím připravil na odchod. Zapnul si konečně knoflíčky na černé košili, zkontroloval obsah peněženky a strčil si ji do zadní kapsy kalhot. Nemusel moc dlouho čekat a Hermiona se objevila ve dveřích. Učesaná, jemně nalíčená, v džínách a světle modré halence. Oba si vzali své pláště a vyrazili na snídani.

„Tak už jste něco vymyslel?“ ptala se, když konečně vyřázeli z kongresového centra směr centrum.

„Nejprve si obstarám ty přísady, abych na to později nezapomněl. A pak už je to na vás, co budete chtít vidět,“ pokrčil neurčitě rameny.

„Ale já tu ještě nikdy nebyla. Nevím, jak je co daleko, abychom to vůbec stihli a-“

„A očividně jste zapomněla i na tak přirozenou věc u kouzelníků jako je přemísťování,“ vzdychl hraně.

„No, já-“

„Já ne,“ skočil ji opět do řeči a přisadil si špetkou ironie. „Já osobně bych volil Notre Dame, Louvre a zahrady ve Versailles. Možná bychom mohli stihnout i baziliku Sacré-Coeur a na závěr pohled z Eiffelovy věže. Někdy mezi tím bych byl pro nějaký dobrý oběd a odpočinek. Souhlasíte?“

Hermiona nevěřičně poslouchala výčet památek, které s ní na krku hodlá navštívit a nepřestávala si divit. Byla mu ale vděčná. Sama by se se svými jazykovými dovednostmi jen stěží někam dostala. Přikývla tedy na jeho nabídku a nechala se přemístit do kouzelnické části Paříže.

Jakmile si Severus zařídil co potřeboval, přemístil je před Notre Dame. Hermiona překvapením zatajila dech. Severus jí dál chvíli na to, aby se rozkoukala. Chápal to. On sám, když tuto nádhernou katedrálu viděl poprvé, zkoumal z dálky každý detail, než se teprve rozhodl vejít dovnitř.

„Půjdeme,“ promluvil tlumeně, aby se nelekla.

Hermiona nepřítomně přikývla a nechala se dovést až ke vchodu do katedrály. Severus posunkem odmítl průvodce a sám se rozhodl trochu Hermioně přiblížit historii této památky.

„Četla jste, nebo víte něco o její historii?“ zeptal se a gestem ruky obsáhl velkou část budovy.

„Ne. Paříž mě přitahuje svou rozmanitostí, ale nikdy jsem o zdejších památkách nic nečetla. Doufala jsem, že je jednou uvidím na vlastní oči,“ pokrčila ramena.

„Dobře, tak abyste pochopila, právě jsem odmítl průvodce. Domnívám se, že byste mu stejně příliš nerozuměla a já se pokusím poskytnout vám neméně obsáhlý výklad,“ vysvětlil jí stručně.

Hermiona nepřestávala žasnout. Severus Snape? Ten Severus Snape jí bude provázet po Paříži a ještě to všechno doplní přednáškou? Ne že by jí to vadilo, to rozhodně ne, jen byla překvapená. Pomalu ale jistě začínala přicházet na to, že Snape nebude takový suchar a protiva, na jakého si ve svých volných chvílích hraje.

A jí ten nový, dosud nepoznaný Snape naprosto vyhovoval. Byla tedy rozhodnuta přijmout všechno, co bude nabízet. Kývla mu na znamení souhlasu a posléze se zaposlouchala do jeho příjemného, tlumeného hlasu.

„Původně na tomto místě stál římský chrám a poté raně křesťanská katedrála St. Etienne. S výstavbou katedrály začal v roce 1163 biskup Maurice de Sully. Dokončena byla po dlouhých 182 letech. Mezi skvosty středověké architektury patří zejména pro svůj unikátní přechod od pozdně románské až ke gotické architektuře...“

Neúnavně mluvil dál a dál a Hermiona jen nevěřičně poslouchala. Kde jen ten chlap vzal takové vědomosti? To samé se opakovalo i v Louvru. Když se konečně rozhodli opustit famózní prostory galerie, byla už jedna hodina odpoledne.

Severus ji taktně naznačil, že by něco zakousl a ona rozhodně nebyla proti. I přes chladnější počasí poobědvali na zahrádce jedné z luxusních restaurací, kterých bylo všude plno. Následně se vydali do Versailles. Severus se pohodlně posadil na lavičku a rozhodl se dopřát si odpočinek. Hermiona byla ale neposedná. Vydržela sedět několik minut, ale pak vstala a začala pobíhat po parku a vonět k různobarevným květinám a keřům. Muž na lavičce ji s nepatrným úsměvem na rtech sledoval. Byla tak nevinná, tak bezprostřední, když brala do rukou květy rostlin a nakláněla se k nim, aby ucítila jejich vůni. Pak zase odběhla o kousek dál a všechno se dělo znovu a znovu. V tu chvíli mu připomínala malé nezbedné dítě. Svůj názor musel změnit v momentě, kdy k němu zezadu přiběhla s uvadajícím květem, opřela se o jeho záda a ramena a doslova se na něj přitiskla se slovy: „Přivoňte, profesore.“

Více než vůni květiny cítil její svěží ženskost a zase to v něm vyvolávalo divné pocity, které se pokusil rychle zahnat následujícími slovy:

„Slečno Grangerová, doufám, že tu nehodláte oškubat Versailleské zahrady. Asi jsem se zapomněl zmínit, že je to přísně zakázané,“ promluvil jako profesor ke své studentce, aby si tak alespoň zdánlivě udržel odstup. Jenže to bylo zatraceně těžké, když se mu ta holka tiskla na záda a dýchala na krk.

„Já vím, ale tenhle květ jsem našla na zemi, takže nemějte strach, nemám v plánu udělat mezinárodní ostudu,“ štouchla ho mírně do zad a teprve potom se narovнала.

Severus si oddychl. Ne snad, že ho uklidnila s tou zatracenou kytkou, ale konečně ji necítil za svými zády. Jenže se radoval předčasně, což zjistil ve chvíli, kdy si sedla na lavičku těsně vedle něho.

„Děsně mě bolí nohy,“ postěžovala si.

„To říkáte teď. Jsem na vás zvědavý večer. Je vám jasné, že budeme muset absolvovat minimálně jedem společný tanec,“ upozornil ji věčně.

„Já vím. Nebojte, budu v pohodě.“

„Ne že bych vám nevěřil, ale nechcete se vrátit do hotelu? Abyste si odpočinula,“ projevil zájem o její nohy respektive o budoucnost společného tance.

„Ne, to ne. Nikdy bych si neodpustila, že jsem měla na dosah šanci podívat se na Paříž z Eiffelovy věže a nevyužila ji.“

„Grangerová, jste žabec, vy tu příležitost budete mít ještě několikrát,“ ušklíbl se.

„Možná,“ připustila neochotně a zahleděla se do záplavy barev, které zahrada nabízela. „Jenže vždycky je rozdíl v tom, jestli máte někoho, s kým ty krásy objevovat. Víím, asi jsem moc náročná, ale zatím se nikdo takový nenašel. A i když jsem vcelku samotář, jsou věci, které dělám raději ve dvou,“ řekla nechtěně dvojsmysl, ale Severus ji za slovo nevzal. Zcela pochopil, co tím chtěla říct. Jenže ona byla mladá, krásná, inteligentní. Vhodný přítel byl pro ni otázka času. Ale co měl říkat on? Starý, nevrlý a pro ženy rozhodně neatraktivní. Na rozdíl od ní byl odsouzen navštěvovat Paříž už vždycky jen sám.

Zatímco Severus uvažoval o své samotě, Hermiona si v duchu vynadala, proč to vlastně Snapeovi vykládala. Sice jí někdo, kdo by ji vzal na procházku, třeba jen do parku nebo kamkoliv jinam, opravdu chyběl, ale vyprávět to zrovna svému bývalému profesorovi... Netušila, co jí to popadlo. Raději se rychle zvedla z lavičky a promluvila.

„Půjdeme?“

„Ano, ale domnívám se, že Sacre Coeur už nestihneme. Jsou skoro tři a oba se budeme muset připravit na ples. Doporučuji Eiffelovku a potom návrat do hotelu, co vy na to?“ navrhl.

Hermiona se zatvářila smutně. Dokonce natolik, že se jí podařilo tím pohledem Severuse obměkčit.

„Dobře, když bude čas v týdnu, zajdu tam s vámi,“ připustil a sledoval, jak se jí rozzářily oči.

Během okamžiku je přemístil na vrchol Eiffelovy věže. Nechal Hermionu, aby si užívala pohled na město a sám se vydal na jižní stranu konstrukce. Chtěl být sám. Chodíval sem často, většinou večer, když měl jistotu, že tu nenarazí na mudlu. Měl tu klid, rušil ho jen neúnavný vítr a on to tu miloval. Panorama, které mu tato stavba nabízela, se stala jeho vášní a on si nikdy nenechal ujít příležitost, aby si je mohl vychutnat. Pomalu obešel celou čtvercovou plochu určenou pro návštěvníky a vrátil se zpátky k Hermioně. V momentě, kdy se k ní neslyšně přibližoval, všiml si, jak se zachvěla. Tady nahoře to pořádně foukalo a jí musela být zima.

„Není vám chladno?“ promluvil za jejími zády.

„Jen trochu. Ale za ten pohled to stojí,“ otočila se na něj na okamžik a pak svůj zrak opět upřela do dálky.

„To jistě, ale nestojí to za vaše prochladnutí. Vrátime se,“ rozhodl nekompromisně.

Chytil ji za ruku a přitáhl si ji do náruče, načež se s ní přemístil kousek od kongresového centra.

Jakmile se vrátil do hotelového pokoje, dopřáli si oba dva dlouhou sprchu a po Severusově návrhu si nechali přinést lehkou večeři do pokoje. Hermiona od hotelové obsluhy přebírala podnos s nejrůznějšími lahůdkami a místo aby ho postavila na konferenční stůl, zamířila spolu s ním k posteli.

Spokojeně se natáhla na břicho vedle odloženého tácu a vlasy si shrnula na jednu stranu, aby jí příliš nepřekážely. Ledabyly se natáhla po jedné ze dvou obrovských rudých jahod, které si trůnily na vrcholu mísy s ovocem. Zakousla se do ní a téměř jí zaskočilo, když se vedle ní objevil Severus přivšív z koupelny s hladce oholenou tváří a slovy:

„To snad nemyslíte vážně, Grangerová? Povalovat se při jídle,“ zakroutil nevěřičně hlavou, ale jeho hlas zněl spíše pobaveně.

Hermiona s námahou vykukala zaskočenou jahodu a v momentě průchodné dýchací trubice mu odvětila:

„Nebyl jste to právě vy, kdo navrhoval odpočinek pro mé nohy?“ mrskla po něm tázavý pohled s jiskřičkami pobavení a nohy pokrčené v kolenu zkřížila pro větší názornost. Potom dojedla konečně ovoce ve své ruce, a když polkla, zjistila, že Snape nad ní stále stojí a cosi zvažuje.

Severus opravdu zvažoval. Zda si vzít něco málo z tácu a jít to sníst do obýváku, nebo se připojit k večeři v posteli. Nakonec to za něj nevědomky vyřešila Hermiona.

„Nestůjte tam jako solný sloup,“ prohodila a rukou, kterou si nepodpírala hlavu, poklepala na místo vedle sebe. Pak se opět otočila před sebe na tác a natahovala se pro druhou, již osamělou jahodu. Vyrušilo ji nenadálé zhoupnutí matrace, když si Severus klekl vedle jejího boku, využil svou výškovou převahu a natáhl se přes ni pro onen osamělý kus šťavnatého ovoce.

„To není fér,“ vztekala se Hermiona, když jí jahoda zmizela před očima.

„Život není fér, slečno Grangerová,“ zašklebil se na ni Severus a spokojeně se rozvalil vedle ní; provokativně s jahodou v ruce.

„Tu jsem si chtěla vzít já,“ mrzutě semkla rty jako malé dítě, kterému vzali oblíbenou hračku.

„No tak si ji vezměte,“ trápil ji Severus dál, protože ho to začínalo nesmírně bavit. Podržel ubohý kus ovoce v dostatečné vzdálenosti od ní a vyčkával.

Hermiona tušila, že to dělá schválně, ale nehodlala couvnout. Už proto, že tak dobré jahody ještě nejedla. Z lehu se dostala na kolena, prohnula se v zádech a pravou ruku umístila těsně vedle na zádech ležícího Snapea. Tou druhou se pak natáhla za sladkým pokušením.

Severuse tím malinko zaskočila. Netušil, že bude ochotna pokoušet se získat kus ovoce v jeho ruce. Když se pak přes něho natahovala za červenou lahůdkou, prudce trhl rukou ještě dál, aby na ni nemohla tak lehce dosáhnout. Bohužel se mu nepovedlo zcela odhadnout následky svého pokusu a stalo se to, co bylo už od začátku nevyhnutelné.

Dívka sebou, ve snaze polapit alespoň jeho ruku, též trhla směrem dopředu, ale neodhadla tak přesně své centrum stability. Jakmile se vychýlila z roviny, ruka, kterou se podpírala, jí ujela do strany a ona se s výsknutím rozplácla o Snapeův hrudník.

Ten jen neurčitě hekl, protože prudké stlačení hrudního koše, kterého se Hermiona dopustila, zabránilo pokusu o nádech a on zalpal po dechu naprázdno. Hermiona se našťavaně vyhrabala do sedu a s našpulenou pusou sledovala Severusův boj o kyslík.

„To bylo neskutečně podlé, zákeřné, vypočítavé a -“

„A nestačilo by říct, že to bylo prostě zmijozelské?“ zeptal se jí s notnou dávkou ironie a přidal k tomu pobavené zvlnění rtů. Sledoval její zamračený výraz a konečně se zakousl do jahody ve své ruce.

Hermioně došlo, že mu naletěla a vztekla si odfrkla. Uraženě se natáhla pro rohlík a sýr.

„Tak už se netvařte jako deset čertů. Těch jahod bude na plese víc než dost a předpokládané místo výskytu jsou skleničky se šampaňským,“ snažil se ji popíchnout.

Odpovědi se mu dostalo ve formě dalšího zamračeného pohledu.

„A jestli ne, tak vám koupím balíček na cestu domů, ano?“

„Beru vás za slovo,“ vyhrkla rychle, aby si to snad nerozmyslel.

„Jste neskutečná,“ zakroutil Severus nevěřičně hlavou, ale pak se i on natáhl pro pečivo.

Po lehké večeři ho Hermiona vystrkala z ložnice se slovy, že se přeci musí upravit, převléknout a učesat a k tomu potřebuje prostor. Severus si povzdychl, vzal si své oblečení a odešel do obývacího pokoje. Převlékl se, ale jen tak, aby se cítil pohodlně. Kravatu nechal ještě odpočívat v krabici a košili spíše rozepnutou než zapnutou. Posadil se do křesla, ze kterého měl výhled na pařížské panorama. Sledovat nehnutě neměnicí se obrázek mu vydrželo přesně deset minut. S povzdechem zkontroloval hodinky a vzdychl si. Tohle bude na dlouho, došlo mu. Vzápětí mu sklouzl pohled na věc, která ležela na konferenčním stolku před ním. Co si tak matně pamatoval, vybalila to Hermiona okamžitě po příjezdu, ale doteď si toho nějak nevšimla. Něco mu říkalo, že je to ona věc, kterou tak vehementně bránila před zmenšením.

Zkoumavě si to prohlížel. Zatím nechápal, co je na černé obdélníkové krabici tak zajímavého. Pozorně se zaposlouchal do zvuků v obývacího pokoje. Hermiona měla očividně plno práce s účesem, nehrozilo tedy, že by ho vyrušila. Zvědavě se naklonil blíž ke krabici na stole a jemně přejel po jejím povrchu rukou. Pak si všiml drobného výklenku vhodného akorát tak na pohodlnější otevírání. Opatrně se pokusil nadzvednout horní část.

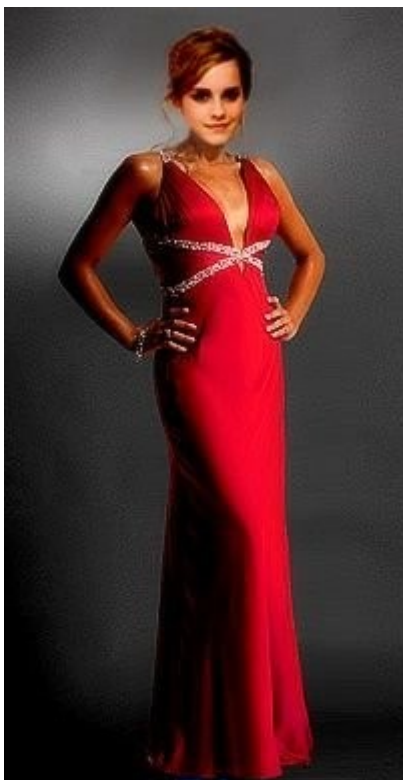
V momentě, kdy se mu to podařilo, uvítala ho jakási melodie, ale Severus naprosto nepřipraven na podobné věci, sebou leknutím trhl. Pak se plocha před ním změnila z modré na bílou a on si mohl všimnout písmenek, která se skládala do vět a odstavců.

Zajímavé, pomyslel si a se zájmem se naklonil ještě blíž.

Způsoby zrychlení zrání lektvarů proti nachlazení, stálo tam napsané. Pod tím pak bylo v několika odstavcích shrnuto několik základních poznatků, které autor napsaného zřejmě dále rozvíjel.

Severus si s chutí přečetl, co se tam píše, ale fakt, že nevěděl, jak celý článek pokračuje, ho trochu znepokojoval. Neměl rád rozdělanou práci a tohle ho docela zajímalo. Pohledem přelétl po malých čtvercových ploškách s písmenky a dalšími symboly. Při důkladném zkoumání si všiml většího obdélníku, na němž byla šipka směřující doleva. Usoudil, že právě tohle by po stisknutí mohlo text na panelu před ním posunout o kýženou část dolů.

Zdráhavě tlačítko stiskl. Písmenka se najednou dala do pohybu. Aniž by prst z tlačítka sundal, překvapeně sledoval rychlost, s jakou se pohybovala. Až po delší době zírání na monitor si uvědomil, že písmenka se neobjevují, ale rychlostí blesku mizí. Zmateně začal zkoušet všemožná tlačítka, aby ztracený text dostal zpátky a jen stěží mohl vědět, co způsobil, když se mu podařilo zmáčknout dvě klávesy ve stejnou chvíli. Ctrl a s.

V tom momentě zaslechl v ložnici kroky nepochybně směřující ke dveřím, které je dělily. Bleskurychle sklopil horní polovinu té věci na stole, opřel se v křesle, přehodil nohu přes nohu, a když Hermione otevřela dveře, nabyla dojmu, že Snape panorama za oknem sleduje dobrou půlhodinu.

Když se Severus ledabyle otočil se zdviženým obočím v gestu jasně říkajícím, proč ho Hermione ruší při tak zajímavé činnosti jako je civění z okna, spatřil ji stát na prahu s rukama na řadrech. Blesklo mu hlavou, jestli to je nějaký nový druh upozorňování na dekolt majitelky, ale potom si všiml, že nemá zřejmě zapnuté šaty. Jeho podezření mu ona sama vzápětí potvrdila.

„Pane profesore, mohli byste mi zapnout šaty?“ udělala na něj psí oči.

Severus se bez řeči zvedl. Odmítnout by ho ani nenapadlo. Hermione vypadala nádherně, dráždivě, přitažlivě, kouzelně.

Dlouhé vínové šaty jí splývaly po bocích až na zem a ve hře světél se v nich mísilo několik odstínů. Nejvíce ho však zaujal dekolt, který byl vyzývavě a velmi rafinovaně skryt, ale ne natolik, aby to v pozorovateli nevyvolávalo hříšné myšlenky. Výstřih byl dosti hluboký a pod prsy ho zpevňovaly dva pruhy stříbrné látky. Ze stejného materiálu pak byla i ramínka šatů. Vyčesané vlasy zdůrazňovaly její štíhlý krk a ještě více podněcovaly mužskou fantazii. Tomu všemu korunoval kočičí pohled a dráždivá vůně jejího parfému.

Severusovi se zatajoval dech. Takhle svou studentku nikdy neviděl. Ano, zahlédl ji jednou na plese ve večerních šatech, ale to byla ještě dítě. Teď tu před ním stála už jako dospělá žena, která dospěla i fyzicky, jak si mohl všimnout, což vzhledem k charakteru jejích šatů, respektive výstřihu, nedělalo větší problém. Krouživým pohybem ji obešel a stanul tak za jejími odhalenými zády. Šaty se jí podařilo zapnout téměř do úrovně lopatek, ale bylo potřeba dotáhnout zip ještě o několik centimetrů výše a vše pojistit zapnutím drobného háčku.

Dvěma štíhlými prsty uchopil zapínání a pokusil se zip zapnout úplně. Nešlo to zrovna hladce. Pomohl si druhou rukou, když ji umístil na chladivou látku šatů a zkusil ji malinko popotáhnout, aby tak mohl šaty dopnout. Ani to příliš nepomohlo.

„Slečno Grangerová, domnívám se, že jste v jistých,“ pohled mu sklouzl do jejího záadří, což ona naštěstí nemohla vidět, „lehce kypřejší. Ty šaty nejde zapnout.“

„Ach,“ uniklo Hermioně nejprve pobouřeně. Až pak si uvědomila, že stále svírá shrnutou látku na svém hrudníku a že právě tohle je ten kousíček, který Snapeovi chybí na jejích zádech. Rychle látku uvolnila a pečlivě ji upravila tak, že ji ještě více rozhrnula do stran, aby bylo dostatek na dopnutí.

„Už je to dobré?“ zeptala se bezelstně.

Severus se při její úpravě dekoltu neubráníl téměř neslyšnému vzdychnutí. Tohle mu ta ženská snad dělá naschvál!

„Říkal jste něco?“ nerozuměla příliš jeho zvukovému výjevu.

„Výborné. Říkal jsem, že teď už je to výborné,“ potvrdil jí, ale sám si nebyl jistý, jestli jeho

odpověď míří spíše na její ještě více odhalená ňadra nebo na fakt, že konečně mohl zapnout kus oděvu, který měla na sobě.

Hermiona se na něj otočila s úsměvem na rtech.

„Takže můžeme vyrazit? Ne, nemůžeme,“ odpověděla si vzápětí sama, když shledala Snapea nedostatečně upraveného. „Co jste tu takovou dobu dělal, že jste si nestihl uvázat ani kravatu?“ ptala se nechápavě.

„Nic,“ odvětil jí klidně.

„No skvěle,“ zamrmlala si pod nos a otočila se zpátky do ložnice, aby si mohla about ještě lodičky.

Severus sledoval, jak si vyhrnula šaty a odhalila tak štíhlá lýtka. Raději se otočil, protože podobných pohledů už bylo dnes více než dost. Přešel ke komodě, na které ležela krabička s vázankou. Lehce ji otevřel a kravatu vyndal. To už k němu ovšem mířila Hermiona a bez řečí mu kravatu vzala z ruky.

Nechápavě na ni pohlédl.

„Uvážu vám ji,“ odvětila na jeho nevyřčenou otázku.

„Nejsem neschopný, slečno Grangerová,“ prskl ješitně.

„Tím si nejsem tak jistá,“ mrkla na něj a postavila se před něho.

Zvedla límeček košile a vázanku obtočila kolem jeho krku. Pak velmi zručně uvázala kravatu Windsorským způsobem a spokojeně mu urovnávala límeček. Severus ji zamyšleně sledoval. Zajímalo ho, kde se naučila tak perfektně vázat kravaty. On sám se s tím pipal pokaždé minimálně deset minut, protože nikdy nepřišel na způsob, jak se to proradné laso kolem krku vlastně váže. Nakonec se odvážil položit nevyřčenou otázku.

„Kde jste se tohle naučila?“

Hermiona k němu vzhlédla. Najednou si byli neskutečně blízko. Severus ji propaloval pohledem a ona se v něm pomalu začínala ztrácet. Cosi jí dovolovalo jeho pohledu věřit a topit se v něm. Netušila, jak dlouho tam stáli, její podvědomí vědělo, že to bylo sotva několik setin vteřiny, ale jí samotné to přišlo jako celá věčnost. Probralo ji jeho mrknutí.

„Moje práce to vyžadovala,“ odvětila a rozpačitě sklopila svůj pohled.

„Vážete kravaty všem svým klientům?“ zeptal se zvědavě a prstem vsunutým pod její bradu ji donutil podívat se mu zase do obličeje.

Přesto se Hermioně dařilo vyhnout se opakovanému přímému očnímu kontaktu. Jako by se ho snad obávala.

„Ne,“ šeptla s pohledem upřeným někam za něj, „jen těm neschopným,“ ušklíbla se na něj nečekaně a vzdálila se z jeho osobního prostoru.

Severus se nepatrně pousmál a připsal jí bod k dobru. Až vzápětí mu došlo, že by ji měl nejspíš vynadat, ale nějak se k tomu neměl. Něco mu říkalo, že by nejraději udělal pravý opak a přitáhl si ji opět do své blízkosti. Zahnal vtíravé myšlenky bezděčným zavrtěním hlavy. Ačkoliv si toho žena po jeho boku všimla, nekomentovala to. Podala mu ještě sako a nechala ho, aby se před zrcadlem umístěným na komodě upravil.

Společně sešli do přízemí kongresové haly, kde byl pro dnešní večer zřízen provizorní taneční parket. Už z dálky na ně mával profesor Parker se ženou, protože jim drželi místo u svého stolu. Severus nenápadně chytil Hermionu za ruku, aby působili více přesvědčivě a spolu s ní zamířil za Parkerovými.

Přivítali se a velmi plynule se rozjela i debata týkající se jak jinak než lektvarů. Naštěstí i paní

Parkerová měla vzdělání v tomto oboru, takže hovor přecházel z jedné dvojice na druhou a oni si vyměňovali své dosud získané poznatky z letošního kongresu.

Ale po chvíli už jim ani toto téma zdaleka nestačilo a hovor se začínal pomalu, ale jistě točit jiným směrem. Hermiona i Severus velmi brzy vycítily, že se z nich snaží Parkerovi vytáhnout podrobnosti o jejich vztahu, což bylo velmi ožehavé téma. Severus tomu tedy po velmi výrazném očním rozhovoru učinil přítrž, když vyzval Hermionu k tanci.

Tančili spolu nejprve několik základních tanců. Severus se divil sám sobě, jak je možné, že si ještě vybavuje základní kroky, ale na druhou stranu valčík opravdu zvládne každý. Problém mu začalo dělat tango, což vycítila i Hermiona na svých lodičkách.

Vzájemnou domluvou došli k závěru, že se tu nebudou pokoušet o přílišné taneční kreace a raději se odešli osvěžit k baru. Nakonec nezůstalo jen u osvěžení a toho večera se už ke stolu manželů Parkerových zapomněli vrátit. Strávili na baru neuvěřitelně dlouhou dobu a stejně jako včera se bavili o naprosto obyčejných věcech, jejichž obyčejnost stoupala s množstvím vypitého šampaňského, které bylo mimo jiné bez jahod. Což samozřejmě Hermiona neopomněla Severusovi připomenout. Ten jí už v mírném alkoholovém opojení slíbil, že jí jahody dodá, a že pro ně klidně zajde i k dvanácti měsíčkům. Hermiona se v tu chvíli rozesmála a v návalu endorfinů, které zaplavily její krevní řečiště, nekontrolovatelně naklonila svou sklenku s šumivým nápojem. Naštěstí v ní bylo množství na jeden lok, ale i tak to způsobilo na Severusových kalhotách nemalou skvrnu. A zrovna v tak nevhodných místech.

Hermiona se rozesmála ještě víc, ale pohotově se natáhla za ubrouskem a přiložila ho na postižené místo ve snaze vysušit přebytečnou tekutinu. Ráda by to udělala hůlkou, sušící kouzlo patřilo do první kategorie, ale nechala ji na pokoji, protože usoudila, že ji nebude potřebovat. Navíc nevěděla, kam by si ji dala.

Severus naštěstí svou měl. Hermiona mu ji chtěla už už vytrhnout a odstranit škody, které napáchala, ale on jí s úsměvem ucukl.

„Nezlobte se, slečno Grangerová, ale jakkoliv jste jistě skvělá čarodějka, nerad bych, aby se můj rozkrok ocitl v nebezpečí. A tím by vaše ruka s hůlkou v ruce nepochybně byla,“ věnoval jí mírně opilý úsměv a sám si kalhoty usušil.

Hermiona pokrčila rameny a objednala jim další pití. Jakmile vyprázdnila své skleničky, Severus ji chytil za ruku a táhl na taneční parket. Hermionu to překvapilo, protože včera to byla ona, kdo ho tam za žádnou cenu nemohl dostat. Ale na Severuse zřejmě zapůsobila zvýšená hladina alkoholu v krvi, protože měl chuť přivinout si to ďábelsky rozkošné stvoření naproti sobě do náruče. A to by jen tak nemohl. Tedy mohl, ostatním by to divné nepřišlo, ale paradoxně by to nejdivnější přišlo zřejmě právě Grangerové. Odvedl si ji tedy na parket a uvěznil ve své náruči.

Z reproduktorů nad jejich hlavami se ozývaly pomalé tóny, čehož hodlal Severus náležitě využít. Umístil svou ruku na její kříž. Níž by si to nedovolil, ale takhle mu to prozatím stačilo. Druhou uchopil její dlaň do své a palcem přešel něžně po její vnitřní straně.

Hermiona se na něj tak nějak zvláštěně podívala, když to udělal. Nemohl ten pohled definovat, ale nepřišla mu, že by jí to vadilo. Ona udělala pravý opak toho, co čekal. Ještě víc se k němu přimkla a položila si hlavu na jeho rameno. Neodolal a tvář na malý moment zabořil do jejích vlasů. Neucukla.

Nepřestával palcem laskat vnitřní stranu její ruky a pomalu se s ní pohupoval do rytmu. Užival si blízkost ženy ve svém náruči, a nemohl se ubránit žáru, který ho začal spalovat zevnitř. Její tělo přitisknuté na tom jeho s ním dělalo divy. Nejraději by ji políbil. Tady přede všemi. Měl na ni strašnou chuť. Jen netušil, zda je to tím, že není zcela ve své kůži, nebo jen alkohol povolil jeho ovládnutí a pravé city vyplouvají na povrch.

Cítil, jak mu Hermiona zvládněla v náruči. Jak se jí nechala vést a zřejmě stejně jako on vnímá intenzivní blízkost toho druhého.

Hudba dohrála. Se zasněným pohledem se od něj odtrhla a pohlédla mu do očí.

„Je tu vydýchaný vzduch, půjdu na chvíli na balkon,“ obeznámila ho se svými úmysly. Severus si ve chvíli, kdy zmizela za závěsem vedoucím na terasu, v duchu vynadal, že jí nenabídl doprovod. Mohl být ještě nějakou chvíli v její nenadále příjemné společnosti.

Rozhodl se to napravit. Došel si k baru pro další sklenku šampaňského a rychle ji do sebe obrátil. Potřeboval se trochu povzbudit. Vzal si na cestu preventivně ještě jednu a vydal se za ní.

Stála na balkoně zády k němu. Dlaněmi se opírala o chladný kámen, jako by se snažila uhasit horkost, která z ní sálala při tanci.

Jeho štíhlé prsty svíraly sklenku šampaňského, se kterou si bezděčně pohrával. Sledoval, jak jí vítr naráží do obličeje a ona vůbec nevzdoruje, ba naopak zvedá bradu, aby mu obnažila svůj krk a dekolt.

Zatoužil být tím větrem. Ochutnat její pokožku v místech, kde ji laskal večerní vánek.

Uvažoval, v tu chvíli, pravda, ne zcela střízlivý, že by se přeci nic nestalo, kdyby k ní přistoupil a splnil tužbu, která ho naplňovala. Byla za to přeci placená, nebo ne?

Několika tichými kroky překonal vzdálenost, která ho od ní dělila. Když se dostal až za její záda, jemně položil ruku na její rameno, aby ji příliš nevylekal. Ale ani tak se mu to zcela nepovedlo. Naznačovalo to její mírné trhnutí.

Ale neotočila se. Věděla, že je to on. Nevěděla, co udělá, ale nikdy by nečekala to, co se stalo v následujících minutách.

Severus se k ní sklonil a ona ucítila jeho horké rty na svém rameni.

Překvapeně vydechla.

Líbal ji něžně a ohleduplně. Rty se pomalu přesouval k jejímu ušnímu lalůčku, ale v ten moment ho Hermiona zarazila. Ačkoliv se jí jeho laskání líbilo, musela to udělat. Kdyby ho nechala pokračovat, oba by v tu chvíli porušili smlouvu a pokud by to vyplulo na povrch, on by musel zaplatit pokutu a ona by přišla o práci. Nemohla to nechat zajít dál. A pokud budou oba chtít, mohou v tom pokračovat, až dojde k oficiálnímu ukončení smlouvy.

Jemně ho odstrčila.

„Ne, to ne,“ pronesla tiše, ale o to důrazněji.

Chtěla mu to vysvětlit. Nedovolil jí to. A následně to pokazil víc, než by si byl myslel.

Pochopil to tak, že z dobroty jejího srdce nebude moci zajít dál a v tu chvíli dostal nápad. Nápad, který se zrodil v jeho hlavě, která byla pod vlivem velkého množství šumivých bublinek. Nápad, který o pár minut později způsobil jeho okamžité vystřízlivění.

„Zaplatím,“ promluvil chraplavě s nádechem opileckého akcentu. V tu chvíli mu to přišlo jako logická věc, jenže po pronesení jeho slov Hermiona znatelně strnula.

Chtěl se zeptat, co se stalo, ale nestihl to. Na jeho tváři přistála její drobná dlaň. Zaštípalo to pořádně a on na ni nechápavě pohlédl. V jejích očích se mísila zloba s ponížením a korunovala tomu zbloudilá slza, která si prodírala cestu na její tváři.

„Já nejsem žádná prodejná děvka!“ zasyčela na něj zlostně, ale hlas se jí zlomil.

„Ale jste společnice,“ nechápal její rozhořčení.

„Ano, ale se svými klienty nezacházím dál než k hraným něžnostem na veřejnosti! A vy, Merline, vy jste mi snad chtěl platit za sex!“ koukala na něj nevěřícně.

„Myslel jsem-. Nebyla jste v tom katalogu, který jsem si prohlížel, a ta žena říkala, že to jsou ženy, které neposkytují intimní služby,“ snažil se jí zmateně vysvětlit.

„A když jste mě tam neviděl, nabyl jste dojmu, že patřím do té druhé kategorie? Že jsem klesla tak hluboko, že mi nedělá problém prodat své tělo? Nenapadlo vás, že katalogy mohou být děleny i podle období, na které poskytuje společnosti své služby?! Och můj Bože, takhle mě nikdy nikdo neponíží! Můžete si gratulovat, ale děvku ze mě nikdo dělat nebude! Já tady končím,“ vmetla mu do tváře a se slzami v očích se vydala pryč.

Zachytil ji za loket a prudce zatáhl.

Nečekala, že by se o něco podobného pokusil, ztratila rovnováhu a skončila v jeho náruči. Chtěla se mu vytrhnout, ale jeho sevření jí to nedovolovalo. Mrskala s sebou jako ryba na suchu, ale proti jeho silným pažím byla bezradná. Její bojovnost pomalu polevovala.

„Pusťte,“ šeptla odevzdaně a zlomeně zároveň.

„Odpusťte,“ odvětil jí, ale sevření nepovolil. „Neodjíždějte,“ promluvil ještě do jejích vlasů, otřel se o ně tvář, nasál její vůni a ještě trochu se sklonil k jejímu uchu. „Prosím,“ zašeptal něžně.

Hermiona se v jeho náruči rozvzlykala. Překvapila ho a on povolil stisk. Vymanila se z jeho sevření a upřela na něj ublížený pohled.

„Zůstanu do konce, ale chci, abyste věděl,“ pokračovala mezi jednotlivými vzlyky, „že jste mi ublížil. Moc.“ Naposledy mu pohlédla do očí, a pak bez dalších slov odešla.

„Sakra!“ zaklel nahlas, prudce se otočil a sklenkou, kterou stále svíral ve své ruce, mrštil proti kamennému zábradlí.

Roztříštila se na stovky drobných úlomků, ale to on už neviděl, protože zmizel zpátky v budově. Potřeboval se opít. Znovu, důkladně a pokud možno co nejrychleji.

Jeho kroky vedly k baru, kde se včera touto dobou s Hermionou tak dobře bavili. Jaká ironie osudu!

Klopil do sebe jednoho panáka ostré irské whisky za druhým a pokoušel se vytěsnit myšlenky na okouzující ženu, která teď nejspíš brečí do polštáře a nechápe, jak může být takový blbec. Ani on sám to nechápal. Takhle jí ublížit! To se mu opravdu povedlo.

Kývnutím si objednal další. Jakmile se před ním objevila další dávka, prudce ji do sebe obrátil.

„Neměl bys tolik pít,“ ozvalo se za ním a na rameni mu přistála těžká ruka.

Severus malátně otočil hlavu, ale to už se v jeho zorném poli objevil sympatický brunet a vyhoupl se na barovou stoličku vedle něho.

„Ty?“ otázal se Severus opile.

„No jistě. Tvůj stín po celou dobu studia na univerzitě,“ rýpl si brunet.

„Vypadni,“ doporučil mu Severus a zhnuseně po něm šlehl pohledem.

„Ale to tak, Severusi. Co jsme si, to jsme si. Nebuď takový suchar a zapomeň už konečně na naše studentské rozpory,“ chlácholil ho muž afektovaně.

„Zapomenout? Na to, žes mi dělal ze života peklo? Že jsi mi ukradl co se dalo od přátelství s Kirsten až po téma diplomové práce? Žes mi ukradl můj pětiletý výzkum a vydával ho za svůj? To má být vtip, že jo?“ rozčílil se Severus, ale jeho vztek byl otupělý alkoholem.

Brunet se křivě usmál.

„Možná jsem si pár tvých výsledků půjčil,“ připustil a znovu se ušklíbl. „Ale Kirsten... Ta holka měla oči jen pro tebe,“ potvrdil. „Sváděl jsem ji skoro čtvrt roku. Byla dobrá,“ podotkl jen tak mimochodem.

„Hajzle,“ odušil Severus a obrátil do sebe dalšího panáka.

„Nevím, proč se rozčiluješ. Tvoje nová partnerka je okouzující kousek. Kirsten nesahá ani po kolena. Dal bych si říct,“ mlaskl George významně.

„Není moje,“ vypustil Severus ze rtů dvě slova, za což by si jen o pár hodin později nejradši nafackoval.

„Jak není tvoje?“ nechápal muž vedle něj.

„Je za to placená,“ procedil mezi zuby Severus a vyklopil do sebe další sklenku. V tom momentě mu probleskla hlavou absurdní myšlenka. Ve Francii musí mít nějakou divnou skotskou, protože kdyby pil tu, co má k dispozici ve svém baru, byl by už dávno na mol. A tady musí vysolit pořádný balík peněz, než se vůbec opije. Bláznivě se uchechtl.

Brunet vedle něj zpracovával získané informace. Spokojeně si zamnul ruce a nevyzpytatelně se ušklíbl. Tak ona je to kurvička, přemítal v duchu. Výborně, tak přeci by si tento týden mohl ještě vrznout, napadlo ho a bez rozloučení od Severuse odešel.

Ten si toho ani nevšiml. V tu chvíli mu totiž klesla hlava na barový pult a on usnul spánkem spravedlivým.

7. kapitola - Čtvrtek

„Vstávejte! Snape, jestli se okamžitě nezvednete, vyleju na vás kýbl studené vody!“

K Severusovi ta slova doléhala jako by z dálky, nedávala mu velký smysl a nějak postrádal základní instinkt, který by mu naznačil, že to dotyčná myslí vážně. Další z příčin, díky které nevnímal na své obvyklé úrovni, byla i ostrá bolest hlavy.

Tělem mu projela silná křeč, když ho ženské ruce chytily za ramena a zatřásly s ním, jak jen to bylo možné. Zaprotestoval proti nově vzniklému tlaku ve svalech bolestnou grimasou v obličeji.

„Výborně, zpitá šípková Růženka se konečně uráčila probudit,“ prskala Hermiona a naklonila se k němu blíž, aby jím mohla opětovně zatřást.

Ten samý moment si vybral Severus na velmi pomalé a obezřetné otevření očí. Jeho pohled se zabořil do výstřihu ženy nad něj se naklánějící. A výhled to byl vskutku zajímavý a nepochybně by si ho užil, kdyby mu hlavou nerezonovaly prudké návaly bodavých tlaků na mozkové závity a on nebyl okolnostmi přinucen oči opět zavřít.

„Děláte, jako by to místo vás byl někdo jiný, kdo se probudil v úterý s opicí za krkem,“ neodpustil si Severus zachroptit a pomalu se na gauči posadil.

„Vážně? Ale pokud si pamatuji, já přišla toho večera po svých! Vás sem dovekla ve tři ráno hotelová ochranka, protože jste ležel na barovém pultu a nevěděl o sobě,“ upozornila ho ne zrovna mile.

„Skvělé!“ opáčil ironicky. „A smím být tak smělý a zeptat se, proč jste mě sakra nenechala ještě spát?“ zvýšil na ni hlas a konečně se mu podařilo zaostřit její obličej. Přestože na ni mžoural ještě polozalepenýma očima, všiml si drobného zarudnutí jejího bělma. Takže brečela, uvědomil si a nějak mezitím přeslechl, co mu Hermiona říkala.

„Cože?!“ opáčil stále ještě nakvašeně.

Hermiona si založila ruce v bok a vztekla si začala podupávat nohou.

„Uráčila jsem se vás vzbudit z jednoho prostého důvodu. Máte mít přednášku!“ vykřikla a on mimoděk odvrátil hlavu.

„Přednášku?“ nechápal.

„Ano, přednášku. Jsme ve Francii, dnes je čtvrtek a program začíná vaší přednáškou,“ oznámila mu již klidněji, ale podupávat nepřestala.

Severusovi ten monotónní zvuk na náladě příliš nepřidal, proto nebylo divu, když na ni zakřičel: „Jakou?“ aniž by domyslel důsledky.

„Vám snad někdo ukradl mozek!“ prskla po něm a vztekle mu hodila program týdenního kongresu do klína. „Čist snad ještě umíte,“ poznamenala a ironie z těch několika slov přímo kapala. „A abyste neřekl, že jsem vám neřekla, kdy že to vlastně máte, tak oficiálně v devět. Dobré ráno,“ zakončila sarkasticky a s pořádným prásknutím dveří opustila hotelový pokoj.

Zdálo se mu to, nebo byla našťvaná? I když našťvaná byl asi trochu slabý pojem. Severus pohledem bezděčně vyhledal hodiny. Bylo půl deváté a deset minut. Naučeným pohybem si vjel prsty do vlasů, aby odstranil několik pramenů z obličeje, ale uprostřed pohybu se zarazil.

Cože to ta Grangerová vlastně mlela? Že má přednášku. Dobře, bylo by fajn zjistit o čem, že má vlastně přednášet, protože si momentálně neuvědomoval ani kdy se narodil, ale co to říkala potom? Že začíná v devět? Rychlostí blesku obrátil znovu zrak na ciferník hodin.

„Do prdele!“ zaklel neslušně a zcela nesnapeovsky a prudce se postavil. Vzápětí si uvědomil, že to nebyl tak docela dobrý nápad, protože se mu zhoupł žaludek, zamotala hlava a on se poroučel zpátky na pohovku.

Zkusil to ještě jednou, tentokrát o poznání pomaleji. Potácivým krokem se dobelhal do koupelny. Musel z toho smradlavého individua, které na něj zíralo ze zrcadla, udělat do deseti minut člověka a sám si nebyl jistý, jestli je to reálný plán. Raději hodil myšlenky ještě na pár minut za hlavu a shodil ze sebe zmuchlané oblečení.

Hermiona sešla nasupeně do jídelny. Vzápětí byla nucena nasadit na tvář milý úsměv, protože jí zastoupil cestu profesor Parker.

Chvíli s ním konverzovala o ničem a následně ještě omluvila Severuse, kterému, dle jejích slov, nebylo příliš dobře, a tak se rozhodl snídani vynechat. Nezapomněla zdůraznit, že na přednášku se samozřejmě dostaví, i když ona sama o tom začínala mít za dvě minuty devět, kdy se klidně usadila v publiku a čekala na příchod přednášejícího, poměrně silné pochybnosti. Jenže Severus Snape ji, tak jako již mnohokrát, opět překvapil.

Když se dostal z koupelny, zbývalo mu do deváté necelých devět minut. Vyhrabal ze svého kufru čisté kalhoty, které s sebou vozil spíše ze zvyku, než že by je někdy potřeboval. Teď se však náramně hodily, protože ty ze včerejška vypadaly příšerně. Ze skříně vytáhl čistou bílou košili, přehodil si ji přes sebe a zručně zapnul těch několik knoflíčků. S kravatou se nemohl zdržovat. Grangerová tu nebyla a on by si ji za tak krátkou dobu sám přijatelně nezauzloval. Usoudil, že sako bude muset stačit. Když k němu však přičichl, znechuceně nakrčil nos. Ačkoliv bylo cítit kouřem a alkoholem jen velmi sporadicky, jeho citlivý nos ten lehký závan přesto zaznamenal. Osvěžovací kouzlo mu zdi budovy nedovolily, tak se rozhodl sako několika prudkými pohyby proklepnout z okna. Přehodil si ho přes ramena a konečně vyrazil z pokoje.

Ve dveřích se obezřetně zarazil, zacouval zpátky do místnosti a popadl program, který po něm před několika minutami mrskla Grangerová. Cestou výtahem si našel téma s obsahem své přednášky a doufal, že ho léta pedagogické praxe nezklamou a on tohle divadlo přežije ve zdraví.

S úderem deváté hodiny ranní se objevil na pódiu.

Hermiona jen nevěřícně zakroutila hlavou. Zajímalo by ji, jak to ten chlap dělá. Přes noc se ztříská do němoty tak, že ho nad ránem musejí přinést do pokoje dvě gorily, a jen o chvíli později po probuzení vypadá, jako by fotil pro katalog pánských obleků. Ale víc o tom nepřemýšlela a zaposlouchala se do jeho příjemného hlasu, aniž by si uvědomila, že o něm přemýšlí jako o příjemném.

„Vyhýbáte se mi?“ zaznělo jí za zády jen chvíli poté, co udělal Severus v půlce své přednášky krátkou přestávku. Hermiona mu mezitím zmizela z dohledu, ale stačilo jedno rozhlédnutí a okamžitě ji měl opět ve své zorném úhlu.

„Měla bych?“ zeptala se zběžně a nalila u stolu s občerstvením kávu nejprve jemu a pak i sobě. S plastovým kelímkem se na něj otočila.

„Nedivil bych se vám,“ připustil po chvíli, ale kávu od ní přijal.

„Myslím, že už včera jsem vám jasně naznačila, že se k té události nechci vracet. Nechte to být. Ještě necelé tři dny a pak už se stejně nikdy neuvidíme, tak proč se v tom zbytečně pitvat?“ nadhodila zdánlivě lhostejně.

Severus by ale musel být slepý, aby si nevšiml stínu, který jí přelétl přes tvář. Rozhodl se vyhovět jí a dál se v tom neštourat. V podstatě měla pravdu. V sobotu odpoledne bude celý tenhle týden jen pouhou vzpomínkou.

„Severusi, hledal sem vás!“ vpadl do jejich ne zrovna nenuceného rozhovoru profesor Parker. „Musím uznat, že to je famózní objev na poli genetických lektvarů,“ rozplýval se dál nad Severusovou přednáškou.

„Ehm, ano, děkuji. Jsem rád, že-“ snažil se Severus vyjádřit potěšení nad profesorem zájmem, ale neúspěšně.

„Hermiono, musíte být na Severuse neskutečně pyšná,“ pokračoval Parker dál ve svém chvalo zpěvu na jeho přednášku. „Je to obrovský krok dopředu. Jeho poznatky jsou velmi důležité při léčbě genetických nemocí, které se již netýkají jen mudlů. Je to neuvěřitelné,“ rozhazoval Parker nadšeně rukama.

„Já vím,“ přerušila ho Hermiona jemně, ale nesmlouvavě.

„Oh, promiňte, nechal jsem se unést. Jistěže víte, jak jsou jeho výzkumy cenné, když s ním trávíte jako jeho partnerka tolik času,“ usmíval se starší z profesorů omluvně. „Ale proč jsem za vámi vůbec přišel,“ snažil se rozpomenout se na hlavní důvod, který ho vedl k tomu, aby je vyhledal. „Ano, už vím. Hermiona mi říkala, že vám nebylo dobře, doufám, že už jste v pořádku, Severusi? Během přednášky jsem nepozoroval nějaké zdravotní komplikace,“ přemítal Parker nahlas.

„Řekněme, že mě Hermiona ráno trochu zaměstnala a už nebyl čas, abych dorazil na snídani,“ snažil se to kulantně vysvětlit Snape, ale k jeho neštěstí to Parker pochopil naprosto jinak, než to Severus myslel.

„I vy rošťáci,“ neodpustil se lišácké mrknutí starší muž a pozvednutým obočím jasně vyjádřil, co si o Severusově tvrzení myslí.

Ten jen nevěřícně vytřeštil oči, načež pochopil, že mu Parker neporozuměl a pokusil se celou situaci alespoň taktně zahrát do autu.

„My jsme ne... tedy, chci říci, že jsme-“

Následně ho z té motanice, do které se vlastně dostal sál, vymotala Hermiona, která se už nějakou chvíli skoro topila ve svém kelímku s kávou, jak se pokoušela přemoci zadržovaný smích. Prázdný pohárek hodila do koše a stoupla si těsně před Severuse, načež mu obmotala ruce kolem krku a začala rovnat částečně pokroucený límeček košile. Očním kontaktem mu naznačila, aby už raději nic neříkal a pak se otočila na Parkera, aniž by se vzdálila od svého 'partnera'. Naopak se o něj ještě opřela zády, aby tak ještě více podpořila to, na co si tu již od pondělí hrají.

„Promiňte, pane profesore, že přerušuji váš vskutku zajímavý,“ protáhla ironicky a Severus zaznamenal mírné dlabnutí loktem do žeber, „rozhovor, ale Severus by měl jít pokračovat. Doba určená pro přestávku již uplynula,“ upozornila oba muže taktně.

„No vidíte,“ zabědoval Parker, „já tu plácám nesmysly a jen vás zdržuji. Uvidíme se jistě později. Rád bych si s vámi promluvil o vašem výzkumu, pokud vám to nebude vadit.“

„Jistě, že ne,“ připustil Severus.

„Tak už jdi, miláčku,“ povzbudila ho Hermiona tak, aby se její slova donesla až k Parkerovi a ještě mu vtiskla pusou na tvář.

Severus se zatvářil na okamžik překvapeně, ale vzápětí mu hlavou proběhla myšlenka na to, jak by asi chutnala ústa slečny Grangerové s příchutí kávy. Raději si nechal zajít chuť, protože tušil, že by mu to asi tak lehce neprošlo a rozloučil se s oběma mírnou úklonou hlavy.

I Hermiona pokynula Parkerovi, ale neušlo jí, že si brblal cosi o úžasném pářečku, když kolem něj procházela. Protože ho nechala pár kroků za sebou, mohla si dovolit protočit oči.

Severusova přednáška skončila chvíli po jedné hodině, vzhledem k tomu, že se v sále rozproutila živá diskuze na odpřednášené téma. Hermiona na něj počkala u východu z přednáškové místnosti, aby mohli společně vyrazit na oběd.

„Parker nás oba pozval na čajový dýchánek v jedné čajovně kousek odtud,“ promluvil do ticha, když sdělil číšníkovi své přání.

„Hm.“

„To je vaše odpověď?“

„Čekal jste nadšený indiánský taneček?“ opáčila ironicky a on jen s podivem shledal jistou shodu s ironií sobě vlastní. To je to tak nakažlivé?

„Čekal jsem, že se zeptáte, v kolik máte být připravená,“ připustil.

„Tak to se asi nedočkáte,“ pokrčila bezbarvě rameny.

„Slečno Grangerová,“ zavrčel výhružně, protože toho jejího chování začínal mít plné zuby, „chováte se jako malé ufnukané vzdorovité dítě,“ seznámil ji se svým objevem.

„A vy v této chvíli jako můj otec. Říkával mi to samé,“ prskla po něm.

„Jestli to nebude tím, že je na tom něco pravdy,“ ušklíbl se, ale vzápětí ho napadl ďábelský plán. „Jenže víte, v čem je problém? Že vám otec asi zapomněl pořádně nasekat na zadek.“

„Co si to dovoluujete?!“ obořila se na něj.

„Zatím jsem si nic nedovolil, ale věřte mi, že byste potřebovala pár na zadek. Jenže nejsem váš otec.“ Severus pokrčil naoko zkroušeně rameny.

Hermiona se k němu se vzpurným výrazem nahnula.

„No to tedy nejste,“ zasyčela mu do tváře a to byl právě ten okamžik, na který Severus čekal.

Tušil, že se mu ji podaří vyprovokovat, ale že to bude až tak snadné, ho skoro pobavilo.

„Ano, a proto vás můžu potrestat jinak,“ utrousil na půl úst.

„Ts, to by mě zajímalo jak,“ ohrnula pohrdavě spodní ret a chtěla se od něj odtáhnout.

K její směle se jí to nepovedlo.

Severus využil příhodné velikosti stolu, u kterého seděli, a nahnul se k ní. Jednou rukou se zapřel o hranu desky a druhou vklouzl Hermioně pod vlasy a za krk si ji přitáhl k polibku tak rychle, že nestačila zareagovat.

Dravě ukořistil její rty a dokonale si užíval fakt, že ho nemohla bez ztropení povyku odstrčit. Nechtěl ji ale líbat. Tedy ano, chtěl, ale ne proti její vůli. Slabě skousl její ret, ale musel malinko přidat na intenzitě, aby z ní vyloudil tichý bolestný sten. Teprve potom ji pustil.

„Poučená?“ zeptal se, jako by se vůbec nic nestalo.

„Jste podlý Zmijozel a já se nemohu dočkat soboty. Už vás nechci vidět víc, než jen to bude nutné,“ vyhrkla na něj a prudce se zvedla ze židle. Z očí jí šlehaly blesky.

Severus se jen pobaveně ušklíbal.

„A na návštěvu čajovny se mnou nepočítejte. Vysvětlete si to Parkerovi, jak chcete,“ prskla ještě a zlobně odhodila bílý ubrousek, který doteď žmoulala v ruce, na stůl a aniž by mu věnovala další pohled, odkráčela do pokoje.

Ačkoliv Hermiona věděla, že jí pokojové dveře nic neudělaly, neubránila se rozčilení, které ovládlo její nitro, a silně jimi práskla. Vztekla odhodila své sako na křeslo a povolila vrchní knoflíček sametové halenky.

Snape ji zase pořádně vytočil. A to se snažila tu včerejší scénu hodit za hlavu. Jenže to by nebyl on, aby na ni zase nezkoušel ty svoje kousky. Vytočil ji, to nepochybně, ale ve skrytu duše musela uznat, že má neskutečně měkké rty, které by dokázala líbat od rána do večera. I to kousnutí bylo vzrušující. Ovšem jen do té doby, dokud nestiskl pořádně, mizera!

Její myšlenky přerušilo kručení v břiše. Skvělé! Ve vzteku úplně zapoměla, že vlastně odešla ještě dříve, než vůbec stihla něco sníst. Zatracený Snape! Ale pořád tu byla hotelová služba. Objednala si dva sendviče a minerálku rozhodnuta nevylézt až do večere z pokoje.

V tom okamžiku si uvědomila, že i když s sebou táhla notebook, ještě nenašla čas, aby ho otevřela. Měla rozpracovanou seminárku už na další semestr a tady ji chtěla dodělat. Rozhodla se, že hned po obědě se do toho pustí. Aniž by se obtěžovala převlékat se ze sukně a halenky do něčeho pohodlnějšího, uvelebila se s časopisem, který v pokoji našla, na pohovku a labužnický se zakousla do přineseného jídla.

Ve chvíli, kdy už měla dojedeno a dolistovala časopisem až na poslední stránku, se o několik pater níže zvedli závisle na sobě dva muži. Tím prvním byl Severus, který se rozešel směrem do haly, aby počkal na Parkerovi a společně s nimi pak vyrazil ven. Druhý muž, který se vzápětí na to zvedl ze židle, byl charismatický brunet se zlými záblesky v očích. Jakmile zpozoroval, že Severus se nejspíše nějakou chvíli do svého pokoje nevrátí, sám se rozešel nenápadně k výtahu. Nahrávala mu také nedávná hádka Snapea a té placené holky. V náznaku domnělého vítězství již teď zvedl koutek úst do ironického pousmání.

Zrovna se pokoušela ze svého kufru vyhrabat kabel, aby konečně mohla zprovoznit počítač, když se ozvalo několikrát ťuknutí na dveře. Hermiona se zarazila. Nikoho nečekala a Snape by určitě neklepal. Snad se mu nic nestalo, došlo jí vzápětí a spěchala otevřít.

Jakmile však spatřila na prahu George, ležérně se opírajícího o rám dveří, neměla ani tušení, co ji v následujících minutách čeká.

„Přejete si něco?“ zeptala se opatrně a nespouštěla z něj oči.

„Jasně, krásko. Úplně nejdřív bych si přál jít dovnitř,“ opáčil a suverénně se kolem ní prosmýkl do místnosti.

„No tak to je fajn, ale pokud hledáte Severuse, tak ten tu není.“

„Já vím, a proto jsem přišel. Pochybuji, že by se chtěl dívat,“ ušklíbl se té představě a zvědavě se rozhlížel po noblesním pokoji.

„Dívat na co?“ nechápala Hermiona, ale chování toho člověka se jí za mák nelíbilo.

„Dívat na to, jak tě přefiknu,“ odpověděl brunet prostě.

Hermiona zalapala po dechu. „Co prosím?! Vy jste asi zešíle! Okamžitě vypadněte, nebo na vás zavolám ochranku.“

„Jasně, jen se rozčiluj,“ mrkl na ni, a aniž by to čekala, prudce ji chytil za zápěstí, odstrčil od dveří a nohou se je pokusil přibouchnout. Nepovedlo se mu to úplně, ale toho si nevšímal. „A klidně můžeš popustit uzdu i svému vzteku, ani nevíš, jak mě to rajcuje,“ šeptal jí úlisně do ucha a Hermioně začínalo docházet, že tohle není jen hloupý žert.

„Pusťte!“ zakřičela na něj a pokusila se mu vytrhnout. Jeho sevření nepovolilo a ona si

uvědomovala, že jestli se nestane zázrak, podlitiny na zápěstích budou to poslední, co ji bude trápit.

„Ale kočička, přeci bys nevystrkovala drápky. Severusovi držíš každou noc a mě bys nepotěšila? Nebud' lakomá,“ pokračoval a pomalu se s ní začal přesouvat směrem k ložnici.

„Severus za chvíli přijde,“ pokusila se Hermiona o jednu z posledních výmluv, které ji v téhle situaci napadly.

„Vážně? Ale já ho viděl odcházet, tak to se asi tak brzo nevrátí, nemusíš mít strach. Nikdo nás rušit nebude.“

„Ale já nechci!“ vyhrkla a znovu se mu pokusila vytrhnout.

„Nepovídej. Že bys jako štětka chytla za ten týden nějaké nóbl móresy?“

„Já nejsem štětka! Jestli mě okamžitě nepustíte, budete toho litovat!“

„Litovat toho budeš ty, drahoušku, jestli se okamžitě nepřestaneš vrtět a nezačneš poslouchat,“ promluvil zlověstně a Hermioně strachem vyschlo v krku. Přesto se nehodlala vzdát tak snadno.

Využila momentu, kdy nedával tolik pozor, prudce s sebou cukla a kolenem ho kopl do rozkroku.

„Ty děvko!“ zasyčel nenávistně v předklonu, do kterého ho dostala bolest. Hermioně se však pokus o útěk nepodařil. Zakopla o jeho nohu a poroučela se k zemi. Štiplavá bolest na kolenou jí dávala tušit, že si o koberec pěkně spálila kůži. Tuhle bolest vzápětí překonala jiná.

Pevně ji chytil za vlasy a hrubě ji vytáhl na nohy.

„Ještě jednou a zabiju tě,“ prskal jí do obličeje a vrazil jí facku.

Hermioně začaly po tvářích stékat první slzy.

„Prosím,“ pípla s hlavou zvrácenou v nepohodlném úhlu.

„Prosit budeš ještě hodně krát,“ souhlasil s ní George a za vlasy ji odtáhl až k prostorné posteli. Mrštil s ní na matraci a s pohledem dravce sledoval, jak se jeho kořist pokouší dostat z jeho blízkosti. Marně.

Na poslední chvíli ji chytil za halenku a prudce trhl. Místností se ozvalo vyjeknutí doprovázené praskotem drahé látky. Podstatná část oděvu zůstala v brunetově ruce a Hermiona se jen marně pokoušela skrýt obnažená místa.

„Přeci by ses nestyděla,“ prořízl jeho chladný hlas vzduch v místnosti.

Hermiona najednou ucítila, jak se pod ní matrace prohnula a na jejích bocích se usadil chlap, který jí připravoval ten nejhorší zážitek v dosavadním životě.

Nebylo pro něj vůbec těžké, aby její, již dost výrazně zhmožděná zápěstí, uvěznil opět ve svém ocelovém stisku za její hlavou.

Naklonil se k ní a bez varování drsně políbil. Hermiona trhla hlavou na stranu, ale muž s tím zřejmě počítal. Volnou rukou ji chytil za tvář a znovu se přísál na její rty. Nevybíravě se prodral jazykem do jejích úst a Hermiona v tu chvíli sebrala jedny z posledních zbytků sil a prudce skousla.

„Ty štětko,“ zašišlal a na její tváři přistála podruhé jeho velká dlaň. „Za tohle zaplatíš,“ vrátil se mu hlas do normálu, ale pokus o polibek nezopakoval.

Místo toho se přísál k jejímu krku v touze si ji označkovat. Jakmile byl hotov, nešetrně ji kousl do ramene, až Hermiona bolestně vyjekla.

„Líbí, vid?“ ptal se samolibě.

„Budu křičet, jestli mě okamžitě nepustíte!“

„Křič si. Všichni jsou dole na přednášce nebo venku. Nikdo tě neuslyší. Nikdo neuslyší, jak budeš za chvíli křičet rozkoší.“

„Ale já nechci!“

„To máš blbý. Já jo,“ mrkl na ni slizce a volnou rukou si přejel po slabinách.

Hermiona využila jeho vzpřímené pozice a pokusila opětovně vyškubnout. Kdyby ho tak mohla alespoň ještě kopnout, zoufala si v duchu.

„Koukám, že už jsi nedočkavá,“ zhodnotil George situaci a naklonil se zpátky k ní. Ne však, aby ji políbil, což došlo Hermioně ve chvíli, kdy na lopatkách ucítila jeho studenou ruku.

„Ne, prosím, ne!“ křičela a pokoušela se mu vytrhnout.

„Ale jo.“ Dostalo se jí prostě odpovědi, načež z ní brunet strhl podprsenku a následně se jí začal sápat pod sukni.

Bohužel pro něj, bohudík pro ni, dnes Hermiona zvolila velmi úzký model, který nebylo možné jen tak lehce vykasat. Ale radovala se jen chvíli. Jakmile zaslechla trhání látky, bylo jí jasné, že ho ani její sukně nezastaví.

„Tak sladká, tak žádoucí,“ zašeptal jí do ucha a slizkými rty mapoval cestičku od jejího krku až po hrudník, zanechávajíc za sebou vlhkou stopu.

Bezohledně se zakousl do jejího ňadra, drsným jazykem obkroužil bradavku a bolestně skouzl. Hermiona sykla a raději odvrátila hlavu na stranu, aby nemusela sledovat své vlastní ponížení a tiše nechala stékat slzy po své tváři.

George ji volnou rukou začal sjíždět pod natrženou sukni, ale pak jako by si to rozmyslel; raději se nad ní vzepjal a pokusil se uvolnit svůj penis z těsných kalhot.

Hermiona vycítila poslední příležitost na pokus o záchranu. V momentě, kdy se věnoval svému poklopci, sebrala zbývající špetku síly. Podařilo se jí uvolnit jednu nohu a vší silou ho koplá do zbytnělých slabin.

Brunet hlasitě zavyl, ale neposkytl jí ani moment na to, aby mohla utéct. Napřáhl se a tentokrát hřbetem ruky ji udeřil do obličeje.

Hermiona bolestně zanaříkala a naplno se rozplakala.

Severus dobrých patnáct minut přešlapoval ve vestibulu hotelu a už se začínal pomalu ale jistě nudit. Prohlížel si obrazy na stěnách s očividným nezájmem, jen aby si ukrátil dlouhou chvíli.

„Severusi, omluvám se,“ promluvil na něj Parker nečekaně a přátelsky mu položil ruku na rameno.

„Nic se neděje. Už jsem se domníval, že jste si to rozmyslel,“ vyslovil Severus svou domněnku.

„To rozhodně ne, Severusi, ale Marlenne se udělalo nevolno. Je u ní lékař. Snad pochopíte, že bych raději byl teď u ní.“

„Ale jistě, že ano,“ souhlasil Severus okamžitě. „Nemohu vám být něčím nápomocen?“ ptal se ještě se zájmem.

„Ne, chlapče, není třeba. Všechno už je snad dobré, jen si potřebuje odpočinout. To víte, už nejsme nejmladší,“ pokrčil zmoženě rameny starší muž a pokynul mladšímu kouzelníkovi hlavou. Hned potom se odebral zpátky za svou ženou.

Severus zvlnil znechuceně rty. Paní Parkerové samozřejmě nic za vinu nedával, ale těch dvacet

minut mohl již dávno využít nějak smysluplněji.

Nahoru se mu moc nechtělo. Nebyl si jistý, jestli by mu Grangerová nehodila něco na hlavu, kdyby se ukázal ve dveřích. Rozhodl se raději pro krátkou odpolední procházku. Než však stačil vůbec dojít ke dveřím, venku se rozpršelo.

„Výborně. Když se daří, tak se daří,“ zamumlal si na půl úst a obrátil své kroky k výtahu.

Ať se třeba Grangerová staví na hlavu, on v dešti venku chodit nebude, pomyslel si a rozhodně zmáčkl tlačítko, aby si přivolal výtah.

Když se však dalších několik minut nic nedělo, začínal si připadat jako blbec. Ještě několikrát zmáčkl stříbrné tlačítko, ale nic se nestalo. Odevzdaně si vzdychl a vydal se nahoru po schodech.

Do čtvrtého patra vyšel s mírným zadýcháním a předpokládal, že kdyby nebylo tréninku v podobě bradavického schodiště, funěl by už někde mezi druhým a třetím patrem.

Jakmile procházel kolem výtahu, všiml si zajímavého úkazu. V drážce výtahových dveří byl drobný kámen, který bránil konečnému zavření dveří a způsoboval tak jen opětovné otevírání v kombinaci s marnou snahou o zavření.

Severus přimhouřil oči. Tohle se mu nelíbilo.

Rozvážným krokem a se zamyšleným výrazem ve tváři se vydal ke dveřím jejich pokoje.

Už z dálky si všiml, že nejsou úplně zavřené a jeho mysl zaplavily obavy. Obavy o Hermionu.

Ty se ještě více prohloubily, když zaslechl její bolestné zanaříkání.

Neváhal a rozeběhl se.

Prudce rozrazil dveře pokoje a běžel za zvuky pláče, které se ozývaly z ložnice.

Na okamžik zkoprněl před výjevem, který se mu naskytl. Vzpamatoval se však neuvěřitelně rychle, několika kroky překonal vzdálenost k posteli a prudce sevřel mužovy vlasy ve své pěsti. Hrubě zatáhl a donutil ho tak se překulit po hlavě na posteli a následně ho shodil na zem.

Nevšímal si toho, že se muž zkroutil na zemi a třel si bolavá místa na hlavě. Nevšímal si ani toho, že na koberec dopadlo z jeho dlaně několik chomáčů hnědých krátkých vlasů. Jediné co viděl, byla polonahá a zbitá Hermiona schoulená do klubíčka a snažící se jednou rukou zakrýt si ňadra a druhou se nemotorně pokoušela stáhnout vyhrnutou a potrhanou sukni.

Začínal vidět rudě.

Rychle ale jemně zároveň přes ni přehodil deku a otočil se na George. To byl momentálně ten, který si v tuhle chvíli zasluhoval jeho plnou pozornost.

„Vstávej, ty parchante,“ zasyčel nenávistně a chytil muže na zemi za klopy saka, načež ho prudkým pohybem vytáhl na nohy. „Tak na ženu si troufáš, ty bastarde. Ale co bys řekl tomuhle?“ zeptal se, ale na odpověď nečekal. Jeho sevřená pěst s prudkostí sobě vlastní narazila na Georgovu nosní přepážku a on by se opětovně poroučel k zemi, kdyby za ním nebyla zeď, o kterou se opřel.

„Severusi, já jsem-“

„Radím ti, mlč a nedělej si to ještě horší,“ zavrčel černovlasý muž nenávistně a další ranou ho poslal na zem. „A braň se aspoň, ty úchylný hovado!“

Jenže brunet se k ničemu neměl. Skučel si na zemi, chytal do rukávu krev z nosu a nejraději by se zahrabal metr pod zem.

Severus na nic nečekal. Chytil ho límec saka a odtáhl ho až za dveře jejich pokoje na prázdnou chodbu. Mrštil s ním o leštěnou podlahu a chvílku vyčkával. Brunet se začal hrabat na nohy.

Severus počkal, až se postaví a pak k němu rychle přiskočil.

„Dneska jsi to vážně přehnal,“ syčel mu do obličeje. „Máš opravdu neuvěřitelné štěstí, že mi tahle barabizna nedovolí pořádně kouzlit, protože bych tě asi umučil k smrti! A dívej se mi do očí, když s tebou mluvím!“ prskl a znovu se napřáhl, aby mu vrazil další ránu. „Nejsi nic, než jen nadrženej neschopnej mizera a přísahám při všem, co je mi svaté, že jestli se ještě jednou přiblížíš k Hermioně, vykastruju tě a pak tě zabiju. A víš moc dobře, že vzhledem k mé minulosti mi to nebude dělat tak velký problém, jak si asi myslíš.“

George vykuleně poslouchal Severusova slova a snažil, jak jen mu to ruka druhého muže pod jeho vlastním krkem dovolovala, zběsile kývat.

„Vypadni a opovaž se mi ještě někdy přijít na oči,“ pronesl Severus poslední zlověstná slova na jeho adresu a s mírným postrčením ho pustil.

George ve snaze zmizet rychleji než pověstná pára nad hrncem udělal rychlou otočku, ale ke své vlastní smůle zavrával a skutálel se po schodech o celé patro níž. Severus si toho nevšímal. Teď byla důležitá jen Hermiona.

Spěšnými kroky se vrátil do jejich pokoje a důkladně za sebou zavřel dveře.

Našel ji schoulenou na posteli téměř tak, jak ji zanechal, když vyprovázal George z pokoje.

Pevně si tiskla příkrývku k tělu, ustrašeně těkala očima a čekala, kdo se odkud vynoří. Rozmazaná líčidla v kombinaci s rýsující se podlitinou u levého oka a dalších několik škrábanců v jejím obličeji působily děsivě.

Při cestě k ní se zastavil u skříně, aby odtud vzal první věc, do které by se Hermiona mohla obléci. Automaticky sáhl po své kupičce čistých košil. Uvědomil si to ve chvíli, kdy rozepínal jednotlivé knoflíky. V duchu nad tím mávl rukou. Tohle teď nebylo důležité.

Přistoupil k posteli s úmyslem přehodit jí černou košili přes nahá záda, ale neuspěl, Hermiona sebou cukla, načež na něj vykřikla: „Nepřibližujte se!“

„Hermiono, přísahám, že vám nechci ublížit,“ mluvil tiše a jeho hlas ženě na posteli poskytoval nebývalý pocit bezpečí, i když se tomu její mozek pokoušel bránit.

„Já vím,“ hlesla nesměle a vzhledla k němu.

Pochopil, co musí udělat. Přiklekl k ní a s ohledem na její zranění ji šetrně objal. Černě zbarvené slzy mu začaly máčet látku košile, ale on si toho nevšímal. Tiskl ji k sobě, nemotorně hladil po vlasech a do ucha tiše šeptal: „Šššš, už vám nikdo neublíží. Slibuji.“

„Přišel... myslela jsem... uhodil... bála jsem se... nepřijdete,“ vyražela ze sebe mezi jednotlivými vzlyky a Severus si jen těžko skládal její slova do vět.

„Hermiono,“ promluvil a trochu se od ní odtáhl, „mám tu s sebou hojivou mast, ale tu modřinu u oka by bylo vhodné nejprve znečitlivět. Dojdu pro led,“ dořekl a začal se zvedat.

„Nechodte pryč!“ vyhrkla a chytila ho křečovitě za předloktí.

„Nejdu pryč. Dojdu jen k baru, vezmu pár kostek ledu a hned jsem zpět,“ vysvětloval jí jako malému dítěti. „Celou dobu na mě uvidíte,“ snažil se ji přesvědčit. „A vy si zatím oblékněte tu košili,“ podal jí oděv.

Trochu váhavě ji od něho vzala. Kývla.

Severus pomalu přešel do obývacího pokoje a k baru. Vytáhl si z kapsy bílý kapesník a z ledovače vyndal pár kostek. Jeho pohyby byly rozvážné a neúměrně pomalé, aby tak dal Hermioně dostatek času na převléknutí.

„Smím?“ otázal se ještě, než se otočil, aby ji nepřivedl do dalších zbytečných rozpaků.

Pípnutí, které se ozvalo z ložnice, bral jako souhlas.

Když se k ní vracel, znechuceně odkopl stranou potrhanou halenku a znovu si přehrál 'rozhovor' s Georgem. Měl ho ztrestat víc!

Znovu si k ní sedl, ale neušlo mu, jak se od něj tentokrát Hermiona trochu odtáhla. V duchu si povzdychl. Netušil, jak se v takové situaci chovat.

„Hermiono, neublížím vám. Teď vám přiložím na ránu led, nejspíš to trochu zabolí,“ informoval jí o svém počínání.

Objal ji kolem ramen a pomalu, tak aby měla příležitost se odtáhnout, si ji přitáhl do náruče. Neudělala to, takže se teď hlavou opírala o jeho hrudník a odevzdaně čekala. Severus jí opatrně přiložil kapesník s ledem ke spánku. Cítil, jak sebou cukla. Jemně přejížděl ledem po její nateklé tváři i čele a nevnímal kapky ledové vody z tajících kostek, které mu máčely rukávy a Hermioně spadaly na košili. Aby měl lepší přístup k jejímu obličejí, opatrně jí shrnul rozčuchané vlasy na stranu. Při pohledu na její krk se zhrozil.

„On vás pokousal?“ zeptal se překvapeně, když spatřil otisky lidských zubů a kolem zarudlou pokožku v důsledku potrhaných žilek.

„Choval se jako zvíře,“ vydechla a svou hlavu přitiskla ještě blíže k ruce, ve které svíral led, jenž jí poskytoval úlevu od bolesti.

„Musím vám to ošetřit. Jinak by vám zítra zůstaly nepěkné podlitiny. Obávám se, že i tak bude modřina v obličejí patrná,“ vzdychl.

Hermiona jen neurčitě přikývla a počkala, až se natáhne po svém zavazadlu. Měl ho hned vedle postele, takže od ní nemusel vstávat. Odložil promáčený kapesník na koberec s tím, že mokrá skvrna dřívě či později uschne a rukou nahmatal známý tvar nádoby s léčivou masťou. Zručně ji odšrouboval.

„Asi to bude bolet, ale čím důkladněji se to vmasíruje, tím lepší to bude mít účinek.“

„Vím.“

Nechala ho, aby přiložil své prsty, na nichž měl nanesenou masť, na její krk a odevzdaně přivřela oči. Severus jí několik minut potíral postižené místo a v duchu si říkal, proč tohle nemůže dělat za jiných okolností. Ale teď si zakázal na ni myslet jinak, než jako na ženu, která si před chvílí prožila peklo.

„Kousl vás ještě někde?“ zeptal se, když skončil s krkem.

„Ano,“ hlesla po chvilkovém zaváhání.

„Kam?“ zeptal se Severus stručně a znovu se natáhl pro masť, kterou si odložil na noční stolek.

Hermiona na jeho hrudi odmítavě zavrtěla hlavou. Nechápal.

„Hermiono, je třeba to ošetřit. To samé platí i o podlitinách na vašich zápěstích. Řekněte mi, kde máte další kousance.“

Znovu odmítavě zavrtění hlavou.

Severus si povzdychl. Podle všeho se kousance musely nacházet na horní polovině těla, protože jí ten maniak stihl servat halenku i podprsenku, zatímco sukni pouze roztrhl. Když si to dal dohromady, bylo mu jasné, proč Hermiona odmítá další ošetření.

„Hermiono, opravdu se mě nemusíte bát ani stydět,“ snažil se ji přesvědčit.

„Jasně, že nemusím. Vždyť o nic nejde, že jo?! Nechcete ze mě tu košili taky strhat?“ vybuchla najednou, ale jemu bylo jasné, že je to jen psychický šok z prožitého.

I žena v jeho náruči si to zřejmě hned uvědomila.

„Promiňte,“ šeptla a po tvářích se jí rozlily další potůčky slaných slz.

„Neomlouvejte se, chápu vás.“

„Nic nechápete!“ vykřikla ještě, prudce se otočila a začala mu s téměř mizivou silou bušit sevřenými pěstmi do hrudníku. „Zatraceně, proč si vybral zrovna mě? Víte, jak jsem se bála?! A on toho nenechával! Seděl na mně a pohrdavě na mě koukal jako na nějakou špinavou děvku. Za každý můj pokus o útěk mě uhodil. Kousal a škrábal! Rval ze mě oblečení! Já se tak strašně bála!“ Vzlykala dál a dál.

Severus ji nechal, ať se vymluví, věděl, že to potřebuje, ale znovu si vyčítal, že tomu parchantovi nenaložil víc.

„Hermiono, je mi to tak strašně líto,“ šeptal jí a už dlouho nemyslel nic tak upřímně jako to, co právě říkal.

„Pokousal mě na prsou,“ hlesla téměř neslyšně.

„Musím vám to ošetřit.“

„Ne!“ vyhrkla překotně. „Namažu si to sama,“ přišla o chvíli později s náhradním řešením.

„Hermiono, věřte mi. Když jsem se vracel ze Setkání, ač to říkám nerad, nikdy jsem se o sebe nedokázal postarat tak dobře, jako to uměla Poppy. Sama se potřebně neošetříte,“ snažil se jí přemluvit, ačkoliv věděl, jak těžké to pro ni musí být.

Dlouhou chvíli seděli mlčky. Ona zkroucená v podivném úhlu v jeho náručí a on si uvědomoval jen brnění v pravé noze, kterou měl už dlouho pokrčenou.

Už si začínal myslet, že snad usnula, když konečně promluvila.

„Věřím vám,“ šeptla.

„Děkuji,“ mírně se mu zachvěl hlas. Tolik důvěry mu v životě projevil snad jen Brumbál.

Odtáhl se od ní a naznačil jí, aby se položila do polštářů. Nejdřív měl nutkání obkročmo si kleknout kolem jejích boků, ale jakmile si vzpomněl na scénu, kterou viděl po svém příchodu do pokoje, došlo mu, že by to nebyl nejlepší nápad.

Ač jeho klouby trochu protestovaly, sedl si blízko ní do tureckého sedu a zeptal se: „Kde?“

Hermiona přes látku košile neurčitě ukázala na svůj hrudník v oblasti levého prsu. Severus kývl na souhlas a začal jí rozepínat knoflíky. Uvolnil jen tři vrchní v domnění, že by to mohlo stačit. Nechtěl ji uvádět do rozpaků víc, než už to bylo nutné.

Pomalou odhrnoval část košile v místech, které mu předtím ukázala. Skoro úlevně si oddech, když narazil na dva kousance ještě před tím, než stihl odhalit něco víc.

„Dva?“ zeptal se pro kontrolu.

Hermiona kývla a tváře se jí zalily ruměncem. Za jiných okolností by to považoval za neuvěřitelně vzrušující, teď mu bylo skoro tak trapně, jako jí. Když nabral na své štíhlé prsty trochu naoranžovělé masti a přiložil je na její horkou kůži, Hermiona měla co dělat, aby neucukla. Ne, že by to bylo nepříjemné, ale navozovalo to pocity, které chtěla co nejrychleji zapomenout. Raději zavřela oči, aby se na něj nemusela dívat.

Severus jemně masíroval zarudlou kůži a srdce se mu svíralo, při pohledu na dva lidské kousance na jejím drobném těle. Přejížděl prsty po hebké pokožce několik minut. Jakmile zaznamenal, že zarudnutí ustupuje, otřel si ruce do kalhot a Hermioně znovu zapnul těch několik knoflíčků.

Pak uchopil její ruku, aby stejnou léčebnou proceduru zopakoval i u jejích zhmožděných zápěstí. Když byl hotov, opatrně se zeptal: „Udělal vám ještě něco?“

„Tohle nestačí?“ zeptala se trochu příkře, ale neměl jí to za zlé.

„Hermiono, měla byste si odpočinout. Pokud možno se prospat. Později bychom si měli promluvit, zda podáte trestní oznámení a jak budeme dál pokračovat.“

„Pokračovat? To je snad jasné. A oznámení nebude. Nechci, aby o tom někdo věděl,“ promluvila tiše.

„Ale-“

„Žádné ale, prostě nechci! Chápete to? Nechci!“ křičela na něj frustrovaně.

„Dobře, dobře,“ zvedl ruce v gestu značícím, že se vzdává. „Alespoň si odpočiňte,“ dořekl ještě a otočil se k odchodu.

„Kam jdete?“ vykřikla téměř hystericky.

„Do obývacího pokoje, abyste měla soukromí a klid,“ odpověděl trochu překvapeně. „Budu tam a ani se odsud nehnu, nikdo vám neublíží, slibuji.“

„Zůstaňte tady,“ vyhrkla, ale vzápětí dodala, „prosím.“

Severus se zdviženým obočím tedy zacouval zpátky do pokoje a skoro bezradně se podíval po místnosti. K sezení se tu nabízely dvě možnosti. Podlaha nebo postel. Hermiona si všimla jeho váhání a posunula se na posteli na stranu, aby mu dala na vědomí, že jí nebude vadit, když si sedne vedle. Severus se tedy posadil na matraci, nohy si položil nahoru a zády se opřel o pelest. Ruce složil do klína a propletl prsty. Nevěděl, co dělat, co říkat, jak se tvářit.

„Asi nebudu teď schopná usnout,“ ozvalo se vedle něj tiše.

Stočil hlavu na Hermionu po krk zachumlanou v peřině.

„Je mi to líto, ale kromě masti s sebou nemám jiné lektvary ani přípravky. Mohl bych vám skočit pro lektvar na uklidnění do apatyky, pokud byste chtěla, ale-“

„Ne, to ne! Nepotřebuji lektvar, jen prosím neodcházejte. Já... nemohl byste mi něco vyprávět? Nebo číst?“ zeptala se nesměle a Severus se skoro zadusil vlastní slinou.

„Slečno Grangerová, nejsem ten typ, který zvládá vyprávění pohádek,“ řekl možná příliš příkře.

Hermiona sklopila oči, aby neviděl zbloudilou slzu, která si tvořila cestičku na její tváři. Už zase byla slečna Grangerová. Ten tam byl dosavadní strach a soucit, který čísel z jeho očí. Zabořilo jí to, protože teď potřebovala, aby se o ni někdo staral. Aby jí někdo dal najevo, že ona není ta špatná. Že není jen sprostá děvka, kterou z ní stihl George udělat za několik minut.

Severusovi její náhlá změna neušla. Světélka v očích vyhasla snad ještě víc a po její tváři se kutálela osamělá slza. Zvlnil rty v nepěkném úšklebku, který věnoval sám sobě. Neměl se chovat tak chladně. Alespoň ne tak rychle, zatraceně, vynadal si v duchu.

„Mám tady s sebou jednu knihu. Lektvarové omyly světa. Mohl bych vám číst,“ nabídl jí, načež následně dodal, „Hermiono.“

Zdálo se mu to, nebo těch pár slov vrátilo do jejího zšedlého obličejového života?

„Děkuju,“ věnovala mu ostýchavý a téměř nepatrný, přesto však vděčný, úsměv.

Předčítal jí několik hodin. Občas kontroloval, zda ji náhodou neuspal, ale vždy se setkal s jejíma doširoka otevřenýma očima, kterými ho sledovala. Od předchozího pláče byly její oči průzračné, a kdyby se jen trochu snažil, dokázal by jimi pohlédnout hluboko do její mysli. Neudělal to. Sám moc dobře věděl, jak je důvěra křehká věc, a zrovna u ní, ač netušil pořádně proč, by o ni nerad přišel. Raději se proto opět vrátil ke čtení.

Musel si přiznat, že ho předčítání jistým způsobem unavovalo. Nebylo divu. Když na město

padl soumrak a on už pomalu neviděl na písmenka, spolu s rozsvícením lampičky na nočním stolku mrkl i na hodiny. Ručičky ukazující pár minut po sedmé ho zaskočily. Četl téměř čtyři hodiny a zatím se mu moc nechtělo přerušovat klid, který si i on jistým způsobem vychutnával. Jenže o hodinu později ho zcela nečekaně prozradilo kručení v břiše. Koutkem oka zaznamenal, že se Hermiona slabě pousmála.

„Asi bychom se měli najíst,“ promluvila dříve, než se stihl omluvit.

„Kdybych řekl, že nemám hlad, asi byste mi to neuvěřila, že?“ ušklíbl se pro sebe tak typickým způsobem.

„Ne, to opravdu ne.“

„Nechám jídlo přinést na pokoj, předpokládám?“ zeptal se nepřímou.

Kývnutí mu jako vyjádření souhlasu muselo stačit.

„Hermiono,“ oslovil ji ještě před tím, než opustil místnost, „nechci být netaktní, ale měla byste si opláchnout obličej. Docela mě děsíte,“ prohodil jen tak mimochodem a odešel do obývacího pokoje.

Hermiona mu dala za pravdu a vyhrabala se z postele. Při pohledu do zrcadla se smích jednoduše nedal zadržet. Připadala si jako fanatická fanynka 'Kissáků'. Tedy alespoň tak vypadala.

Důkladně si smyla rozmazaná líčidla z obličeje a svlékla si i potrhanou sukni, která jí až příliš připomínala nedávné události. Přemýšlela, co si obléci. Jen v jeho košili se tu rozhodně proměňovat nechtěla už z toho důvodu, že ta jí končila v polovině stehů a nepřišlo jí to jako zrovna vhodné. Dlouho nad tím nepřemýšlela, přehodila si přes ramena ještě huňatý hotelový župan a vyšla z koupelny.

Ani si neuvědomila, že na své tváři 'zapomněla' uvolněný úsměv. Připomnělo jí to Severusovo zdvižené obočí a pohled na její rty.

„Měl jste pravdu, vypadala jsem příšerně,“ pokrčila neurčitě rameny a schoulila se do rohu pohovky, kde hodlala vyčkat na večeři.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si Severus, „Hermiono, měli bychom, pokud se na to ovšem cítíte-“

„Pane profesore,“ oslovila ho chladněji, než jí našeptávalo srdce, „necítím se na to a nikdy se na to cítit nebudu. Chci na to co nejrychleji zapomenout, vymazat to z paměti a ze svého života. Vážím si toho, že mi v tom pomáháte, proto prosím respektujte mé přání.“

Celou dobu mluvila polohlasně a nepřestávala mu hledět do očí. Pochopil, že George nebude chtít obvinít a na jednu stranu ji chápal. Na stranu druhou by se za ni nejraději šel bít znovu a tentokrát mnohem důkladněji.

Kývl na znamení, že chápe, ale stažené obočí a rty semknuté v úzké lince hovořily o jeho odlišném názoru. Naštěstí se tichá pomlka nestihla rozvinout ve zlověstné ticho, protože na dveře zaklepal poslíček s večeří.

Severus ho nechal vyložit veškeré podnosy a tácy na stůl a vražedně si ho měřil, když si mladík zálibně prohlížel mladou ženu na pohovce. Hermiona byla tak obezřetná, že raději odvrátila tvář, protože si byla vědoma toho, že podlitiny ještě zcela nezmizely.

„Nikdy jsem nepochopil, co lidé na té oříškové pomazánce vidí,“ konstatoval Severus, když si všiml, jak si na ní Hermiona pochutnává.

„Je to dobré,“ odvětila bezvýrazně.

„Není to dobré. Je to sladké a nezdravé,“ opáčil on a demonstrativně se zahryzl do čtvrtky kiwi. Jen o setinu vteřiny později zkřivil ústa ve šklebu, který způsobila nedostatečná vyzrálost onoho ovoce.

Hermiona se rozesmála. „Možná nezdravé, ale dobré. Zkusil jste to vůbec někdy?“

„Ne a ani o to nestojím.“

„Vy jste nikdy neochutnal lískooříškoovou pomazánku? Překvapujete mě. Aspoň to zkuste, uvidíte, že to není tak hrozné,“ usmála se a podala mu namazaný plátek chleba.

Měla pravdu. Nebylo to tak hrozné, ba dokonce to bylo tak dobré, že se o zbytek málem poprali.

Po večeři si ještě chvíli nenuceně povídali, ale rozhovor to byl víceméně křečovitý, protože ani jeden se nechtěl dostat mimo 'bezpečná' témata typu počasí.

Když už to začínalo vypadat, že rozhovor zcela zanikne, Hermiona se zvedla se slovy, že se jde osprchovat. Jakmile se osušila, oblékla si jen své pyžamové kalhoty, ale košili si nechala půjčenou. Cítila se v ní dobře. Jemná bavlna jí poskytovala dokonalý komfort pro rozbolavělé tělo a Hermiona se v Severusově košili cítila v bezpečí a pod ochrannými křídly.

I on následoval jejího příkladu, ale než ulehl vedle ní, rozhodl, že ji ještě jednou namaže pokousaná místa.

Hermiona se tentokrát bránila o něco méně, ale o to důrazněji. Přesto však nakonec svolila a podvolila se ke stejnému ošetření, jaké již jednou absolvovala.

Když jí Severus dopnul poslední knoflíček vlastní košile, spokojeně se stočila do klubíčka a on ulehl vedle ní. Leželi vedle sebe dlouho a tiše. Hermiona nemohla za žádnou cenu usnout, ač se o to všemožně pokoušela, nepomohlo ani počítání oveček. Asi to bylo podvědomí, které jí bránilo ve snech znovu prožít to, co jí dnes udělal George a znovu se tak ocitnout bezmocná v jeho zajetí. Ale co mohla dělat? Tak jen tupě hleděla na hodiny, které se už pomalu blížily k půlnoci. Snažila se moc nevtřít, protože předpokládala, že Snape spí, ale opak byl pravdou.

Severus celou dobu sledoval její záda zvedající se v nepravidelných intervalech a pochopil, že nemůže usnout. Ani on sám nedokázal přivolat spánek, ale nevadilo mu to. Když už její tiché převalování nebralo konce, rozhodl se dát jí najevo, že on také nespí. Nechtěl se vnucovat, pokud bude chtít, osloví ho, pokud ne, můžou si dál hrát na dva spící lidi.

Razantně se překulil z boku na záda, až se pod nimi zhoupla matrace, přičemž si hlasitě povzdychl. Chvíli hleděl do tmy a vyčkával. Dočkal se.

„Severusi?“ ozvala se po chvíli nesměle.

„Hm?“

„Vy nespíte?“

„Vy umíte konverzovat ve spánku?“

„Ne, ale vy jste nevypočitatelný,“ oplatila mu.

„Těší mě, jaké o mně máte vysoké mínění, ale nejspíš vás zklamou, tohle ještě neovládám.“

„Škoda, mohl jste mě to naučit.“

„Můžu vás naučit jiné věci. Dnešní noc je k tomu jako stvořená, zvláště, když ani jeden nemůžeme usnout, jak jsem si stihl povšimnout.“

„To nemyslíte vážně, že ne?“ oklepala se Hermiona při představě, že muž ležící jen několik málo centimetrů vedle ní, jí dává takové návrhy ani ne den po jejím největším životním traumatu.

„A proč ne? Dáte si čaj nebo vodu?“ změnil zdánlivě nesouvisle téma.

„Kakao,“ vypadlo z ní dřív, než se vůbec stačila zeptat, o čem to mluví a o co mu jde.

Severus vstal a přešel k telefonu. Zručně vytočil číslo na hotelovou obsluhu. Po delší čekací době se na druhé straně přeci jen ozval hlas noční služby.

„Prosím,“ zaslechl ze sluchátka nevrle.

„Konvici horkého kakaa a jedny šachy na pokoj 325,“ oznámil stručně své přání.

„Cože?“ byla nechápavá odpověď na druhé straně.

„Kakao a šachy,“ zkusil to ještě jednou, tentokrát již mírně nakvašeně.

„Jaký šachy?“

„Pokud možno dřevěné, ale jinak je mi to jedno,“ zkusil to Severus ještě jednou.

„Eh?!“ ozvalo se opětovně zcela nechápavě na druhém konci.

„Jste hluchej nebo blbej?“ otázal se Severus zcela vážně a Hermiona se při jeho poznámce málem rozesmála nahlas.

„No... já...“ koktal zmatený hlas ve sluchátku.

„Prostě jen přineste kakao a šachy. Slibuji, že spropitné bude úměrné mému přání,“ pokusil se osobu na druhé straně navnadit.

„Ehm, dobře.“

Kupodivu nemuseli čekat moc dlouho. Severus popohnal Hermionu z postele, nalil horké kakao do dvou šálků a poskládal figurky na jednotlivá políčka šachovnice.

„Tak co, Hermiono, chcete se učit nové věci?“ zeptal se jí ještě jednou a pobídl ji, aby si sedla naproti němu na pohovku, přičemž šachovnice se nacházela mezi nimi.

Váhala jen chvíli.

„Ale nebudete brečet, až vás porazím, že ne?“ byla její odpověď, načež zahájila hru bílým pěšcem.

8. kapitola - Pátek

Probudil ho nepříjemný bodavý tlak do zadní části těla. A záda to nebyla. Malinko se zavrtěl a pomalu otevřel oči.

Při pohledu na klidně oddychující Hermionu, která ležela v jeho náruči s hlavou na jeho prsou, se musel nenuceně usmát a uznat, že právě proběhnuvší noc byla opravdu vášnivá.

Nikdy by ho totiž nenapadlo, že Grangerová není šachový barbar, ale jemu rovnocenný soupeř. Došlo mu to v okamžiku, kdy mu po necelých dvou hodinách s ledovým klidem oznámila šach mat. Nevěřičně hleděl na šachovnici, ale žádnou záchrannou akci už nevymyslel.

Nad jejími vítěznými úsměvy rozmrzele ohrnul ret a vyzval ji k odvetě. Při další hře už byl mnohem obezřetnější. Několikrát se začali dohadovat, o jaký druh hry se právě jedná, kdy byl jimi použitý tah poprvé zaznamenán v historických šachových materiálech a kdo je jeho autorem. Jestli si to pamatoval dobře, nakonec druhý zápas nedohráli. Nějak se jim podařilo usnout a očividně se ani nenamáhalo s úklidem hrací plochy. Jinak by teď na svém pozadí necítil, podle jeho skromného odhadu, korunu jednoho z králů.

Za žádnou cenu nechtěl Hermionu probudit, už proto, že mu její blízkost byla vskutku příjemná, ale nějak musel dostat tu zpropadenou figurku zpod svého těla. Zvedl levou ruku, která byla doteď umístěná na její paži, jak si ji ve spánku tiskl k sobě, a začal hledat zmiňovanou figurku.

Hermioně nevěnoval přílišnou pozornost, proto si všiml až příliš pozdě, že ani ona už nespí.

Napovědělo mu to mírné zavrtění na jeho hrudi.

„Dobré ráno,“ protáhla ospale.

„Dobré by bylo, kdyby... sakra,“ zaklel, když mu figurka opět unikla o několik centimetrů, „kdybch se neprobudil s,“ vítězoslavně pozvedl úlovek do svého zorného pole, „černou dámou pod zadkem.“

Hermiona se jeho vyjádření zachichotala, ale zároveň se ten zvuk pokusila utlumit v košili. Až příliš pozdě si uvědomila, že to je košile jejího bývalého profesora.

Severuse ty vibrace pocházející z jejích úst rozechvívaly a neubráníl se mírnému úsměvu. Musel uznat, že po velmi dlouhé době je tohle ráno, na které si nemůže stěžovat. A co na tom záleželo, že mu ta krásná žena v jeho náručí nepatří. Teď tu byla a on neměl rozhodně v plánu ji vyhánět.

Po chvílce váhání na její smích zareagoval.

„Ale dostatečně to kompenzuje fakt, že na té přední části mé osoby se nalézají jiná dáma,“ zabrblal polohlasně.

Hermioně okamžitě znachověly tváře.

„Promiňte,“ pípla a okamžitě se začala zvedat.

„Nechte toho, Grangerová,“ zarazil ji a znovu ji objal, aby navrátil zpátky ztracenou blízkost.

V ten okamžik Hermiona bolestně sykla. Severus se okamžitě zamračil, protože si nebyl vědom toho, že by jí nějak ublížil, ale naštěstí ho nenechala příliš dlouho tápat. Rukou sjela pod sebe a vylovila odtamtud černého krále.

„Očividně jste nebyl jediný, koho v noci atakovaly šachové figurky,“ usmála se a znovu si lehla tak, jako před tím.

Rozum jí dával jasně najevo, že by měla raději vstát a rozhodně se tolik netulit k muži, který je jejím zákazníkem a bývalým profesorem v jednom. Muž, který jí nepatří. Jenže to bylo tak příjemné, že na tom nechtěla nic měnit. Alespoň chvíli.

Klidně si položila hlavu na jeho rameno a ruku s figurkou umístila na jeho břicho vedle té, co vylovil zpod svého těla on. Jeho klidný dech je v pravidelném rytmu obě nadzvedával a následně nechával znovu klesat.

„Děkuji,“ hlesla najednou do ticha.

„Nemyslím si, že-“

„Nemohl byste prostě jednou nemyslet vůbec?“ osočila se na něj, ale zradil ji nepatrný záchvěv smíchu v jejím hlase.

„Jsou chvíle, kdy mi to moc nemyslí, myslím, že jste včera ráno byla jedné takové svědkem,“ ušklíbl se.

Hermiona se při té vzpomínce musela začít smát.

„Ale zvládl jste to dobře,“ připustila, když se trochu utišila.

„Myslíte?“ překulil se na bok, aby na ni lépe viděl. Jenže v ten okamžik se ocitl nebezpečně blízko jejímu obličejí.

„Myslím, že ten, kdo tu pořád myslí, jste vy,“ utrousila bezděčně, ale její oči se bránily střetu s těma jeho. Mužské rty byly momentálně mnohem přitažlivější na pohled, ale zároveň se jich po včerejší události trochu obávala.

Severuse už nebavilo čekat a navíc její pohled... Vyložil si ho po svém a začal se k ní

přibližovat.

„Ne!“ vyhrkla Hermiona těsně před tím, než se jejich rty mohly setkat. Zároveň s tím sebou trhla dozadu a ačkoliv ji Severus částečně objímal, ani to nestačilo zabránit jejímu pádu z pohovku na zem. Naopak. Jeho ruka obtočená kolem jejího pasu způsobila i jeho skulení se na koberec.

„Omluvám se,“ začal se Severus okamžitě s těmito slovy hrabat na nohy.

„Ne, je to moje chyba,“ oponovala mu.

„Neměl jsem... jasně jste dala najevo svůj názor. Já jsem ten, kdo by se měl omlouvat,“ nenechal si to vymluvit a podal jí ruku, aby mohla pohodlněji vstát.

Nechtěla s ním slovíčkařit. Dokonce mu ani nechtěla vysvětlovat, že neuhnula, protože by nechtěla, ale protože byl včerejšek až moc živý.

„Půjdu se osprchovat,“ oznámila mu suše.

„Hermiono,“ zastavila ji ruka na jejím předloktí, „měla byste si dnes vzít na sebe něco s dlouhým rukávem a límečkem. Podlitiny jsou stále ještě patrné,“ upozornil ji jemně.

Kývla na souhlas a vzdálila se. On ve volné chvíli posbíral a spočítal figurky, uložil je i s šachovnicí zpět do krabice a spolu s použitými šálky od kakaa ji položil na velký táč ve znamení, že už je nebudou potřebovat. Celou tu dobu si nadával do hlupáků, že zase podlehl jejímu kouzlu. Ano, uvědomoval si, že si ho ta mladá žena za těch pár dní omotala kolem prstu a co ho štvalo nejvíc, že jí zas a znovu podléhal. Opětovně se páčil, když stále dokola zažíval její odmítnutí.

A teď ji zase musel vyděsit. Jako by si dostatečně nevybavoval včerejší hrůzu v jejích očích, když z ní konečně dostal toho parchanta. Místo toho se ji pokusí políbit. Zatraceně, Snape, ty jsi ale idiot! Svalil se zpátky na pohovku a složil si hlavu do dlaní.

„Dobré?“ ozvalo se nad ním za několik okamžiků

Trochu zmateně zvedl hlavu. Před ním stála Hermiona v černých kalhotách a bílém pleteném roláku. Vlasy měla rozpuštěné, aby tak ještě lépe skryla utržené šrámy, kdyby náhodou límec nezakryl vše. Ač oblečená tak jednoduše, byla nádherná. Celkový dojem kazil jen barevný stín pod jejím levým okem. Severus vstal.

„Výborné, ale-“

„Já vím. Už jsem se snažila překrýt to make-upem, ale nejde to úplně. Pořád to částečně prosvítá,“ povzdechla si.

Severus pomalu zvedl ruku a něžně jí přešel po tváři. Zaznamenal, že mu vyšla nepatrně vstříc. Tolik toužil přivinout si ji blíž a uvěznit ve svém objetí, ale zakázal si to. Nechtěl dělat nic proti její vůli.

„Dnes nemusíme nikam chodit. Jsou poslední přednášky, které se mě v podstatě netýkají. Jen večer bude na terase pod hvězdami přednáška o hvězdném postavení v závislosti s vařením lektvarů. To by mě zajímalo, ale nechci vás tu nechávat samotnou. Jedině snad... bude už tma, začíná to od desíti večer, nikdo by nic neviděl. Ale nutit vás nebudu. Jinak můžeme být celý den tady,“ pokrčil zdánlivě lhostejně rameny.

Hermioně neušlo, že i přes lhostejnost jeho pohybu, mu na tom očividně záleželo.

„Nechci vám kazit program.“

„Nekazíte.“ Zavrtěl odmítavě hlavou.

„Nebudeme se dohadovat. Večer budu připravená, ale jinak se dnes ukazovat nebudu. Nebylo by dobré, aby někdo zaznamenal podlitiny na mé tváři.“

„Máte pravdu, ale mám takový dojem, že tmavé brýle by leccos mohly vyřešit... Slíbil jsem vám Sacré-Coeur, pokud se nepletu,“ naznačil jí možný program na dnešní den.

„A to by vám nevadilo?“ užasla. „Nepostrádal by vás profesor Parker?“

„Myslím, že nikoliv. Prostě se vypaříme a objevíme se až v deset pod hvězdami. Nikomu nebude divné, že si chtěl zamilovaný páreček,“ napodobil tónem přeslazené řeči Parkera, „udělat romantický zbytek posledního dne kongresu ve dvou.“

Hermiona se zasmála.

„Ano, máte pravdu. Ale nebude to divné jen lidem, kteří vás neznají, protože do vás nikdo, kdo vás byť jen trochu zná, nemůže říct, že jste typ na romantické procházky Paříží.“

Severus se zamračil a možná trochu příkřeji, než původně zamýšlel, jí odvětil: „Slečno Grangerová, obávám se, že neexistuje nikdo, kdo by mě znal tak důkladně, aby mě mohl soudit, či snad předpovídat moje chování.“

„Nechtěla jsem se vás dotknout,“ udělala na něj psí oči.

„Nechte to být. Půjdu se osprchovat a převléci. Ať jste připravená, až se vrátím,“ broukl ještě a zmizel v koupelně.

S nečitelným výrazem ve tváři hleděla na zavřené dveře koupelny. Přemýšlela, jestli ho moc nenaštvala. Možná to trochu přehnala. Měl pravdu, nebyl nikdo, kdo by nahlédl pod jeho masku. A i když by si naivně mohla myslet, že se jí během těch několika společně strávených dnů otevřel, byl by to nesmysl. Jediné, co o něm mohla bez jakýchkoliv pochyb říct, bylo to, že skvěle líbal. Což byl docela zásadní problém. Nechtěla si to připustit, ale prostě se jí to líbilo. Byla ráda v jeho společnosti, ve středu jeho zájmu. Ale nemohla to nechat zajít dál, prostě nemohla. Něco jí ale říkalo, že kdyby se ve středu večer vykašlala na všechny hloupé předsudky, nemuselo se včera stát to, co se stalo.

Ale i přes to všechno tu byl on. Zachránil ji, ošetřoval a pak i utěšoval. A to všechno svým typickým způsobem a bez nároku na jakékoliv odčinění. Když se dnes ráno probudila v jeho sevření, byla zmatená. Myslela si, že cit, který najednou zaplavil její mysl, byl jen pouhý vděk za všechno, co pro ni včera udělal, ale pak si pod proudem teplé vody dopadající na její nahá ramena musela uvědomit, že tohle nebyla záležitost několika posledních hodin. Došlo jí, že se to celé začalo odvíjet ve chvíli, kdy se jí pokusil svést na tom balkoně. Už tehdy mu chtěla padnout do náruče ale... nešlo to. Byl posilněný alkoholem, nevěděl, co dělá. Není to muž, který stojí o žabce jako je ona. Možná si chtěl užít potěšení v její společnosti, ale ona nechtěla být záležitostí jen na jednu noc.

Z myšlenek ji vytrhl jeho sametový hlas.

„To mi mohlo být jasné. Já vám řeknu, ať jste připravená a vy tu sedíte jak hromádka neštěstí.“

„Ale já jsem připravená,“ vyhrkla a hnala se oblékajíc kabát ke dveřím, aby se rychle obula. Téměř se u toho přerazila, protože zakopla o malou taburetku uprostřed obývacího pokoje.

„Hotovo,“ ujistila ho o několik vteřin později.

Severus tázavě nadzvedl obočí. Je něco špatně, blesklo jí hlavou. Plácla se do čela a rozeběhla se zpátky do místnosti, aby našla něco, co by na ulici mohla přeměnit na tmavé brýle. Severus jen nevěřícně protočil oči.

Ta holka byla chvílemi vážně poděs.

Měli štěstí, cestou dolů nikoho nezahlédli a nikdo nezahlédl je. Severus jí nenápadně přeměnil hned na ulici béžový kapesník na slušivé tmavé brýle a mohli se tak nerušeně vydat mezi lidi. Hermiona si ještě překontrolovala svůj vzhled v jedné z výloh a musela uznat, že má Severus buď dobrý vkus, nebo výborný odhad. Brýle jí totiž perfektně skrývaly již nevýrazné, přesto

však postřehnutelné podlitiny na její tváři. A navíc jí i slušely. Rolák a kabát s vysokým límcem se pak postaraly o ostatní.

„Přemístíte nás?“ zeptala se ho Hermiona, když on se k ničemu neměl.

„Přemýšlel jsem, že by možná byla lepší cesta taxíkem. Alespoň byste z Paříže viděla taky něco víc,“ podotkl Severus zamýšleně.

„Myslíte?“ zeptala se ostýchavě.

„I když je to občas nepříjemné, snažím se o to,“ odvětil jí s ironií sobě vlastní.

Hermiona si odfrkla, ale to už Severus nezaregistroval. Mávl na projíždějící taxi, a když auto zastavilo, otevřel Hermioně galantně dveře a také je za ní zavřel. Obešel vůz a pohodlně se posadil.

„Kam to bude?“ otázal se dobrácky vypadající taxikář francouzsky a zálibně si prohlížel Hermionu.

„Sacré-Coeur et vous pouvez aller plutot lentement¹,“ vyslovil Severus své přání.

Vozidlo se plynule rozjelo a Severus se více přisunul k Hermioně, aby ji mohl upozorňovat na jednotlivé budovy a místa, kolem nichž projížděli a která měla nějaký, byť jen minimální, historický význam. Dobře vypadající taxikář se soustředil na jízdu, ale při několika letmých pohledech do zpětného zrcátka mu neušlo, že to mezi těma dvěma, které veze vzadu, docela slušně jiskří, ale oni se tomu pro něj z nepochopitelného důvodu brání. Rozhodl se tomu trochu pomoci.

Stačilo vycytat ten správný okamžik, kdy se ten černě oděný chlapík nakláněl nad tu sympatickou dívku, aby jí ukázal něco, o co by neměla přijít. Pak už pro něj bylo jednoduché nepatrně, ale zato velmi rychle vychýlit dráhu vozidla a s úsměvem na rtech pozorovat, jak Anglán padá na mladou ženu. Sice jim nerozuměl ani slovo, ale v ten okamžik z jejich hlasů cítil rozpačitost. Líbilo se mu občas takhle nějaký pár, který vezl, trošku popostrčit. Trestné to nebylo a pomohl tím dobré věci. Udělal to ještě párkrát a vždycky se jen nepatrně uculoval nad jejich rozpaky.

„Vous avez une petite-amie tres belle²,“ promluvil znenadání na Severuse. Poznal, že ona neumí francouzsky ani štěknout, zato on hovoří velmi plynule, jak mu dokázal, když ho žádal o pomalou jízdu. Tedy nebylo od věci trochu štouchnout také přímo do něj. Tak trochu čekal, jak ho ten neohrabaný mužský začne přesvědčovat, že ona s ním nemá nic společného, ale mýlil se.

Severus se po mužových slovech podíval na Hermionu naprosto nečitelných pohledem. Přes tmavé brýle jí neviděl do očí, ale přesto měl pocit, že se v nich topí. Pak kývl.

„Je sais. Elle est très belle³.“ odvětil zamýšleně.

Taxikář si začal něco mumlat pod vousy. Nečekal, že s ním bude ten chlapík souhlasit. Hermiona se jen zmateně podívala z jednoho na druhého.

„Co vám říkal?“ ptala se Severuse zvědavě.

„Nic, co bych už dávno nevěděl,“ odvětil jí prostě.

„Ale co?“ trvala na svém Hermiona.

„Už jsme tu, povídejte,“ upozornil ji Severus na majestátnou budovu, ke které se pomalu přibližovali.

Hermiona mu semknutými rty dala najevo, že sice zavedl řeč jinam, ale jí se jen tak nezbaví.

1 Sacre Coeur a můžete jet spíše pomalu.

2 Máte velmi krásnou přítelkyni.

3 Víím. Je velmi krásná.

Jenže po chvíli se nechala naplno pohltit krásou, kterou katedrála svým obdivovatelům nabízela.

Po rozsáhlé prohlídce baziliky a okolí se odebrali na pozdní oběd. Následně ji Severus zavedl na místo, o kterém tvrdil, že je to něco jako Příčná ulice, ale ona by dala ruku do ohně za to, že se to více podobalo Obrtlé. Neřekl jí, co tam pohledávali. A ona si mohla jen domýšlet, co si šeptal v zapadlém krámku se zarostlým chlapíkem za regálem s lektvary velmi divných barev a konzistencí.

V podvečerních hodinách se vrátili do hotelu. Opět nikoho nepotkali, jen mladík v recepci si nedůvěřivě měřil Hermioniny sluneční brýle, kterých se vzdala až v momentě, kdy za nimi Severus bezpečně zavřel dveře pokoje.

S hlasitým 'uf' se zhroutila na pohovku. Severus jen zmateně povytáhl obočí.

„Stalo se něco?“ nevydržel se nezeptat.

Hermiona se posadila a chvíli ho zkoumavě sledovala, jak si rozepíná knoflíčky na rukávech a vyhrnuje je až po lokty.

„Už mi bylo šílený vedro,“ konstatovala a přetáhla si bílý rolák přes hlavu. „Nevěřila bych, že bude koncem března ve Francii tak teplé počasí. Dost dobře věřím mudlovským zprávám, že nastává oteplování Země a klimatické změny, které budou mít dopad na celé lidstvo,“ mluvila dál a automaticky si svléknutý rolák skládala do úhledného balíčku.

Oponoval by jí, kdyby nebyl zaměstnán zíráním na to, co prováděla. Během svého počínání se jí vyhrnulo světle zelené tílko a odhalila tak nevědomky část svého těla, které shledal Severus velmi přitažlivým. Až když látka opět sklouzla tam, kam měla, zavrtěl nad sebou v duchu hlavou. Zakázal si takhle o ní myslet, tak proč se mu zatraceně nedaří to dodržet?!

„Posloucháte mě vůbec?“ zeptala se.

„Cože?“ odvětil nepříliš moudře.

„Ale nic. V kolik mám být připravená na tu noční přednášku?“ odvedla řeč raději jiným směrem.

„Ve dvacet dva hodin je začátek, tak řekněme, že pět minut nám bude na sejití a dostavení se na terasu stačit. A bylo by dobré,“ posunkem naznačil její podlitiny na krku, „abyste si opět oblékla ten rolák. Večer už takové teplo nebude a ani se nevyžaduje příliš formální oblečení. Problém vidím v brýlích. Ty by působily v noci nejspíš velmi zvláštně,“ zauvažoval nahlas.

„Prostě se musím spolehnout na make-up a tmu,“ odvětila s pokrčením ramen, ale ani jí se příliš nezamlouvalo, že půjde na veřejnost s modřinou hrající všemi barvami. A to ještě netušila, že tím, na co, respektive na koho, se bude muset spolehnout, bude Severus. Pak jako by si na něco vzpomněla, zarazila se.

„Bude tam George?“ zeptala se a v pohledu, jakým se na něj zadívala, mohl číst strach.

„Po pravdě, doufám, že ano. Mám s ním ještě nevyřízené účty,“ řekl zlověstně. Vzápětí na to si všiml jejího vyplašeného výrazu. „Ani se k vám nepřiblíží, slibuji. Jen se musím postarat o to, aby se tohle už vícekrát neopakovalo.“

„Hrajete si na spravedlnost?“ vyštěkla na něho Hermiona.

„Když nechcete povolat soudní spravedlnost, tak to někdo udělat musí,“ odsekl jí příkře.

„Nic nemusíte,“ vyhrkla našťavaně. Rozhodně si nepřála komplikace a těch se obávala, když se do toho chtěl Severus opět vložit.

„Máte pravdu. Nemusím nic. Dokonce jsem vás ani nemusel zachraňovat. Ale nebojte, příště už ze sebe blbce dělat nebudu. Naopak, budu se zájmem sledovat, jak se vám nedaří bránit.“ Zněl našťavaně a rozmrzele. Přeci si nenechá od téhle holky diktovat, co bude dělat a nebude.

„To nemyslíte vážně, že ne?“ přeskočil jí hlas, když se ho ptala.

„Myslím to smrtelně vážně,“ odsekl a práskl dveřmi od ložnice.

Pěkně ho vytočila, jen co je pravda. Rozhodně se nehodlal nechat od svých budoucích činů odradit. Nedělal to proto, že by mu to činilo potěšení, ale právě proto, aby se George už nikdy v budoucnu nemohl ničeho podobného dopustit. Byla to pomsta. Pomsta za její utrpení.

Pohodlně se natáhl na postel rozhodnut trochu si odpočinout a vše pořádně promyslet. Do desáté večerní zbývalo tři a půl hodiny.

Hermiona se rozechvěle dívala na dveře, za kterými zmizel, a horečně přemýšlela, jestli svá slova myslel vážně. Opravdu by dokázal bez hnutí sledovat, jak jí někdo ubližuje? Nemohla tomu uvěřit, ne potom, co jí dokázal pravý opak. Mrzelo ji, že na něj vylítla, ale nechtěla, aby se v tom už dál štóural. To vážně nechápal, že je pro ni důležité přežít tady těch několik zbývajících hodin a pak na všechno prostě zapomenout?!

Se zmateným vířením myšlenek se natáhla na pohovku a zavřela oči. Snažila se přehrát si jejich rozhovor, ale než došla nakonec, usnula, ani nevěděla jak.

Severus se po necelých dvou hodinách klidného přemítání zvedl a potichu otevřel dveře od ložnice. Myslel si, že Hermiona usne a byl rád, že se jeho domněnka vyplnila. Potichu se vykradl z pokoje a zamířil do hotelové jídelny. Bylo jen otázkou hbitosti nakapat potřebného množství dnes odpoledne získaného lektvaru na lososové jednohubky. Pak jen požádal číšníka, aby tác odnesl do Georgova pokoje. Stačila mu k tomu sto eurová bankovka, kterou vsunul muži do kapsy, a jeho žádost byla splněna. A ovšem také vědomí toho, že George nikdy nepohrdl ničím, co obsahovalo byt jen kousek lososa.

Následně se s nepatrným úsměvem vrátil do pokoje a svým zvučným hlasem vzbudil Hermionu.

„Grangerová, vstávejte,“ zavrčel a sám se odebral do ložnice, aby vytáhl ze skříně sako.

Hermiona se rozespale posadila a ještě si zívla.

„No no, abyste mě nespokla,“ komentoval její počínání.

Zamračeně na něj pohlédla, ale pak jí došlo, že by se měla chovat spíš kajícně, než na něj škaredit. Raději už nic neříkala a zvedla se. Znovu si přetáhla huňatý rolák přes hlavu a rychle zamířila do koupelny, aby se upravila. Na obličej si nanasla výraznou vrstvu líčidel, ale i tak měla pocit, že modřina stále prosvítá. Následně jí to potvrdil i Severus, který si ji zkoumavě prohlížel.

„Kdyby něco, držte se spíše za mnou,“ upozornil ji bezbarvě a dal jí přednost ve dveřích.

O několik pater níže, v jednom z méně luxusních pokojů, právě mladý muž nevěřičně hleděl na papír s pár prostými slovy.

Doufám, že sis pochutnal.

SS

George nevěděl, co dělat. Jakmile na vyprázdněném tácu našel malý lístek se vzkazem, který se skrýval pod, teď už snědenými, jednohubkami, bylo mu jasné, že vyzvracením by nic nevyřešil. Na to znal Severuse až moc dobře. Svou práci, ať už jí bylo cokoliv, odvedl tak, aby nebylo možné zvrátit její dopad. Teď jen ustrašeně přejížděl očima po těch několika slovech a neměl nejmenší tušení, co ho čeká. Nevěděl, co to bylo, ani co to s ním udělá, ale rozhodl se pomstít. Vyradí dnes Parkerovi, že je ta holka šlapka a vůbec ne milující přítelkyně, na kterou si hraje. Jen ať za to nesou ti dva následky. A v té zbrzklosti přemýšlení mu vůbec nedošlo, že ten, který by měl nést následky, je on sám. Rychle na sebe hodil oblek, v zrcadle ještě zkontroloval tu barevnou směsku, kterou mu včera namaloval na obličej Snape a odešel na přednášku pod hvězdami.

Severus ho zaznamenal okamžitě, jakmile vešel na terasu. Podvědomě si přitáhl Hermionu blíž k sobě a ještě pevněji ji objal v pase. Stáli v rohu terasy, Severus se zády opíral o chladný kámen; Hermiona o něj. Dohodli se tak, aby působili i nadále přesvědčivě.

Noc, která padla na město, byla tmavá, ale zároveň průzračná a dokonalá k výkladu o hvězdách, které se rozprostíraly nad hlavami přítomných.

Severus pozorně poslouchal, ale nepřestával sledovat toho parchanta. Vzhledem k tomu, že i George si ho nenávistně měřil, pochopil, že už si na jednohubkách pochutnal. Dobře mu tak, jen doufal, že ten pošuk nemá ještě něco v plánu.

„Ehm... Profesore Parkere,“ oslovil George jednoho z představitelů Institutu a zároveň hlavního pořadatele.

„Ano, mladý muži?“ otočil se na něj Parker se zájmem.

„Víte, dozvěděl jsem se něco... chci říci, něco *velmi* delikátního, co byste asi měl vědět,“ pokračoval mladší z mužů tajemně.

„Vskutku?“ zvažněl starší kouzelník.

„Ano. Týká se to Severuse Snape a té jeho rádoby přítelkyně.“

Parker se zamračil a tvrdým pohledem se podíval na George, který se mu tu pokoušel pohanit jeho oblíbeného lektvaristu a tu příjemnou mladou ženu. Pak však stočil svůj zrak i na onen pár.

Jen chvíli před tím zatahala Hermiona Severuse za rukáv.

„Děje se něco?“ zašeptal jí do ucha.

Natočila hlavu jeho směrem a ustaraně spustila:

„George mluví s Parkerem. Bojím se, že mu o nás, tedy spíš o mně, řekne pravdu,“ šeptala vyděšeně.

„Parker má svůj rozum, neskočí mu na to,“ konstatoval Severus, ale ani jemu se nelíbil rozhovor na druhé straně terasy.

„Ale co když jo? Tak alespoň něco dělejte,“ zaúpěla téměř zoufale a on cítil, jak se v jeho náruči chvěje a pevně svírá jeho předloktí.

Netušil, co by si představovala, že udělá, ale zatím ho nenapadlo nic jiného, než se vyprostit z jejího sevření, svléknout si sako a přehodit jí ho přes ramena.

„No tak to ho určitě přesvědčí, že jsme milenci,“ obořila se na něj.

„A co si představujete, že mám podle vás dělat?“ zeptal se jí podrážděně.

„Já nevím, dělejte, co chcete, ale hlavně to dělejte rychle,“ odvětila a než se nadála, měla jeho rty přitisknuté na těch svých.

Severus vážně netušil, co dělat, ale po jejím prohlášení, ať dělá cokoli, udělal prostě cokoli. Otočil ji čelem k sobě, obtočil jí ruce kolem pasu a její rty uvěznil v žádoucím polibku. Pokoušel se zcela nepropadnout kouzlu okamžiku a nenápadně sledoval dva konverzující muže na druhé straně terasy.

„Víte, mladý muži,“ otočil se Parker na George ve chvíli, kdy Severus políbil Hermionu, „nevím, co mi vlastně chcete říct, ale musíte uznat, že ti dva jsou nádherný pár.“

George začínal vidět rudě. Rozhodl se.

„To bude možná tím, že ona je za to placená,“ pronesl osudnou větu.

Parker na něj nevěřicně pohlédl.

„Opravdu?“ zeptal se překvapeně.

„Ano. A myslím, že by za to oba měli nést následky.“

„Ale mladý muži, já nevím proč. Abych řekl pravdu, nezdá se mi, že by v tom, co teď s očividnou vášní provádějí na druhé straně balkonu, bylo něco hraného. A i kdyby, není to nic proti pravidlům. Mimochodem, jak si myslíte, že jsem já přišel ke své ženě?“ uculil se Parker zasněně.

George, jak jen mu to barevné podlitiny na jeho tváři dovolovaly, zbledl.

„To myslíte vážně?“

„No jistě. Moje žena na mém prvním kongresu také nebyla mou ženou. Byla to dívka, kterou jsem den před odjezdem potkal v knihovně a požádal jí za drobný úplatek o doprovod. Měl jsem asi z pekla štěstí, ale ona souhlasila. Kde jsou ty doby, kdy jsme byli mladí,“ zasnul se starší profesor. Pak se ale opět zahleděl na George. „Vám, mladý muži, bych nedoporučoval tyto bludy o tom milém páru dále šířit. Věřte mi nebo ne, mohl bych se začít vyptávat, kde jste přišel k tomu impresionistickému dílu na své tváři, a věřím, že bychom se dostali v rozhovoru hodně daleko,“ pohlédl na něj profesor pronikavě a George pochopil, že tady skončil. Bez dalších řečí se rozhodl zmizet. A to nejen z terasy, ale i z kongresu. Úplně přitom zapomněl na jednodubky, které před chvílí snědl.

Na druhé straně terasy sjel Severus svými rty na Hermionin krk, jak jen mu to ten proradný rolák dovoloval a hlavou mu problesklo, že je docela zvláštní, že ho žena, kterou právě ne zrovna nevinně líbal, ještě neodstrčila. Asi se přemáhala v rámci zachování tajemství, usoudil po chvíli a dovolil si jazykem polaskat její pokožku. Zdálo se mu to, nebo se mu zavlnila v objetí a ještě víc se k němu přitiskla?

„Jak to vypadá?“ zeptala se ho rozechvěle, jakmile měla volná ústa.

„Mám takový pocit,“ mluvil Severus proti jejímu krku a ona měla co dělat, aby se nezachichotala, protože ji teplý vzduch na její rozpálené kůži lechtal, „že mu Parker prozradil své velké tajemství a poslal ho do kytek.“

„Co tím myslíte?“ vydechla zastřeným hlasem, protože jeho rty zrovna doputovaly k jejímu ušnímu lalůčku a pro ni bylo udržení souvislé a srozumitelné konverzace stále těžší a těžší.

„Tím myslím to, že profesoroва žena by se jeho ženou nikdy nestala nebýt náhody a kongresu,“ zašeptal jí Severus do ucha a následně začal její tvář mapovat horkými a žádostivými polibky. Pravda, s tou vrstvou omalovátek na její tváři nic moc, ale i tak si to užíval.

„Dobře, to mi můžete říct jindy, víc by mě zajímalo, jestli na nás ještě koukají,“ vydechla těsně před tím, než ji opět políbil na rty. Až když se prolíbal k jejímu druhému uchu, stačil říct:

„Ne, už si nás nikdo nevšímá.“

„A to zatraceně nemůžete... ach,“ uniklo jí tiché zasténání, kdy uvěznil její ušní lalůček mezi svými zuby a mírně stiskl, „říct dřív?!“ zeptala se pohoršeně a konečně ho od sebe odstrčila. Nutno podotknout, že k tomu potřebovala notnou dávku sebeovládání. Mozek jí říkal, že tohle

rozhodně není správné, zvláště po tom, co se jí stalo včera. Věděla, že by neměla tak lehce podlehnout, tušila, že by jí to po včerejším zážitku mělo být odporné, ale... nebylo. A to jí děsilo víc, než možnost prozrazení.

„Nechám vás tu zatím vyvztekat nad mým počínáním a dojdu se rozloučit s Georgem,“ pronesl nadměru sladce a než stihla cokoliv říct, viděla už jen jeho vzdalující se záda.

Dohonil ho až u výtahu a protože si ho jeho spolužák ještě nevšiml, promluvil na něj jako první.

„Tak jak ti chutnaly?“

George se zarazil jen na malý okamžik, načež se prudce otočil a přirazil Severuse ke zdi.

„Co jsi do nich dal, ty parchante?!“

„Na to brzy přijdeš,“ usmál se křivě a dřív než to stihl George zaznamenat, vymanil se z jeho sevření a bolestivě mu zkroutil ruku za záda.

„A teď vypadni a radím ti dobře, už nikdy mi nechod' na oči,“ pronesl mu tlumeně do ucha a konečně ho pustil. Ostřížím zrakem ho sledoval do doby, dokud nenastoupil do výtahu a konečně mu nezmizel z očí.

Vrátil se na terasu za Hermionou a povedlo se mu to tak nenápadně, že se bez jejího vědomí ocitl za jejími zády.

„Ještě můžu dělat, co chci?“ ozvalo se za ní tiše.

Leknutím nadskočila.

„Opovažte se! Myslím, že to, co jste tu prováděl před chvílí, bohatě stačilo,“ pohrozila mu.

„Mám takové tušení, slečno Granerová, že jste to prováděla se mnou,“ ušklíbl se.

„Prosím vás, nechte toho,“ požádala ho a Severuse najednou zamrazilo z toho, jak smutně to znělo.

„Omlouvám se,“ řekl tišeji než tiše, ale přesto ho slyšela.

Překvapeně k němu vzhledla.

„Asi bychom měli jít na pokoj, pořádně se vyspat a-“

Přerušila ho přiložením prstu na rty a pak se k němu otočila zády. Vyhledala jeho ruku a tak jako před chvílí si ji umístila na pas. Pak zaklonila hlavu, opřela si ji o jeho hrudník a zahleděla se na hvězdy.

„Ještě bych ráda chvíli zůstala a dívala se na nebe, abych si odsud odvážela na závěr alespoň nějaké pěkné vzpomínky,“ pronesla tiše a on neměl odvahu kazit tu posvátnou chvíli otázkou, co tím vlastně myslí.

9. kapitola - Sobota

Probudily ho sluneční paprsky vtíravě klouzající po tváři. Ležel blíže k oknu, takže měl ještě pár minut k dobru, než zalechtají na tváři i jeho společníci. Opatrně se protáhl, přetočil zády ke sluníčku a po chvilkovém váhání se posunul blíže ke kraji postele, aby měl lepší výhled na její spánkem rozkošně pomačkaný obličej.

Ležela na břiše, tváří k němu. Levou ruku měla pod polštářem a tu pravou položenou kousek od těla. Pohledem přešel přes její štíhlé prsty. Pozorně si prohlížel její upravené nehty a představoval si, s jakou elegancí tyhle ruce krájí přísady do lektvarů. Živě dokázal ve své myslí vyvolat představu na ladný pohyb zápěstím, když vhadzuje do kotlíku suroviny a přitom druhou rukou krouživě míchá tekutinu uvnitř. Její ruce byly pro lektvary stvořeny.

Pohledem sjel přes až příliš ztřeštěný vzor na pyžamu a zastavil se u jejího obličejce. Pozorně zkoumal linii brady a zejména pak rtů. Měla je semknuté a působily nevýrazně, možná až odtažitě, ale on dobře věděl, že dokážou být sladce vášnivé.

Výhled na její zavřená víčka mu částečně znemožňoval pramen vlnitých vlasů, který jí spadl do tváře. Chvilí váhal. Kdyby ho přistihla, jen stěží by mu pomohla jeho obvyklá ironie a musel si přiznat, že by se z toho ani moc vymlouvat nechtěl. Jenže za tu dobu, kdy měl možnost ji poznat o trochu blíže, pochopil, že o něj by nikdy nestála. Proč taky. Neměl jí co nabídnout.

Jenže teď tu byla. Blízko něj a zřejmě naposledy. Zatoužil se jí naposledy dotknout. Jemně promnout uvolněný pramen vlasů mezi prsty, zastrčit jí ho za ucho a pokochat se její andělskou tváří, kterou teď mírně hyzdila blednoucí podlitina. I tak byla krásná. Věděl to už včera, kdy to potvrdil tomu taxikáři, a kdyby nad tím přemýšlel trochu víc, možná by došel k závěru, že mu přišla krásná už před týdnem v kavárně. Ale nebyla nic pro něj. Věděl to a respektoval. Ovšem ten poslední dotek si nechtěl nechat vzít. Ne, když byl tak blízko.

Hermiona nespala. Její spánek byl velmi lehký, proto ji probudilo již zvlnění matrace, když se Severus přetáčel na bok. Nechtěla hned vstávat a tak raději fingovala spánek, aby si mohla ještě chvíli poležet. Předpokládala, že by ji Snape okamžitě tahal z postele a to se jí nechtělo. Pak však poznala, že nejspíš ani on nemá v plánu ještě nějakou chvíli vstávat. Cítila na sobě jeho pohled. Byla si téměř stoprocentně jistá, že ji sleduje, ale stejně tak dobře si byla vědoma vlasů spadajících jí do obličejce a znemožňujících mu tak podrobnější zkoumání. Pak ale podvědomě vycítila změnu. Neměla tušení, co se chystá udělat, ale měla pocit, jako by se k ní přibližoval. Tohle nebylo dobré...

Vztáhl ruku jejím směrem a pomalu se jí přibližoval k její tváři. Už se téměř dotýkal pramene vlasů, ale nepřestával přitom sledovat část její tváře, která nebyla zahalena. Pak se stalo něco, v co doufal, že se nestane.

Otevřela oči.

Ne že by se lekl, ale rozhodně ho překvapila. Rychle stáhl ruku zpět a trhnutím dozadu se chtěl ještě více odtáhnout, aby na něj snad nepadlo podezření. Bohužel pro něj zapomněl, že už tak leží na samém okraji postele. S pořádným zuchnutím doprovázeným hlasitým klením se zřítil z postele na koberec.

Jen o vteřinu později se nad ním objevila její hlava, jak se na posteli rychle přesunula a pohledem na zem kontrolovala, zda se mu nic nestalo.

„Jste v pořádku?“ vyhrkla překotně.

„Ano, ale moje kosti už si odvykly na podobné zacházení,“ ušklíbl se a začal se ztěžka zvedat na nohy.

„Vy krvácíte!“ vykřikla Hermiona v momentě, kdy se dostal na kolena a rukama se opřel o hranu postele, aby tak mohl lépe vstát.

Automaticky si přešel po pravém spánku. Až teď si uvědomil, že v něm cítí drobné šubání. Na jeho prstech ulpěly kapky krve.

„Asi jsem se praštil o noční stolek. To nic není.“

„Já vám dám, že to nic není. Byla to pořádná rána. Sedněte si a ani se nehněte,“ poručila mu a než stihl oponovat, bez ostychu ho přelezla a zmizela v koupelně.

Když už se to takhle seběhlo, neměl v plánu odmítnout. Náhodou by mohla přijít řeč na to, proč se jí téměř dotýkal a co by na to odpověděl? *Protože mě přitahujete, slečno Grangerová...* Ne, to nebyl ten nejlepší nápad jak ukončit jejich týdenní pracovní soužití.

Raději se poslušně posadil na postel a čekal. Nemusel dlouho. Byla zpátky v několika vteřinách a nesla s sebou podstatnou část výbavy hotelových lékárníček.

„Grangerová, mám oděrku na hlavě a ne otevřenou zlomeninu dolní končetiny,“ konstatoval s pohledem na náruč plnou obinadel, náplastí, dezinfekcí a bůhví čeho ještě.

„Nepovídejte, toho bych si bez vás nevšimla. A já už si myslela, že to, co vám teče z hlavy, je rajská polívka!“

Ne, vážně mu nezůstávala nic dlužná, ušklíbl se v duchu. Kdyby tak věděla, jak jí to rozčilování sluší...

Navenek jen protočil oči. I tohle gesto stačilo k tomu, aby dotyčná pochopila co si o jejích opečovatelských metodách myslí, ale Hermiona si ho nevšimla. I s náručí plnou první pomoci ho opět přelezla a sedla si tak, aby jí seděl mezi nohama. Měla tak mnohem lepší přístup k tržné ráně na jeho hlavě a zároveň i k lékařským materiálům.

„Mám tady hojivou mast,“ zkusil se ještě vyhnout její přílišné blízkosti na dobu delší než nezbytně nutnou.

Pohoršeně se k němu nahnula tak, aby mu viděla do obličeje.

„A to, že tyhle masti nejsou vhodné pro otevřené rány, vám někdo zatajil?“ zeptala se ho vážně.

Samozřejmě, že to věděl. A dokonce mu mohlo i dojít, že ona to jako studentka lektvarů bude vědět taky. Výborně, Severusi, dělat ze sebe idiota ti jde vážně skvěle, vynadal si v duchu a raději se rozhodl už mlčet a nechat ji, ať si dělá s jeho hlavou, co chce.

Hermiona se jen ušklíbla a natáhla se pro krabičku sterilních čtverečků z gázy. Jeden vyjmula a jemně mu setřela stružku krve vytékající z rány. Celé to zopakovala ještě jednou, tentokrát s čtverečkem pokropeným dezinfekcí. Jakmile se okolí rány zdálo být čisté, natáhla se pro dezinfekční sprej ve vodném roztoku. Bez okolků ho namířila na postižené místo a zmáčkla rozprašovač.

„Au! Ženská, co to děláte?!“ neudržel se Severus, v momentě, kdy se mu účinné látky dostaly do rány a ta se pekelně rozšířila.

„No no!“ napomenula ho Hermiona a setřela přebytečný sprej stékající po tváři dolů. „Vy jste mi ale hrdina. Voldemortovi lžete do očí a pak vás skolí dezinfekce?“ usmívala se a krátce mu pohlédla do očí.

Severus rozmrzele něco zavrčel, ale ona to už raději nekomentovala. Dvěma bílými náplastovými stehy mu přelípla ranku a spokojeně se podívala na svoje dílo.

„Víte co by mě zajímalo?“ zeptala se jako by nic a nepřestávala zkoumat jeho čelo.

„Vsadím svůj nejlepší kotlík, že ne,“ odvětil ironicky, ale zároveň si začínal připravovat vhodnou odpověď na očekávanou otázku.

„Zajímalo by mě, co jste Georgovi udělal?“ zeptala se a jen stěží se jí dařilo potlačit dychtivost v hlase.

Severus stále ještě seděl mezi jejíma volně nataženýma nohama a nechával se jí prohlížet z profilu. Nevadilo mu to. Byly to poslední chvílky, které v její blízkosti trávil, tak proč je nevyužít.

„Říká vám něco subrigový lektvar?“ otázal se, aniž by na ni pohlédl.

Hermiona nemusela přemýšlet dlouho.

„Pokud se nepletu, jedná se o lektvar na povzbuzení mužské erekce při sexuálním styku. Někdy se dokonce používá na léčbu impotence. Ale nechápu-“

„Ještě jsem nezažil, že byste se pletla,“ odušil Severus pobaveně. „Ale k věci. Řekněme, že jsem se postaral o to, aby George pozřel tento lektvar. Jen v malinko upravené formě,“ ušklíbl

se.

„V jak upravené?“ ptala se Hermiona se svraštělým obočím.

„Neříkal jsem náhodou, že se postarám o to, aby se to, co se stalo vám, už nikdy neopakovalo?“ zeptal se zdánlivě nesouvisle, ale věděl, že Hermioně už nebude muset víc vysvětlovat.

A nemýlil se. Chvilí na něj koukala a on úplně cítil, jak jí to teď překotně zapadá do souvislosti a s úsměvem sledoval její výraz, když tomu přišla na kloub.

„Včera jak jsme byli v té apatyce... byl to krámek podobný Borginovi a Burkesovi... ten lektvar jste si přinesl od toho divného člověka. Mám pravdu?“

Jen kývl a čekal na její další dedukci.

„A ten lektvar... Dávat mu lektvar na zlepšení potence by bylo zcestné. Měla jsem bohužel tu možnost a řekla bych, že erekce je to poslední, s čím má ten muž problém... tak snad jen... ta upravená receptura... už se to nebude opakovat... vy jste mu podal lektvar způsobující impotenci!“ vyhrkla náhle a překvapeně na něj vykulila oči.

„Bingo, slečno Grangerová. Jen dodám, že ho tento problém bude trápit hodně dlouho.“

Poslední slova pronášel se zlověstným podtónem a Hermiona si byla jistá, že ví absolutně jistě, co v jeho podání znamená hodně dlouho. George si už nikdy neužije sex. Ačkoliv by ho měla trochu litovat a na Severuse se dívat skrz prsty za jeho děsivou pomstychtivost, nedělala ani jedno. Naopak, byl v jejích očích jako rytíř, který bojuje za její čest.

„Vy mi za to ani nevynadáte?“ otázal se z části příkře a jí bylo jasné, že tak naráží na jejich včerejší neshody ohledně podobných pomst.

„Nechce se mi,“ odbyla ho a uličnicky se na něj zašklebila. Pak zvažněla a polohlasně pronesla: „Děkuju.“

Jen neurčitě pokýval hlavou.

„Měli bychom se pomalu sbalit. Je skoro devět a v jedenáct musí být hotel prázdný,“ upozornil ji věcně.

„Jistě, chápu. Půjdu se osprchovat a vy byste si měl ještě chvilku lehnout a rozdýchat ten otřes, aby to s vámi venku nesešlo. Mám nechat přinést snídani?“

„Není třeba. Dojdeme si na pozdní snídani dolů. Profesor Parker mi říkal, že se bude po desáté vyskytovat v jídelně nebo salonku a rád by s námi ještě mluvil a rozloučil se. Byl bych pro, uvést to tady do pořádku a poté už jen strávit společenskou chvilku dole. Tím to pro nás oba končí a můžete považovat svou práci za ukončenou.“

Kývla na znamení souhlasu, vyhrabala se na nohy, posbírala věci donesené z lékárničky a odcupitala do koupelny.

Severus se zamyšleně znovu natáhl na postel. Ne že by snad cítil únavu nebo byl otřesený, jak se mu snažila vnutit Hermiona, ale bylo to lepší než sedět a koukat do zdi. Takhle u toho zírání alespoň ležel. A přemýšlel, jak je možné, že mu ta nesnesitelná štěbetalka za ten týden tak zamotala hlavu. Už to bylo pár hodin, co si konečně připustil, že mu není lhostejná, ale zároveň se modlil, aby to tady konečně skončilo a to pokud možno dříve, než podnikne něco, co by se mu nemuselo vyplatit. Už se skoro těšil na to, až bude svůj život zase uvádět do normálu a pomalu zapomínat na dny strávené v její společnosti.

Z přemítání ho vyrušilo její pyžamo, které mu za záhadných okolností přistálo na hlavě.

„Grangerová, co to zase vyvádíte?“ zvýšil hlas a její oblečení na spaní odhodil na druhou půlku postele.

„Nechci, aby mi zvlhlo, než ho budu balit,“ ozvalo se za dveřmi.

Ano, velmi rozumné vysvětlení. Jen ho při pohledu na radiátor pod oknem napadlo, že bude docela zajímavé, do čeho se míní utřít. Ručníky totiž včera rozprostřeli na topení, aby rychleji uschly. A pokud se správně domníval, hotelové župany zahlédl naposledy pohozené na pohovce v obýváku. Se škodolibým úsměvem na rtech se pohodlně opřel o pelest postele a zaposlouchal se do zvuku tekoucí vody, který k němu díky těsné blízkosti koupelny a ložnice doléhal.

O pár minut později zaslechl, jak voda utichla. Pak bylo chvilku ticho, asi jak Hermiona hledala něco, do čeho by se mohla obléci, popřípadě alespoň usušit. Následně zaslechl tiché pootevření dveří a váhavé:

„Profesore?“

Spokojeně zavřel oči a s úšklebkem na tváři předstíral spánek.

„Ehm, profesore?“ zkusila to ještě jednou o něco hlasitěji.

Nic.

„Severusi? Spíte?“

Nic.

„Zatraceně!“

Slyšel, jak zaklela a měl co dělat, aby se nerozesmál. Podle zvuků se Hermiona vrátila zpátky do koupelny a něco tam hledala. Zaslechl takové podivné štrachání a přemýšlel, s čím přijde teď. Jak si tak všiml, vzala si do koupelny jen spodní prádlo a on byl zvědavý, zda to riskne a pokusí se proklouznout kolem.

Ale opět ho převezla.

Přimhouřenýma očima sledoval, jak vyšla z koupelny a měla na sobě...

... jeho bílou košili, kterou tam včera nechal i s kalhotami.

Mokrý vlasy dokonale promáčely látku na zádech a prosvítalo tak zapínání černé podprsenky. Košile končila těsně pod její zadní částí těla a místy se na ní objevovaly mokré skvrny na důkaz toho, že se Hermiona neměla do čeho osušit.

„Preferujete pánskou módu?“ otázal se ledabyly a opravdu si užíval její rozpaky, když se vylekaně otočila a s pootevřenými ústy na něj překvapeně hleděla.

„Vy nespíte?“

„Očividně,“ odtušil.

„A proč jste mi neodpověděl? Zapomněla jsem, že jsme včera ručníky nechali na topení a tak-“

„-tak jste se obsloužila sama, koukám,“ sjel ji rentgenovým pohledem a nezapomněl přidat nadzvednutí obočí.

„Ehm... no... já...“ nevěděla co říct a ještě se u toho tak mile červenala.

Severus se pomalu zvedl a aniž by dbal jejího pomalého couvání, začal se k ní krok za krokem přibližovat..

„Musím vám s politováním oznámit, že ač se nejedná o nijak výjimečnou košili, patří mezi mé oblíbené a budu muset trvat na jejím vrácení, slečno Grangerová,“ mluvil tiše a dalšími kroky překonával několikametrovou vzdálenost mezi nimi. Věděl, že to, co dělá, rozhodně není správné, ale v tuhle chvíli měl myšlení na hony vzdáleno racionálnímu uvažování.

„Já vám ji samozřejmě vrátím,“ pípla a vzápětí překvapeně vydechla, když zády narazila na zeď. Už neměla kam couvat.

„Ano, vrátíte,“ souhlasil s ní a konečně se zastavil.

Hermiona se zhluboka nadechla. Ale to neměla dělat. Její čichové buňky zasáhla jeho mužná vůně a ona měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena. Stál krok od ní. Měl na sobě jen černé kalhoty na spaní, byl trochu rozcuchaný a v očích mu hrály jiskřičky pobavení. Ale bylo tam ještě něco. Něco živočišného.

Udělal poslední krok, který je dělil. Hermiona zaklonila hlavu, aby mu viděla do očí a mírně pootevřela ústa. Severus se ztrácel v jejím pohledu. Shlížel na ni a její rty ho přímo vybízely, aby je ochutnal.

I on pootevřel rty.

„Hermiono, měla byste vědět, že...“

„...už nemáme moc času. Měla byste se obléknout a zabalit si věci,“ dokončil komisním tónem a rychle udělal několik kroků vzad.

Musel to udělat. Musel si zachovat odstup. Nezbývalo mnoho a vrhl by se na ni. Její mírně pootevřené rty a pohled naplněný částečně obavami a trochu snad i očekáváním ho vyzývaly, aby udělal něco, co už nebude moci vzít zpátky. A to nesměl dopustit. Nemohl se nechat strhnout svými city. Nešlo to.

Udělal, co musel. Opět se zachoval jako ten starý dobrý sarkastický bastard. Pro dobro jich obou.

Spěšně se odebral do koupelny a velmi pečlivě se při tom vyhýbal jejímu pohledu. Kdyby se však přeci jen podíval, viděl by v jejích očích jen zmatek. Zmatek z citů, které jí zmítaly.

Ještě několik vteřin poté, co zmizel v koupelně, sledovala zavřené dveře a uvědomovala si, že tím, co se právě stalo, jí dal jasně najevo, že o ni nestojí. Kdyby to bylo naopak, bylo by možné, aby ji tak povrchně odmítl? Vždyť mu snad dala dostatečný důvod k tomu, aby ji políbil. Proč to neudělal? Protože nechtěl. Nechtěl se líbat s někým, kdo ho nepřitahuje, ke komu necítí nic než jen pracovní vztah.

Prudce zavrtěla hlavou ve snaze odehnat vtíravé myšlenky. Rychle se převlékla a vrhla se na zabalení svých zavazadel. Když skončila s kufrem, zaslechla, jak proud tekoucí vody utichl. Spěšně se tedy odebrala do obývacího pokoje a zavřela za sebou dveře do ložnice za účelem poskytnout Severusovi soukromí. Jenže i když se tvářila, že to dělá právě pro to, věděla, že s ním jen nechce být v jedné místnosti a cítit jeho pohledy, slyšet slova splývající z jeho rtů a vyhnout se jeho letmým a zcela nevinným dotekům. Už se dál nechtěla cítit odmítnutá. Jediné, o co teď stála, bylo rychlé rozloučení a návrat své denní reality, kde není žádný Severus Snape.

Minutu po desáté se objevil ve dveřích spolu se svým zavazadlem.

„Můžeme jít?“ ozvalo se jí za zády.

Rychlým pohybem doplnula zip na brašně s laptopem a přehodila si ji přes rameno.

„Jistě,“ odvětila prostě, a aniž by na něj pohlédla, vyrazila obtěžkána svými zavazadly první ke dveřím.

„Pomůžu vám,“ pokusil se zmocnit držadla jejího kufru, ale nedovolila mu to.

„Není třeba,“ odsekla možná až moc chladně.

Severus se zamračil. Nemusel být psycholog, aby mu došlo, že je Hermiona přinejmenším rozmrzelá. Jen neměl nejmenší tušení z čeho. Rozhodl se to neřešit. Pochopit ženské myšlenkové pochody považoval již delší dobu za zcela nemožné a rozhodně se teď nehodlal pokoušet o vyvrácení svého předsudku.

Spěšně za nimi zamkl hotelový pokoj a následoval ji k výtahu. Bez řečí pak předal i klíče recepčnímu a konečně se mohl porozhlédnout, jestli neuvidí profesora Parkera. Ale ani se nemusel rozhlížet dlouho. Zmiňovaný muž už se k nim hrnul.

„Hermiono, Severusi, jsem rád, že jste mi neutekli. Chtěl jsem se s vámi oběma rozloučit. Hermiono, drahoušku, moc rád jsem vás poznal,“ uklonil se před ní a naznačil políbení na hřbet její ruky.

Mladá žena se na něj mile usmála a Severuse bodl nepochopitelný a zcela bezdůvodný osten žárlivosti, když si uvědomil, že jemu podobný úsměv nikdy nevěnuje. Raději odvrátil tvář.

„Já vás také, pane profesore. Doufám, že budu mít ještě někdy tu čest se s vámi setkat,“ trylkovala Hermiona a ten tam byl její zachmuřený obličej.

„To není zase tak velký problém. Občas přednáším na Yalské univerzitě, třeba se potkáme právě tam,“ usmál se na ni.

„Budu se těšit.“ Hermiona naznačila drobnou úklonou hlavy pozdrav a chtěla se vzdálit. Parker ji však ještě naposledy oslovil.

„Nevadilo by vám, kdybych si Severuse ještě na momentík půjčil? Potřeboval bych s ním ještě něco probrat,“ poznamenal téměř tajuplně.

Severus tázavě nadzvedl obočí.

„Jistě, že ne. Počkám venku.“ Poslední slova adresovala směrem k Severusovi a konečně se vydala k východu z kongresového centra.

Parker počkal, až bude Hermiona z doslechu a pak bodře chytil Severuse za loket.

„Severusi, víte, že se většinou příliš nestarám o druhé,“ odmíchl se a tázavě vzhlédl k mladšímu kouzelníku. Ten souhlasně přikývl, i když o tom měl své mínění. „Ale teď bych rád udělal výjimku. Chtěl bych, abyste věděl, že Hermiona je pro vás ta pravá a vy byste ji teď neměl nechat odejít,“ dokončil a upřeně se zahleděl na muže po svém boku.

„Ale jak-“

„Jak vím, že to není vaše skutečná přítelkyně? Severusi, zapomněl jste, že jsem také podobnou procedurou prošel na svém prvním kongresu. A i kdyby se mi včera při měsíčku nepokoušel jeden mladík vnutit myšlenku, že Hermiona je placená za to, že vám dělá doprovod, nic by to neovlivnilo. Tušil jsem to hned, když jsme se poprvé setkali. Ne, nebojte,“ zarazil Parker Severuse dřív, než stihl na svou obranu něco říci, „Hermiona hrála vše velmi přesvědčivě, ale problém byla láska, Severusi.“

„Láska? Asi vám nerozumím,“ zatvářil se mladší z mužů nechápavě.

„Ano, láska. V očích muže je velmi těžko postřehnutelná, zvláště když se jedná o muže, jako jste vy, který své city nedává najevo, ať jsou jakékoliv. Ale oči ženy jsou přímo okny do její duše. A zkušený muž jako já v nich umí číst. A v těch Hermioniných se zpočátku nic, co by nasvědčovalo zamilovanosti, jakou jste tady předváděli počátkem týdne, nenacházelo. Až později jsem v nich mohl zahlédnout víc, než jen obdiv k vám, Severusi. Ta mladá žena k vám chová v dnešní době velmi vzácný cit. A pokud mi budete teď tvrdit, že vy nic podobného necítíte, budete lhát nejen mně, ale i sám sobě.“

„Při vší úctě, pane profesore. Nedomnívám se, že je tohle vaše záležitost. A navíc jsem si jistý, že Hermiona je jen velmi dobrá herečka. Odvedla dobrou práci, za kterou dostala dobře zapláceno. Nic víc, nic míň. Za pár minut se rozejdeme a už nebude nic, kvůli čemu bychom se měli znovu scházet,“ zakončil Severus důrazně.

„Jak myslíte, Severusi,“ pokýval Parker hlavou a jeho hlas posmutněl, „ale chci, abyste věděl jedno.“

„Poslouchám.“ Severus se zatvářil již mírně znechuceně. Tenhle rozhovor rozhodně nebyl to, co

toužil zažít na závěr tohoto kongresu.

„Hermiona vás miluje,“ odušil Parker a než stihl mladší muž cokoliv namítnout, vyrazil do salonku za svou ženou.

Severus se zaraženě díval za odcházejícím mužem. Mohl mluvit pravdu? Mohla k němu Hermiona... ale ne; Snape nedělej ze sebe hlupáka, napomenul sám sebe a zahnal vtíravé myšlenky. Se zachmuřeným výrazem se vydal ven z budovy.

Čekala na něj v odlehlé uličce hned vedle hotelu. Jediné viditelné zavazadlo, které měla, byla brašna, ve které, jak se domníval, přenášela ten zvláštní mudlovský stroj. Ostatní si už zřejmě úspěšně zmenšila. Když si byl jistý, že je nikdo nevidí, napodobil ji a své vlastní zavazadlo zmenšené na velikost krabičky od zápalek strčil do kapsy kabátu.

Oba dva najednou působili nesměle a nevěděli co říct. Pryč byla jejich suverenita a otrlost. Hermiona si nervózně pohrávala s klíči od svého bytu, které již měla připravené, a Severus měl ruce raději ponořené hluboko v kapsách.

„Ehm... děkuji za precizní odvedení vaší práce,“ promluvil nakonec první Severus.

„Nemáte zač. Jak jste poznamenal, je to moje práce.“

„Jistě. Tak tedy... asi se rozloučíme.“

„Asi ano,“ podotkla zamýšleně a konečně se mu odvážila podívat do očí.

On svůj pohled překvapeně sklopil. Nechtěl znovu oživit své touhy.

Hermiona jeho gesto pochopila po svém. Chtěl to mít co nejdříve za sebou. Nestál o ni. Jak překvapivé, Hermiono, vynadala si v duchu.

„Přeji vám jen dobré. Ať se vám vše daří tak, jak si přejete. Sbohem,“ vyslovila poslední slovo, které tak moc vyslovit nechtěla.

Severus ji slyšel spíše jako by z dálky. Byl zahloubán do svých myšlenek. Hlavou mu vířila slova profesora Parkera a on si uvědomoval, že ten muž měl pravdu. Alespoň v tom, že lže sám sobě, když si namlouvá, že k ženě před sebou nic necítí. A on už nechtěl lhát. Už měl dost bytí ve lži. Copak si nemohl jednou v životě konečně dovolit pravdu? I kdyby byla krutější než všechny lži světa, musel to udělat.

„Hermiono!“ vyhrkl rychle a zmateně se rozhlížel kolem. Po jeho společníci zbyl jen zvířený prach.

Nestihl to. Už jí zřejmě nikdy nebude moci pohlédnout do očí, mluvit s ní a třeba jí i říci, že by jí rád dělal průvodce po krásách Francie. S nečitelným výrazem ve tváři a se slibem, že to takhle nenechá se i on přemístil.

Jakmile za sebou zavřela dveře svého bytu, švihnutím hůlky zvětšila svůj kufr a teprve potom si dovolila pustit slzy, které se jí draly z očí. Proč se musela zamilovat do člověka, který k ní nic necítí? Proč se musela zamilovat zrovna do *něj*? Po světě běhalo tolik mužů, kteří by jí byli hodni, ale její srdce si musí vybrat zrovna toho nedosažitelného. Se smutkem na tváři se svezla na pohovku a schoulila se do klubka. Věděla, že tady pomůže jen čas a doufala, že k ní bude milosrdný. S myšlenkou na muže s hlubokým pohledem usnula neklidným spánkem.

Severus se přemístil na bradavické pozemky a spíše pomaleji než svou obvyklou rychlou chůzí se vydal do svých komnat. Cestou narazil na několik studentů, kteří na něj koukali jako na zjevení. Očividně se jeho týdenní absence neobešla bez školních fám.

„Necivte na mě, pane Cornwelle,“ prskl na jednoho ze sedmáků, který si ho zkoumavě prohlížel. Měl toho právě dost. „A zavažte si tkaničky. Odečítám dvacet bodů Nebelvíru za to, že ohrožujete sebe, ale i ostatní svou nedbalostí,“ prskl našťvaně a zanechal za sebou sedmáka s otevřenou pusou.

Ať už byl Snape kdekoliv, očividně se vrátil ve skvělé formě, problesklo hlavou studentům, kteří byli svědky celé události.

Konečně za sebou zabouchl dveře svých komnat a úlevně se o ně zády opřel. Návrat do všedního života byl překvapivě těžší, než si představoval. Týden ve společnosti Hermiony mu ukázal, jaký život by mohl žít, kdyby nebyl stále zalezlý na hradě a to se mu nelíbilo. Nelíbilo se mu, že si tak snadno a rychle přivykl na její společnost.

Musel se zaměstnat, aby na ni nemyslel, jinak by se z toho dočista zbláznil. Několika mávnutími hůlkou doprovázenými téměř neslyšným mumláním si vybalil. Následně se převlékl a teprve v okamžiku, kdy se mu košile, kterou si ledabylo přetahoval přes hlavu, aniž by se obtěžoval s knoflíčky, zavadila o náplast na jeho čele, došlo mu, proč na něj studenti tak zírali. Snape s náplastí na čele, to musel být opravdu zajímavý pohled, zhodnotil s úšklebkem a dvěma prsty si přešel po ráně, kterou si dnes ráno způsobil. Že to neměl dělat, mu došlo ve chvíli, kdy si vybavil Hermioniny prsty, jak se o něj pečlivě starají.

„Tak a dost!“ Aniž by si to uvědomil, řekl ta slova na hlas.

Už musí konečně tu zatracenou slečnu Jsem-Dokonalá-Grangerovou dostat z hlavy. Rázně zasedl k hromadě esejí, které před svým odjezdem nestihl opravit. Tohle by ho minimálně do večera mělo zabavit.

Měl pravdu. Poslední pergamen odložil na hromadu opravených lehce před devátou večerní a tento pohyb byl doprovázen hlasitým protestem jeho žaludku. Až teď mu došlo, že Hermioně ráno sliboval snídani a nakonec se žádná nekonala. A to nemluvil ani o tom, že vypustil i oběd.

Sám nad sebou zavrtěl hlavou a zavolal si skřítku. Nechal si donést jídlo a urovnal opravené pergameny do rovného komínku. Navečeřel se a přemýšlel, co s načatým večerem. Číst se mu příliš nechtělo a dokonce neprahl ani po tom strávit nějaký čas ve své laboratoři. Raději se rozhodl pro sprchu a spánek.

Když ulehl do postele, přišla mu najednou nepatřičně prázdná. Je možné, že si na Hermioninu přítomnost zvykl natolik, že mu teď chyběl její klidný dech ozývající se z druhé strany postele? Takhle to dál nešlo! Rázně se překulil na druhý bok, aby neviděl prázdnou část matrace vedle sebe. Zítra musí něco udělat.

Prostě musí!

10. kapitola - Neděle

S neznatelnou úlevou otevřel v okamžik rozednění oči. Už ho přestávalo předstírání spánku před sebou samým bavit. Připadal si jak totální zoufalec. A idiot. Zamilovaný idiot. Zoufalý zamilovaný idiot!

Vztekle sevřel v levé ruce povlečení a pevným stiskem ho dokonale zmuchlal. Ve svých myšlenkách se hned po ránu dostal dál, než původně zamýšlel. Už ani jeho myšlenky nepodléhaly sebekontrolě tak jako obvykle a za to všechno mohla ona.

*Cherchez La Femme.*⁴

Prudce vstal a zabočil do koupelny. Potřeboval sprchu a důkladně zvážit svůj plán. I když v podstatě nebylo o čem přemýšlet. Byl rozhodnut to udělat, ať už to má dopadnout jakkoliv.

Aniž by nad tím víc uvažoval, oblékl se do mudlovského a přes ramena si přehodil kabát. Sevřel v ruce flakónek se zbytkem Mnoholicného lektvaru, který mu zbyl od minulé soboty. Opět ho uložil na bezpečné místo ve své kapse a přidal ještě peněženku naditou librovými bankovkami.

Pohledem přelétl své komnaty, aby se ujistil, že nic neopomněl a vydal se na bradavické pozemky. Když se přemístil do Londýna, do jedné z odlehlých uliček poblíž agentury Bílý lotos,

⁴ *Cherchez La Femme. - Za vším hledej ženu.*

znovu zalovil ve své kapse. Stále ještě se špetkou pochybností, zda dělá vůbec dobře, vypil jeho obsah. Po několika okamžicích věděl, že je přeměna u konce. Kdyby se teď podíval do zrcadla, hleděl by na něj mudlovský finančník John Clawis.

Vystoupil ze stínu a vyšel na poněkud klidnou ulici. Věděl, že Bílý lotos otevírá v devět ráno po celý týden. Netušil, proč i v neděli, ale nejspíš služeb společnosti využívalo více lidí, než by si byl myslel.

S kamennou tváří, jak jen mu to obličej toho mudly dovoloval, vešel do budovy. Obavy, že by ho snad žena za prostorným stolem nepoznala a on se musel potupně připomínat, se rozplynuly v okamžiku, kdy k němu vzhledla. Okamžitě se jí na tváři objevil afektovaný úsměv doprovázený sladkým švitořením.

„Á, pan Clawis. Doufám, že všechno dopadlo k vaší spokojenosti a se společníci jste neměl žádné problémy,“ přivítala ho majitelka agentury.

„Dobrý den. Přiznám se, poněkud mě překvapil fakt, že se na informativní schůzku nedostavila mnou vybraná společnice, ale vše se vysvětlilo a já jsem byl s Hermionou spokojený,“ připustil.

„To jsem ráda. Bývala bych vám to dala vědět, ale uvědomila jsem si příliš pozdě, že jsem si od vás nevzala žádný kontakt. Jsem ráda, že se to obešlo bez problémů.“

„Ano, dalo by se říci,“ souhlasil Severus.

„Ale předpokládám, že pro vás mohu ještě něco udělat, když jste tu. Nemám pravdu?“ dotírala žena při představě, že by tu tenhle pracháč nechal obdobný balík peněz jako před týdnem.

„Vlastně ano. Mám dnes na programu jednu důležitou akci a můj šéf si vyžaduje přítomnost půvabné ženy po mém boku, proto jsem vás vyhledal.“

„Tak to jste, už jistě víte, na správné adrese,“ uculovala se Diana a počítala, kolik jí to vynesou.

„Ano, a doufám, že nebude příliš troufalé, když si budu žádat, aby to byla slečna Grangerová. Za ten týden jsme se stihli po pracovní stránce poznat, takže věřím, že to proběhne bez problémů.“

„Samozřejmě respektuji vaše přání a docela ho chápu. Většina klientů vyžaduje při opětovné návštěvě naší agentury stejnou společnici. Určitě to nebude problém. Jen mi řekněte, o jakou akci se jedná.“

„Návštěva opery a já mám za úkol doprovodit svého nadřízeného a jeho ženu do lóže.“ Severus lhal, jako když tiskne a jen léta tréninku zabránila tomu, aby se nerozesmál nad horlivým kýváním ženy před sebou.

„Dobrá. Hned Hermioně zavolám. Tato akce bude jistě vyžadovat náležité oblečení a přípravy, tak aby vše stihla. Sraz bude v kolik hodin?“

„Ve tři čtvrtě na osm v Royal Opera House. Počkám na ni u šaten v prvním patře.“

„Dobrá, není nic jednoduššího. Vydržíte chvilinku, abych jí to mohla dát vědět?“

„Ale jistě,“ zatvářil se Severus znuděně a ležérně si přehodil nohu přes nohu.

Diana okamžitě vytočila číslo své kamarádky.

Hermiona se probudila celá rozlámaná a s bolavým krkem. Se zaskuháním se posadila a vynadala si za svou blbost. Usnout na pohovce nebyl dobrý nápad a její krční páteř jí to dávala náležitě najevo. Usoudila, že tady pomůže jen horká koupel, aby povolilo ztuhlé svalstvo. Došla do koupelny a napustila si plnou vanu vody, do které přidala několik kapek vonných esencí a koupelovou pěnu. Svlékla se a s úlevným povzdechem nechala pohltit své rozlámané tělo vodou.

Jemná květinová vůně, která jí obklopovala, jí navozovala příjemné okamžiky strávené ve

společnosti jednoho mrzouta v černém. Vybavovaly se jí vzpomínky na jeho doteky v onen středeční večer. Živě si dokázala vybavit jeho horké rty na své šíji. Jeho dech a jeho slova... Proč jen to ten večer musel tak pokazit?! Tolik mu chtěla říct, že až tohle všechno skončí, mohli by pokračovat. Už ne jako klient a společnice, ale jako... Dost, zakázala si na to myslet, tak to musí dodržet.

Zavřela oči a donutila se myslet na to, že dnes musí dodělat svou seminární práci, kterou chtěla dokončit už ve Francii. Zítra začíná letní semestr a ona se konečně vrátí do školy a přijde na jiné myšlenky.

Z rozjímání ji vytrhlo zvonění mobilního telefonu. Svůj zrak nejprve nasměřovala na malé vodotěsné hodiny v rohu velké rohové vany. Kdo může otravovat o půl desáté ráno a ještě ke všemu v neděli? Podle vytrvalosti volajícího hádala na svou kamarádku a šéfovou v jednom.

Rozmrzele vylezla z vany a oblékla si červený huňatý župan. Teprve potom v klidu došla k telefonu. Pohled na jméno volající ji jen utvrdil v jejích spekulacích.

„Ty si nedáš pokoj ani v neděli a zvláště, když víš, že za sebou mám týden s klientem a ještě ke všemu mi začíná zítra semestr, co?“ uvítala Dianu ne zrovna přívětivě.

„Ty jsi ráno vstávala špatnou nohou, vid?“ ptala se jí se smíchem Diana a mrkla na Severuse, který dělal, jako by ho jejich rozhovor absolutně nezajímal.

„Neřeš to, Di. Uplynulý týden byl poněkud náročnější povahy.“

„Herm, tak se vzpamatuj, mám pro tebe práci na dnešní večer,“ přerušila Diana její skuhrání.

„To si děláš legraci, že jo? Je ti doufám jasné, že jsem chtěla mít volný týden? A kvůli komu jsem ho volný neměla? A ty mi chceš vzít i neděli,“ ozvala se Hermiona trochu podrážděně při představě, že bude seminárku dodělávat bůhví kdy.

„Hermiono, mám tu pana-“ Diana se zarazila. Najednou jako by nemohla jméno muže naproti sobě vůbec vyslovit. Jen stěží si mohla všimnout Severusova nepostřehnutelného pohybu hůlkou schovanou v rukávu. To poslední, o co stál, bylo, aby ta ženská Hermioně vyslepičila, že se s ní chce sejít on.

„Poslouchám tě, Diano,“ upozornila ji Hermiona po chvíli ticha.

„Prostě potřebuji, abys tohle vzala. Je to vážený klient. Jedná se jen o večerní představení v Opeře. Dám ti sedmdesát procent,“ zkusila Diana zaútočit výší odměny.

„Víš, že mi o peníze nejde. Ale co mám s tebou dělat. V kolik a kde?“ povzdychla si Hermiona odevzdaně.

„Ve tři čtvrtě na osm v Royal Opera House u šaten v prvním patře. Zákazník si tě už najde, ano?“

„Dobře, budu tam,“ odvětila Hermiona a zavěsila.

Naštvaně odhodila mobil na stůl. Nikdy nechápala, jak to Diana dělá, že se jí téměř pokaždé podaří narušit její plány. Zamyšleně se vrátila do koupelny, uvedla vanu do původního stavu a vyčistila si zuby.

Oblékla se do pohodlného oblečení a vyrazila ven. Potřebovala nakoupit potraviny, sypaný čaj, a nějakou drogerii, protože jak včera po příjezdu zjistila, její byt zel po všech stránkách prázdnotou.

Z nákupů se vrátila lehce po druhé hodině. Stavila se ještě na obědě, protože to poslední, co se jí dnes chtělo, bylo vařit pro sebe teplé jídlo. Domů se vrátila obtěžkaná několika taškami, ve kterých mimo věcí, jež koupit plánovala, bylo také několik triček, jedny kalhoty a lodičky a dvě halenky, které prostě koupit musela, samozřejmě.

Zbytek volného času věnovala úklidu. Smířila se s tím, že klidnou mysl na psaní seminárky

bude mít nejdřív v jedenáct, takže si poklidila byt, přerovnála knihovnu a šatník a lehce po páté se s křupnutím v zádech narovnála od žehlení. Mohla to udělat několika kouzly, ale to by se pak minimálně dvě hodiny nudila, což se jí opravdu nechtělo.

O půl šesté se zavřela v koupelně a dopřála si dlouhou uvolňující sprchu. Umyla si i vlasy a důkladně si vyčistila obličej pleťovým mlékem. Lehce před sedmou pak stála jen ve spodním prádle před skříní a zvažovala výběr večerních šatů. Měla na to dost času, protože úces i večerní líčení zvládla během pěti minut za pomoci hůlky. Ovšem výběr šatů byl vždycky oříšek.

Prsty přejela po hladké látce několika večerních rób, ale všechny jí přišly až příliš obyčejné pro představení v Opeře. Kdyby nebyla neděle, mohla si šaty půjčit v půjčovně, ale takhle se musela spolehnout jen na svůj šatník. Z usilovného přemýšlení svažila obočí a jen tak tak, že si nezkazila dokonale nalíčené rty skousnutím spodního rtu. Pohled jí sklouzl na černý obal visící na ramínku úplně v rohu skříně. Skoro se plácla do čela nad svou roztěkaností.

Sňala ramínko z tyče ve skříní a neforemný obal opatrně položila na postel. Se zatajeným dechem pomalu rozepínala zip. Konečně se před ní objevily nejlepší šaty, jaké vlastnila. Měla je na sobě jen jednou a to když si je zkoušela v obchodě. Doposud se nenašla vhodná příležitost, aby si je oblékla, ale něco jí říkalo, že dnešní událost je ta pravá.

Rychle zkontrolovala čas a usoudila, že na další úvahy není ta správná doba. Pomocí kouzla se oblékla a při pohledu do zrcadla shledala svůj vzhled více než ucházejícím. Byla se sebou spokojená. Snad bude podobně spokojený i zákazník, zadoufala. Obula si černé lodičky, do ruky vzala černé psaníčko a hůlku bezpečně uložila pod polštář. Naposledy zkontrolovala letmým pohledem byt a konečně za sebou zavřela vchodové dveře. Zbývalo jen chytit taxi.

Nenápadně si uvolnil příliš utažený plastron⁵ a děkoval Merlinovi, že měl tolik prozřetelnosti, aby jím nahradil černého motýlka. Kdyby to neudělal, byl už by teď nejspíš udušený nehledě na to, že s motýlkem vypadal jak blbec. Teď tak možná nevypadal, ale rozhodně si tak připadal. Mudlovské obleky nosil často vzhledem k různým konferencím a dalším akcím v mudlovském světě, které tento styl oblečení předpokládaly, ale nefalšované tuxedo⁶ měl na sobě úplně poprvé. Když ovšem uvažoval nad významem dnešní akce, bylo téměř nasnadě vyměnit klasické sako za smokingové s jedním knoflíkem a sametovými klopami, bílou košili doplnit černou vestou, rukávy manžetovými knoflíčky a pro jeho dobro zaměnit motýlek za černý saténový plastron s nezbytným šperkem zhotoveným z platiny, který celý jeho tvar držel pohromadě. Dnešní událost si tohle všechno vyžadovala a on byl ochotný to podstoupit. Teď zvláště, než kdykoliv jindy.

Zahlédl ji hned, jakmile vyšel schody do prvního patra. Stála u šaten, plášť ještě přehozený přes ramena, trochu zmateně se rozhlížela okolo sebe. Jeho nezaznamenala. Dovolil si drobný, i když mírně nervózní úsměv. Neměl tušení, jak to celé přijme, ale doufal, že v budově Národní Opery neudělá ostudu ani sobě ani jemu. Koneckonců, byla profesionálka.

Několika zkušenými pohyby si uvolnil knoflíky na svém kabátu a zamířil k baru rozhodnut vyplnit těch několik zbývajících minut do začátku představení bílým vínem.

„Budete si přát uschovat kabát, pane?“ oslovil ho úslužně mladík v šatně, kolem které procházel.

„Ne, mám lóži,“ odvětil prostě a prošel kolem mladíka. Seběhl tři schůdky vedoucí k jednotlivým soukromým lóžím, vyhledal tu, do které se mu podařilo sehnat lístky, a odložil si tam. Spěšně se zastavil u baru. S dvěma sklenkami bílého vína byl konečně ten pravý čas dojít pro Hermionu.

„Vino, slečno Grangerová?“

⁵ *Plastron – krátká kravata doplněná ozdobným knoflíčkem, který má za úkol držet tvar.*
<http://www.svatebniatelier.cz/obrazky/plastron-pl0021.jpg>

⁶ *Tuxedo (Am.) neboli smoking. K jeho současnému standardu patří jedno či dvouřadé, zpravidla černé sako s hedvábnými klopami, kalhoty bez záložek stejné barvy, bílá košile s tuhým límcem a s dvojitými manžetami, manžetové knoflíky a černý motýlek (možno použít vázanku či plastron) plus hladké černé polobotky, černé ponožky a bílý kapesníček (popřípadě ve stejné barvě jako je plastron, vázanka).*

Strnula. Hlas za zády by poznala mezi mnohými, ale přeci jen jí mozek zakázal radovat se předčasně. Prudce se otočila a při pohledu do očí muže před sebou jí uniklo tiché neznatelné 'ach'. Nechápatě na něj hleděla několik okamžiků, a kdyby ji nevyrušil zvonek ohlašující brzký začátek dění na jevišti, asi by tak zůstala stát mnohem déle.

„Co tady děláte?“ zeptala se stále trochu roztřeseně a vzala si od něj nabízenou sklenku. Smočila rty v trpké tekutině, ale nepřestávala ho měřit pohledem. Neměla tušení, co očekávat.

„Řekněme, že naše včerejší rozloučení neproběhlo tak, jak bych si představoval. Zmizela jste dřív, než jsem vám stačil dát sbohem,“ odvětil upřímně.

Hermioně nemohla uniknout pokora, s jakou ta slova pronášel.

„Takže tohle celé,“ obsáhla ladným pohybem ruky prostor okolo sebe, „jste uskutečnil jen proto, abyste mi mohl říci sbohem?“ ptala se spíše jen ze zvědavosti. Už věděla, že zámožný klient, s kterým má schůzku, je on. Jen stále nevěděla proč. Doufala a přála si věřit tomu, že by snad...

„Dalo by se to tak říci. Vadí vám to příliš?“

„Myslím, že ani trochu. Ovšem když už vím, kdo si vyžádal mé služby coby spolčnice, překvapuje mě výběr představení. Přeci jen opereta Netopýr..“ zbytek věty nechala vyznít do prázdna a lišácky se na Severuse usmála.

„Budu dělat, že jsem vaši narážku neslyšel a požádám vás o přesunutí do lóže,“ ušklíbl se, ale koutky mu cukaly potlačovaným smíchem.

Nechala se odvést na jejich místa. Severus jí pomohl z pláště a galantně jí přisunul polstrované křeslo. To své si přitáhl co nejbližší k ní, ale ještě před tím si ji stihl důkladně prohlédnout. Měla

na sobě černé šaty, které velmi těsně obepínaly přitažlivé křivky své majitelky a u kolen se naopak rozšiřovaly. Zaujal ho také dekolt. Byl řešen velmi rafinovaně za pomoci velké mašle a celou podívanou dotvářelo třpytivé lemování, které se táhlo jen po jedné straně šatů a mizelo v podobě ramínka kdesi na jejích zádech. Byla okouzlující a on považoval za zázrak, že tu s ním sedí. Jeho scénář tak daleko ani nesahal.

Z představení toho moc neměl. Většinu času sledoval její profil. Studoval šíji, ramena, ruce. Několikrát se nechal přistihnout, ale pokaždé mu věnovala mírný úsměv a svůj zrak opět stočila na jeviště. Byl jí okouzlený a operetu, která na jeho vkus skončila až příliš brzy, na mysli neměl.

Uvažoval, zda by nabídka doprovodu k jejímu domu nebyla příliš odvážná, když tok jeho úvah přerušil její hlas.

„Musím uznat, že podobné 'sbohem' jsem ještě nezažila. Byl to příjemný zážitek, děkuji, profesore.“

„Smím vás doprovodit domů?“ zeptal se přímo nehledě na její předchozí slova.

„Samozřejmě,“ vyhrkla až příliš rychle na to, aby mohla dál předstírat lhostejnost k jeho osobě. Stejně sama sebe podezírala, že se jí to tak docela nedaří.

Několik desítek minut kráčeli mlčky. Nebylo to klasické trapné ticho. Tohle ticho přerušoval pravidelný klapot jejích podpatků a šustění větru, který je obklopoval. Mírně se ošila, když jí vítr vklouzl do rozhaleného pláště. Přitáhla si klopky kabátu těsněji k sobě. Zaznamenal to.

„Měli bychom se přemístit, je vám chladno,“ upozornil ji na očividné.

„Není,“ oponovala mu, a aby zahнала jeho starostlivé poznámky, odvedla řeč jinam. „Zabýváte

se teď nějakým výzkumem?"

„Vlastně ne,“ připustil. „Vše už jsem dokončil, proto jsem tolik stál o možnost prezentovat své výsledky na kongresu. Mám pár dalších nápadů, čím bych se chtěl zabývat, ale zatím jsem si neurčil prioritu. Spíš si teď několik dní hodlám odpočinout, i když to je velmi odvážné tvrzení vzhledem k faktu, že mě už zítra čeká banda dutých hlav,“ neubránil se povzdechu, „Jak jste na tom se studiem vy, slečno?“ zeptal se formálně.

„Říkejte mi Hermiono, profesore,“ požádala ho.

Na okamžik se zarazil, ale nedal na sobě znát, jak ho její nabídka potěšila.

„V tom případě byste měla mít stejnou výsadu, slečno- chci říci Hermiono,“ vyzval ji.

Střelila po něm pohledem, ale nekomentovala to. Naopak se vrátila k předchozímu tématu.

„Zítra mi začíná letní semestr. Studuji lektvary, jak jste se již možná dovítí a ráda bych zůstala po studiu ve výzkumu,“ upřesnila blíže své plány.

„Máte konkrétnější představu, čemu byste se chtěla věnovat, Hermiono?“

„Popravdě spíše ne. Na rozhodnutí mám ještě dva roky, ale výzkum vidím jako jasnou volbu. Asi bych chtěla vylepšovat nové ještě neuvedené lektvary, ale i ty stávající. Vymýšlet úplně nové ne. Neunesla bych fakt, že jsem se plácala s jedním lektvarem několik let a potom zjistila, že je jeho syntéza nereálná. Raději za sebou vidím odvedenou práci.“

„To je rozumné, ale i těch, kteří se několik let plácají s jedním lektvarem, má výzkum uboze málo.“

„Bohužel, ale proto jste tu vy, ne?“

„Jistě, od toho jsem tu já, abych ty potenciální výzkumníky vychoval. Bohužel bych k tomu potřeboval lepší materiál. S tím, co mi každý rok hodí na krk Minerva, se nedá pracovat,“ povzdechl si.

Zasmála se. Lehkým dotykem ruky na předloktí ho upozornila na skutečnost, že během rozhovoru došli až k jejímu bytu. Uvažoval, zda by bylo hodně dětinské zeptat se jí, jestli by nechtěla obejít ještě jednou celý blok. Ale předešla ho s jiným návrhem.

„Nechcete zajít na čaj?“ pohodila hlavou směrem k vchodovým dveřím. „Ukázala bych vám nejnovější seminárku. Musím ji ještě dodělat a zajímal by mě váš názor, Severusi.“

Překvapeně zamrkal. Byl by blázen, kdyby odmítl. Stroze kývl a nechal se dovést do jejího bytu. Byl to útulně zařízený podkrovní byt, který i přes svou velikost působil přívětivě a nabízel svým obyvatelům kuchyň, obývací pokoj, ložnici a koupelnu a jako malý bonus mrňavou chodbu, ve které se právě nacházeli.

Spěšně si zula lodičky a obula si domácí chlupaté pantoflíčky se zaječímá ušima. Všimla si Severusova tázavého pohledu a koutků úst zkroucených v zadržovaném smíchu.

„Mám je ráda,“ zazubila se na něj a pověsila si kabát na věšák.

Následoval jejího příkladu a pověsil si plášť na vedlejší háček. Zul si i polobotky a s díky odmítl trepky podobného vzezření, jakého byly ty její. Jen ty zaječí uši mu přišly o chlup delší. Než obléci tohle, rozhodl se raději chodit bez pantoflí.

„Smím si odskočit?“ zeptal se jí, jakmile se vymotal z té miniaturní chodby.

„Jistě, toaleta je támhle. Ty první dveře,“ odvětila prostě.

„Nemyslel jsem tohle. Spíš bych si rád umyl ruce,“ upřesnil.

„Ach tak. V tom případě to jsou ty druhé dveře. Ručníky jsou v polici nad vanou,“ instruovala ho a sama se odebrala do kuchyně postavit na čaj.

„Dáte si čaj nebo kávu?“ křikla na něj, když procházela kolem přivřených koupelnových dveří do ložnice, aby se převlékla do něčeho pohodlnějšího.

„Čaj bude ideální,“ ozvalo se společně s právě puštěným proudem vody.

Sama pro sebe přikývla a s trochou neobratnosti se začala soukat z večerních šatů. Převlékla se do bavlněných kalhot a pohodlného trička a rozpustila si vlasy z pečlivého drdolu. Po návratu do kuchyně dala do dvou připravených hrnečků sítko se sypaným čajem a čekala, až začne voda vřít.

Severus se neubráníl tomu, aby si prohlédl koupelnu, ve které se právě nacházel. Byla útulně a přesto stylově zařízena jako zřejmě i zbytek bytu. Dominovala jí velká rohová vana, která se zamlouvala i jemu. Bylo v ní dost místa pro dva a... a raději zahnal podobné myšlenky.

Přešel k umyvadlu a zadíval se na svůj odraz v zrcadle nad ním. S razancí se zbavil plastronu a položil ho na víko velkého proutěného koše. Ještě povolil dva vrchní knoflíčky košile. Prsty si prohrábl vlasy a společně s odpovědí, ve které upřednostňoval čaj před kávou, pustil vodu.

Umyl si ruce, opláchl si i obličej a proud vody následně zastavil. Při pohledu na několik poliček a dvířek od skříněk, které ho obklopovaly, zauvažoval, zda by nebylo hned v počátku lepší požádat o odhalení umístění ručníků Hermionu. Nakonec se rozhodl zkusit své štěstí. Logicky eliminoval ty, které se nenacházely v blízkosti vany. Zbyla mu tak jedna polička a dvě skříňky s dvířky, díky kterým bylo obtížnější identifikovat co je uvnitř.

Při pohledu na množství šampónů, sprchových gelů, pěn do koupele a dalších lahviček v poličce usoudil, že nakonec bude nucen rozhodnout mezi dvěma skříňkami.

S hlubokým nádechem otevřel tu dál od sebe. Chvilí zůstal zírat na podivné nápisy na několika lahvičkách, načež mu došlo, že tuhle skříňku asi neměl otevírat. Podle všeho zde měla Hermiona intimní hygienu, jakési podivné pásky, na nichž se nacházel možná vosk, možná něco jiného, a jak si přečetl na jedné z krabiček, byly tu i tampony. Vedle toho byl pak další podivný stroj, na jehož konci bylo cosi, co mu připomínalo břity, ale nebyl si tím jistý. Bylo to červené a už od pohledu to působilo nepřátelsky.

Chystal se dvířka zavřít dřív, než bude pozdě, ale svou křiklavě růžovou barvou ho zaujalo ještě něco. Se zájmem a částečně i zvědavostí se sehnul, aby lépe viděl. Chvilí zíral na cosi dlouhého, podivně tvarovaného, co se nacházelo až v nejzazším koutě skříňky. Už se chtěl narovnat, ale v ten moment mu konečně došlo, co mu to připomíná. Je možné, že by to měl být mužský... Cukl sebou tak prudce, že zapomněl na otevřená dvířka a pořádně se praštil do hlavy. Bolestně zaúpěl a zavrával, ale nepřestával zírat na *tu věc*.

Když se pokoušel najít ztracenou rovnováhu, zachytil se nejbližšího hmotného bodu, kterým pro něj v tu chvíli byla polička po pravé ruce. Jak se vzápětí mohl sám přesvědčit, očividně ji připevňoval nějaký ignorant, protože skoby nevydržely nápor jeho váhy a povolily. Nejdřív dopadl na chladné dlaždice on, vzápětí na to dopadl na něj prášek na praní a dvě aviváže. Hlasitě zaklel. Ne, tuhle skříňku vážně neměl otvírat.

Zrovna v kuchyni zalévala čaj horkou vodou, když se z koupelny ozvalo zaklení a vzápětí na to rachot připomínající padání něčeho velkého a těžkého. Spěšně se vydala zjistit, o co se jedná. Prudce otevřela jen sporadicky přivřené dveře koupelny, načež se ozvalo další zaúpění. Opatrně nakoukla za pootevřené dveře a překvapeně zírala na Severuse Snapea válejícího se mezi aviváží a pracím práškem v její koupelně, jemuž zřejmě dveřmi ušetřila pořádnou ránu do boku.

„Severusi, u Merlina, co se vám stalo?“ vykřikla a okamžitě mu pomáhala dostat se na nohy.

„Za tu poličku se omlouvám. Zamotala se mi hlava,“ pokusil se diplomaticky vybruslit z nastalé situace, ale výmluvný pohled, který vrhl na skříňku, jejíž obsah za jeho karambol mohl, Hermioně neušel.

Otočila se a spatřila jednu ze skříněk nad vanou s otevřenými dvířky. Kousla se do rtu, aby se

nerozesmála, když zahlédla křiklavě růžovou barvu. Severus se už zřejmě stihl seznámit s vibrátorem, který byl uložený v zadní části skříňky. Darovaly jí ho spolužačky před rokem k narozeninám jako upomínku toho, že když si neumí sehnat mužského, mohla by se jí tahle věčička hodit. Sice ho rozbalila, umístila na doposud bezpečné místo, kde byl chráněn před zraky návštěvníků, ale pak na něj úplně zapomněla. Věci ze skříňky si brala více po paměti, než že by zrakem kontrolovala, co se v jejích útrobách nachází, a tak jí existenci tohoto domácího 'pomocníka' připomněl až Severus.

Raději skříňku zavřela. Usoudila, že další trapné okamžiky by nemusel rozdýchat, ale přesto by si možná zasloužil vysvětlení...

„Severusi, to je-“

Zarazil ji dvěma prsty, které přiložil na její pootevřené rty.

„Hermiono, jsem si zcela jistý, že nechci vědět, co to je.“

„Rozumím,“ přikývla, a znovu měla co dělat, aby se nerozesmála. Urovnala přípravky na praní do řady a s již klidnou tváří se obrátila znovu na Severuse.

„Neublížil jste si? Nejste někde zraněný?“

„Ne, jen bych možná přivítal měkké křeslo a konečně ten šálek čaje.“

„Dobře, tak tudy prosím,“ naznačila mu Hermiona směr obývacího pokoje a s úšklebkem se vydala za ním.

Přinesla na podnosu šálky s vonícím nápojem, cukřenku, plátky citronu a talířek s čokoládovými sušenkami. Pak se vrátila ještě pro laptop.

Severus při pohledu na ono mudlovské zařízení zpozorněl. Okamžitě mu bylo jasné, že trapných situací dnes ještě není konec a jen se modlil, aby to přežil ve zdraví.

„Mám seminárku na téma Způsoby zrychlení zrání lektvarů proti nachlazení,“ informovala ho a bez předchozího upozornění si sedla na opěradlo křesla, ve kterém seděl on. „Ukážu vám to,“ řekla a zdvihla víko toho zajímavého přístroje.

Severus ji se zájmem pozoroval. Chvilí rejčila ukazovákem po lesklé ploše před tlačítky s písmenky. Pak se začala mračit. Několikrát zkontrolovala, že se nachází ve stejném adresáři, ale po její seminárce nebylo ani stopy. Stáhla obočí do jedné linky a nevěřicně zírala na prázdné listy původně desetistránkového textu.

„To snad není možný,“ zaklela a znovu se pokoušela najít ztracený soubor.

„Děje se něco?“ zeptal se, aby řeč nestála, ale už dopředu věděl, že mu nakonec nezbude nic jiného, než se ke svému malému dobrodružství s mudlovskou technikou přiznat.

„Dala bych krk za to, že tu ten text byl a teď je pryč,“ odvětila nechápavě a ukázala Severusovi bílou stránku.

„Obávám se, že za to asi můžu já,“ připustil tiše.

Hermiona odvrátila zrak od obrazovky a nechápavě na něj pohlédla.

„Vy? Jak to myslíte?“

„Pamatujete si, jak jste se ve středu převlékala v ložnici na ples, a já zůstal v obývacím pokoji?“

„Docela jo. Celou dobu jste koukal z okna,“ odvětila prostě.

„Ne tak docela,“ zatvářil se provinile.

„Co tím přesně chcete říct?“ zvýšila nepatrně hlas.

„Díval jsem se, na čem pracujete a ten text, který naběhl po otevření tohoto přístroje, mě zaujal. Pokoušel jsem se ho posunout, ale zřejmě se mi to příliš nepovedlo.“

Hermioně už bylo vše jasné. I když už toho měl za sebou Severus docela dost, i tak mu tohle nehodlala nechat jen tak projít.

„Vy říkáte, nepovedlo, ale já vám musím oznámit, že se vám podařilo smazat mi čtrnáctidenní práci, kterou mám zítra ve tři odevzdat na katedře,“ shrnula klidně a pozvedla tázavě pravé obočí. „Co s tím budeme dělat?“

„Mohu vám pomoci znovu to sepsat,“ navrhl nejjednodušší řešení. „Do rána s tím budeme hotovi.“

„Aha, a vyspat se mám podle vás kdy? Hm?“

„Dobrá, tak vy budete spát a já to napíšu?“ navrhl další možnost, která se mu ani za mák nelíbila, ale byl si vědom své chyby.

„Mám lepší nápad. Za trest vás zavřu do koupelny, ne do koupelny vlastně ne, tam vám to očividně nesvědčí. Zavřu vás do kuchyně a vy za mě budete psát všechny úlohy a seminárky a eseje a prostě všechno. Co vy na to?“ usmála se na něj naprosto nevinně.

„To je vtip, že ano?“ reagoval okamžitě a přemýšlel, jestli by byla něčeho podobného schopná.

„No, vlastně jo. Sice jste mě naštvál, to nepopírám, ale můžete děkovat mé prozřetelnosti. Děláním si kopie prací, kdyby se něco stalo a na originály mi zaútočil technicky neznalý kouzelník. Váš trest bude neúměrný vašemu činu, ale mně bude stačit, když mi to pomůžete dopsat, platí?“ zazubila se na něj.

Nechápavě na ni zíral. Ve chvíli, kdy mu všechno došlo, mu spadl ze srdce obrovský kotlík. Představa, že by se vrátil do doby svých studií a psal slečně Grangerové veškeré práce, ho mírně děsila.

„Platí,“ řekl ještě trochu váhavě.

„Super,“ odvětila a svezla se z opěrky vedle něho. Nohy měla pohodlně přehozené kolmo přes ty jeho a zády se opírala o opěradlo, na kterém před okamžikem seděla. Na klíně jí spočíval onen mudlovský přístroj, do kterého ještě zasunula drobné cosi, co později pojmenovala jako flash disk.

„Tak povídejte,“ pobídla ho a natáhla se pro sušenku.

Jakmile se dohodli, ve které části Hermiona skončila a opravili pár nepřesností, které se Severusovi v textu nezdály, vrhli se na dokončení. Za necelé dvě hodinky, chvilku před půlnocí, byli hotovi. Hermiona se zívnutím zaklapla víko laptopu a vyhrabala se na nohy.

„Děkuju za pomoc, Severusi. Sama bych nad tím seděla minimálně do tří ráno,“ oznámila mu a protáhla se.

„Není zač. Vlastně to byla moje vina, že jste to ještě neměla napsané. Kdybych si vás dnes neobjednal, měla byste klid na dokončení.“

„To je sice pravda, ale asi bych se nikdy nedozvěděla, kam se poděl původní text,“ zasmála se.

I jemu se zvedl koutek úst.

„Pomůžu vám,“ navrhl, když zaznamenal, že se chystá uklidit nádobí z konferenčního stolku.

„To je dobré, párkrát mávnu hůlkou a bude hotovo.“

„Zapomněla jste, že to umím také?“ zeptal se spíše sporadicky, než že by čekal odpověď a několikrát švihl hůlkou. Nádobí zmizelo, jen na chvíli puštěná voda a zavírání polic dávalo tušit, že je čisté a uklizené na své místě.

Severus se zvedl k odchodu. Nechtělo se mu, ale nebylo vhodné, aby tu zůstával déle. Celý večer až na pár výjimek probíhal až příliš dobře a on nestál o to, pokazit tu milou atmosféru, která se za tu dobu mezi nimi vytvořila.

Už byl obutý a oblečený a stál na prahu dveří. Přemýšlel, co by měl říci, aby si zajistil alespoň opakování tak příjemného večera jako byl tento, ale nic ho nenapadlo. Jako dnes již poněkolkáté přerušila tok jeho myšlenek Hermiona, která promluvila první.

„Vzpomínáte si na středu?“ zeptala se ho zdánlivě nesouvisle, a jen to, že se náhle vyhýbala jeho pohledu, mu dávalo tušit, o čem bude chtít mluvit. Jen nevěděl proč.

„Pokud jde o ten večer a o to, co se událo na terase, tak se omlouvám.“

„Ne, o to nejde. Tedy ano, jde, ale jinak než si myslíte.“

„Hermiono, opravdu mě upřímně mrzí, jak jsem se zachoval, nevím, co mě to popadlo a-“

„Možná, kdybyste mě jednou nechal domluvit, třeba byste pochopil, že mi to až tak nevadilo.“

„Asi vám nerozumím?“ zatvářil se nechápavě.

„Nevím, co vás tenkrát vedlo k tomu, abyste mě... prostě proč jste mě líbal na šíji, ale naivně jsem si myslela, že by vám snad nemuselo jít jen o to, abych vám tu noc zahřála postel. Jenže kdybyste mě ten večer nechal domluvit, ještě před tím, než jste přišel s tou pro nás oba tak ponižující nabídkou, chtěla jsem vám něco říct. Zarazila jsem vás jen kvůli tomu, že nám vámi podepsaná smlouva bránila pokračovat v načatém a já nechtěla ohrozit ani sebe ani vás. Kdybyste mě ten večer nepřerušil, řekla bych vám, že by mi nevadilo, kdybychom se někdy sešli už ne jako klient a spolupnice, ale jako dva lidé, kteří si chtějí zajít na kafe,“ dokončila a znovu sklopila oči, které do teď upírala na něj, aby v nich mohl číst, že mu říká pravdu.

Nevěřičně koukal na ženu před sebou, kterou nejspíš zmítala nervozita. S hraným zájmem zkoumala zaječí uši na svých pantofličkách, jako by to byl střed celého vesmíru. Doteď přemýšlela nad tím, kde vzala tu odvalu mu to říct. Ale musela to udělat. Musela vědět, na čem je, aby se přes to mohla přenést a žít dál jako doposud.

S trhnutím na něj pohlédla, když jí vsunul prst pod bradu a mírným tlakem ji donutil zvednout hlavu.

„Hermiono, kdy konkrétně skončila smlouva, kterou jsem podepsal dnes ráno a kterou ses zavázala dělat mi společnost do Opery?“ zeptal se vážně. Netušila, kam svou otázkou směřuje.

„Já nevím. Asi v momentě, kdy jsi mi nabídl doprovod. Ale nechápu, proč se ptáš?“

Oba automaticky přešli k tykání, ale ani jeden z nich to příliš nezaznamenal. Ona byla zmatená a on vstřebával její slova, která v sobě skrývala nabídku, kterou ani nečekal.

„Takže když tě teď políbím, tak to nebude v rozporu se smlouvou?“ ujistil se ještě, ale oběma bylo jasné, že je to víc hra než vážná otázka.

Hermioně se rozzářily oči. Její úsměv mu dával znát, že jeho city nebudou poslány k ledu a teplo vyzařující z jejího pohledu ho ujišťovalo o těch jejích.

Pomaloučku jí obtočil ruce kolem pasu a přitáhl si ji blíže. Sehnul se k ní a svými rty se letmo otřel o ty její. Vychutnával si to. Ačkoliv už ochutnal sladkost jejích rtů, nikdy to nebylo proto, že by o to stáli. Vždy to byla součást té bizarní hry, kterou rozehráli přesně před týdnem. Teprve teď ji mohl políbit s vědomím, že líbá ji, a ne dívku, která je za to placená. Teprve teď si byl jistý tím, že ona to cítí stejně.

Zasněně vydechla. Její dech ho polechtal na tváři. Znovu se sklonil, aby vyhledal její rty. Něžně ji políbil. Nechtěl to uspěchat. Nebyl k tomu důvod. Stále jí dával prostor na odmítnutí a čekal, dokud mu nevyjde vstříc. Teprve v tu chvíli do polibku vložil veškerou touhu a potřebu ujistit ji o tom, že není záležitostí na jednu noc.

Ucítel, jak mu prsty vklouzla do vlasů a dlaněmi si naléhavě přitahuje jeho hlavu blíže. Vyhověl jí. Sklonil se víc a nabídl jí svá ústa. Jeho pozvání přijala. Nořili se do úst toho druhého, ochutnávali se, poznávali.

Až nedostatek kyslíku je donutil ustát. Odtrhli se od sebe a zadýchaně si hleděli do očí. Už nebylo potřeba dalších slov. Přitáhl si ji k sobě a políbil na čelo.

„Musím jít, zítra učím. A ty se musíš taky pořádně vyspat. Myslím, že tenhle týden byl náročný pro oba,“ pronášel tiše a rukama ji nepřestával hladit po zádech.

„Já vím. Myslím, že vyspat se potřebuješ hlavně ty, já spánkový deficit doženu na přednáškách,“ ušklíbala se.

I on se usmál.

„Budu tě moci zítra vidět?“ zeptal se s mnohem menšími obavami z odpovědi, než před několika minutami.

„Mám školu do tří, pak půjdu odevzdat seminárku a o půl čtvrté bych už mohla být doma,“ obeznámila ho se svým rozvrhem.

„Učím do tří a už teď mi to děsně pomalu utíká,“ zašklebil se.

„Už teď se na tebe těším,“ ujistila ho a stoupla si na špičky, aby ho mohla ještě políbit. „Dobrou noc, Severusi,“ zašeptala.

„Dobrou noc, Hermiono.“

11. kapitola - Pondělí

Při poslední pondělní dvouhodinovce sám sebe několikrát přistihl, jak se pokouší upřeným pohledem popohnat ty zatracené ručičky hodin alespoň o několik minut. Bohužel bezúspěšně. Když pak konečně zazvonilo, byl tak roztržitý, že zapomněl i na dvacetipalcovou esej, kterou se chystal studentům zadat.

Rázným krokem zamířil do svých komnat. Převlékl se do mudlovského a pohledem na náramkové hodinky zjistil, že jsou tři odpoledne. Hermiona říkala, že má školu do tří a doma bude zhruba o půl čtvrté. Připadal si jak poblázněný puberták, který se nemůže dočkat příchodu své slečny na první rande, když se přesvědčoval, že vyjde zhruba nastejno stepování před dveřmi Hermionina bytu, jako před univerzitou, na které studovala. Ale rozdíl tam přeci jen byl. V případě čekání před školou ji uvidí o celou půlhodinu dřív. Na nic nečekal a vydal se na bradavické pozemky.

Poslední hodinu přednášky o etice lektvarů příliš nevnímala. Nejraději by už byla doma, pokud možno v přítomnosti jednoho sarkastického muže, který si zcela bez jejího vědomí uzmul během jediného týdne její srdce. Jakmile byl ohlášen konec hodiny, vyběhla z posluchárny mezi prvními. Bylo pár minut po třetí a ona ještě musela předat svou seminárku. Pak už jen vyzvednout si v šatně svůj plášť a mohla se konečně vydat domů.

„Holky, tomu neuvěříte!“ vběhla do šatny Angela Moorová.

Přítomných několik dívek k ní vzhledlo jako k bohyni. Hermiona onu chodící reklamu na Dior, Pradu, Armani a další známé značky jen sjela pohledem a znovu se ptala sama sebe, jak se tahle slepice mohla dostat na univerzitu. Nevěnovala jí větší pozornost a v malém zrcadle ve své skřínce se pokoušela usměrnit vlasy. Přesto nebylo možné ten vtíravě pisklavý hlásek přeslechnout.

„Před školou stojí úžasnej chlap,“ pokračovala Angela v momentě, kdy se jí zdálo množství posluchaček adekvátní k informacím, o které se chystala podělit. „Má na sobě oblek, řekla bych Armani, ale sama jsem tak luxusní látku ještě neviděla. Ležérně se opírá o zábradlí a rentgenuje každou holku, která vyjde z budovy. Určitě je to gentleman, protože když se před ním Lentrová z druháku složila, jakmile zakopla o obrubník, galantně jí pomohl vstát. Při tom

se mu do obličeje svezl pramen černých vlasů a já myslela, že na místě omdlím. A ten jeho pohled. Ten by stál za hřích. Prostě chlap k nakousnutí," dokončila alespoň prozatím módní ikona Yalské univerzity a spolu se svými posluchačkami začala nad nepřítomným fešákem vzdychat.

Hermiona už někde v půli jejího zapáleného a místy afektované líčení pojala podezření. Když se pak Angela zmínila o barvě vlasů záhadného muže, byla si téměř jistá. Takový rozruch mohl způsobit jedině Severus Snape.

S neznatelným úsměvem zavřela svou skříňku, přehodila si přes ramena plášť a chystala se opustit hlouček povrchních nanynek. Doufala, že bude ušetřena dalších podrobností o Severusově osobě, ale nedočkala se.

Když procházela okolo své spolužačky, kolem které se vznášel nezaměnitelný oblak Chanelu No. 5, Angela se znovu nadechla k další části básně.

„No ale to není všechno. Ten chlap musí být děsně prachatej a úplně se vyžívá v luxusu. Byli bychom dokonalý pár," vzdychla si Angela, „a víte proč? Tomu neuvěříte!" nechávala své posluchačky do posledního okamžiku v napětí, „má kolem krku kravatu od-“

„-Vuittona?" skočila jí Hermiona do řeči, protože už toho začínala mít plné zuby.

Angela se na ni otočila s pokleslou dolní čelistí.

„Jak to víš?" vydechla šokovaně.

„Jak vím, že je to Mix Monogram v odstínu Burgundy?" zeptala se ledabyle, ale nenechala svou spolužačku promluvit. „Víš, Angelo, přisuzuji to faktu, že jsem mu tu kravatu koupila já. Přejí vám příjemný zbytek dne," dořekla Hermiona a mávnutím se s překvapenými dívkami rozloučila.

Poznal ji v okamžiku, kdy brala za kliku prosklených dveří. Měla na sobě černou pouzdrovou sukni ke kolenům a červený rolák, přes ramena pak ledabyle přehozený plášť a na rameni černou dámskou brašnu na dokumenty. Když s lehkostí sobě vlastní překonala schod před budovou, všiml si černých semišových lodiček a znovu se pozastavil nad tím, jak se vůbec někdo může na tak vysokých podpatcích pohybovat. Ale to teď nebylo důležité. Důležitá byla ona a její rozhodná chůze směřující bez váhání k němu.

„Nečekala jsem tě tady," promluvila první a rozhodně neřekla to, co by si býval přál slyšet.

„Taky tě rád vidím," opáčil ironicky.

„Neurážej se," plácla ho rozpustile do hrudi. „Chtěla jsem tím jen říct, že jsem moc ráda, že tu jsi. Ještě na mě nikdy žádný kluk nečekal před školou.“

„Dovol, abych tě upozornil na fakt, že do kluka mám hodně daleko. Spíš si připadám jak úchylné individuuum vyhlížející svou další oběť mezi mladými studentkami, kterou se chystá nalákat na čerstvé jahody," dořekl a poukázal tak na lýkový košík v levé ruce plný velkých jahod.

Hermiona se uvolněně rozesmála, načež jí pohled sklouzl na zmiňované jahody.

„Ty jsou-“

„-z Francie," dokončil za ni.

„Ach," vydechla ohromeně a dřív než mu stihla sdělit své dojmy, sklonil se k ní a konečně políbil.

Přimkla se k němu a bylo jí jedno, jestli je někdo pozoruje. Polibek mu bez váhání opětovala. Volnou rukou ji objal kolem pasu a přitáhl si ji co nejbližší, až poté rty odtrhl o těch jejích.

„Nevyhledáme větší soukromí? Myslím, že tvé spolužačky za chvíli začnou slintat na okenní

římsu," poznamenal a kývnutím hlavy Hermioně naznačil, aby se otočila.

Jakmile to udělala, spatřila několik dívek nahnutých u okna, které bezpochyby náleželo dívčí šatně.

„Myslím, že je to dobrý nápad. Co třeba můj byt?“ navrhla prostě bez postranních úmyslů.

„Ale mám jednu podmínku,“ upozornil ji, než její návrh potvrdil kývnutím.

„Povídej,“ vyzvala ho s úsměvem, i když neměla nejmenší poněti, čeho by se jeho podmínka mohla týkat.

„Dáš pryč *tamtou* věc,“ zněl najednou nekompromisně a Hermioně okamžitě došlo, co *tamtou* věcí myslí. Očividně utrpěl po včerejší návštěvě její koupelny větší trauma, než si myslela.

Hlasitě se rozesmála.

„Že by vaším včerejším setkáním utrpělo tvé ego?“ neodpustila si rýpnutí.

„Prosím,“ řekl skoro útrpně, aniž by reagoval na její předchozí slova.

„Dobře, ale taky mám jednu podmínku,“ upozornila ho.

„Už teď se trochu děším.“

„Budeš mi to muset vynahradit,“ mrkla na něj.

Úlevně si oddychl. Tohle byla ta nejlepší podmínka, jakou kdy dostal.

„Kdykoliv si budeš přát,“ zašeptal jí do ucha a její rozesmáté rty uvěznil v hladovém polibku.

KONEC

A je to tu! Konec povídky, kterou jsem si zřejmě neoblíbila jen já, jakožto autor, ale snad i vy, mí čtenáři. Nebudu tu psát nějaké souhrnné počty a čísla slov, odstavců a stránek. Jediné, co bych ráda napsala je poděkování.

V první řadě betě - Sáro, moc děkuji za tvé rady, porady, komentáře a postřehy. Mnohdy mi nebývale pomohly, ale to ti nemusím říkat :-). Vážím si toho a děkuji!

A v řadě druhé děkuji vám, mým čtenářům a všem, kterým se tato povídka líbila a našli si chvílku, aby si ji přečetli nebo dokonce zanechali komentář. Děkuji!

PS: na případné dotazy ohledně pokračování odpovídám rovnou - ačkoliv mám něco v hlavě, zatím pokračování neplánuji. V první řadě míním splnit svůj závazek, tedy dopsat Člověka a Budoucnost. A pokud pak bude chuť ještě něco psát, tak třeba dojde i na volné pokračování Společnice :-)